ISABEL CAMBLOR
NOPŢILE CENUŞĂRESEI
ISABEL CAMBLOR
NOPŢILE CENUŞĂRESEI

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a Bibliotecii Naţionale a României
Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9 – 11, sector 1, Bucureşti, România www.raobooks.com www.rao.ro
ISABEL CAMBLOR *Maldita Cemcienta* e ISABEL CAMBLOR, 2005 Toate drepturile rezervate
Traducere din limba spaniolă ADRIANA STERIOPOL
e Editura RAO, 2013 pentru versiunea în limba română
2014
ISBN 978 – 606 – 609 – 598 – 3

CUPRINS

PROLOG PENTRU CITITORII DE REA-CREDINŢĂ (de Jorge Eduardo Benavides) / 9
ÎN LOC DE INTRODUCERE / 15
I. O AMENINŢARE CU MOARTEA
Cartea de tarot neîntoarsă / 19
II. AMINA
Primul arcan: Marea Preoteasă / 29
III. DOUĂ DOMNIŢE SOLITARE: SAMARKANDA ŞI CENUŞĂREASA
Al doilea arcan: Steaua / 77
IV CAPETE DE MORT PE SCENĂ
Al treilea arcan: împăratul / 87
V O MOARTE ANUNŢATĂ
Al patrulea arcan: Moartea / 111
VI. CĂRŢI DE TAROT, CONSPIRAŢII ŞI O APARIŢIE

Al cincilea arcan: Magicianul / 125
VII. CONFIDENŢI STRĂINI ÎN NOAPTEA DE HALLOWEEN
Al şaselea arcan: Pustnicul / 149
VI. UN JAF SOFISTICAT
Al şaptelea arcan: Roata Norocului / 171
VII. LILIACUL ALB
Al optulea arcan: Nebunul / 185
VIII. ÎNCĂ O AMENINŢARE
Al nouălea arcan: Spânzuratul / 199
IX. UN SPION ÎN SPATELE PERDELUŢELOR Al zecelea arcan: Necuratul / 219
EPILOG
Scrisoarea pe care Mâna a citit-o de-abia peste un an / 241
Mamei mele
PROLOG PENTRU CITITORII
DE REA-CREDINŢĂ

(DE JORGE EDUARDO BENAVIDES)

De la primele pagini, *Nopţile Cenuşăresei* este unul dintre acele romane de o savoare delicată de care ne bucurăm, aşa cum pretindea Italo Calvino să procedăm cu literatura: să ne rezervăm tot timpul din lume şi să ne luăm toate măsurile de prevedere, pentru ca nimic să nu ne tulbure momentul pe care îl dedicăm lecturii. Subiectul acestui roman este cinstit şi clar, fără alte artificii sau intenţii, în afara celor necesare pentru ca mecanismul său să funcţioneze aşa cum trebuie. Prin natura sa, nu se pretează la speculaţii filosofice şi, din acest motiv, nimic nu se poticneşte în observaţii capricioase sau grandilocvente. Nu e altceva decât o splendidă desfăşurare a istoriei salvate de la banalitatea cotidiană, graţie acelei plăceri de a nara cu care este dăltuit acest roman, pagină cu pagină.

Cu *Nopţile Cenuşăresei* se întâmplă acelaşi lucru ca şi cu romanele bune: şi anume, ne împacă dintr-odată cu literatura, ne eliberează de miasmele de netăgăduit care tulbură atât de des – mai ales în ultimul timp – acea desfătare elementară căreia noi, cititorii, i-am dăruit întreaga viaţă, fără să ne facem prea multe griji în legătură cu specificul ciudat al cărţii pe care o citim. Pentru că un roman este, aproape prin definiţie, exact asta: un corp străin găzduit pe neaşteptate în rutina tihnită a vieţii noastre, un element din afară care îi împrumută aripi imaginaţiei noastre şi care introduce în monotonia catifelată a zilelor noastre acel condiment necesar şi extravagant.

Aduc în discuţie această ipoteză pentru că, în ziua de azi, librăriile sunt invadate de romane apocrife şi de bestselleruri azvârlite în grămada de noutăţi, concurând cu ceea ce unii numesc *literatură de bună calitate*, aşa că în faţa cititorilor se cască o prăpastie de confuzii: bestseller sau literatură de calitate? Romanul cel mai vândut, afirmă cei care se plâng de această invazie de literatură decafeinizată şi de hârtie *couchée1*, nu este altceva decât o literatură de umplutură pe care, de cele mai multe ori, trebuie să o punem la îndoială; ceea ce este important într-o naraţiune nu e acea multitudine de cuvinte şi de artificii care invadează literatura pompoasă şi afectată – reclamă la rândul lor, cei care apără aşa-numita literatură *light* –, ci povestea, subiectul, uşurinţa cu care se citeşte un roman bun, şi tocmai asta este ceea ce doresc cititorii: nimic nu e mai insuportabil – par ei să spună – decât uşurătatea fiinţei; câtuşi de puţin, se înflăcărează apărătorii literaturii bogate în colesterol – în opoziţie cu literatura *light* – romanul de divertisment este suspectat de fragilitate şi de nerozie, cădear-ar asupra lui blestemul templierilor.

Fireşte că în toiul acestei polemici care izbucneşte

din când în când în articole de ziar şi în cenacluri literare există păreri mai puţin categorice şi, de multe ori, mai înţelepte, de la care se revendică o literatură amuzantă şi de calitate, ceea ce pare mai degrabă logic, căci, oricât de profund ar fi romanul, rolul lui nu este altul decât acela de a vrăji, de a cuceri prin lumea sa arbitrară, asemănătoare prin răzvrătire, de cele mai multe ori, cu lumea noastră şi, în acelaşi timp, în opoziţie cu ea. Toţi căutăm acea plăcere intensă şi tulburătoare care constă în a fugi de realitate cu ajutorul paginilor unui roman. Să scape fiecare cum poate şi încotro e în stare. Eu personal voi rămâne în continuare cu toate afurisitele de cenuşărese care îmi vor ieşi noaptea în cale.

JORGE EDUARDO BENAVIDES[1] Madrid, martie 2004

Cenuşăreasa, cam uşuratică-apare „Oamenii se cunosc doar în pat”, a zâmbit şi şi-a-nfipt mâinile-n buzunare Cam ca Bette Davis, dac-aţi auzit şi intră şi Romeo, care suspină:

„Vrei să fii numai a mea?”

La care cineva-i zice: „Prietene, eşti în plus Mai bine-ai face dacă te-ai căra”.

Şi singurul zgomot ce se mai aude După plecarea Salvării E Cenuşăreasa, care o şterge-n viteză Pe Drumul Dezolării

BOB DYLAN: Drumul Dezolării[2]

ÎN LOC DE INTRODUCERE

Azi se împlineşte un an de când a dispărut singura prietenă pe care am avut-o.

În toate aceste luni, mai întâi am căutat-o şi apoi am

1 Hârtie netezită şi unsă cu o soluţie pentru a o opaciza şi impermeabiliza (n.tr.)

2 Drumul Dezolării, apud Bob Dylan, Suflare în vânt. 100 de poeme traduse de Mircea Cărtărescu, Editura Humanitas Fiction, Bucureşti, 2012, p. 114 (n.tr.)

aşteptat-o şi, în cele din urmă, am început să o visez în permanenţă, văzând-o cum se rostogoleşte în prăpastie, căzând cu faţa la pământ, ridicându-se nevătămată şi salvându-mă ea pe mine. Dar această imagine nu este de fapt un vis, ci reproducerea unui trecut real în care singura mea prietenă, Blanca, avea grijă să nu fiu strivită.

Am crescut împreună şi ea a fost mereu lângă mine ca să-mi adune bucăţelele şi să le recompună. Duhul mereu punctual al lămpii fermecate se strecura în momentul şi la locul în care ar fi fost nevoie de el, punea ordine în ideile mele imprecise, le potrivea după cum considera că s-ar fi cuvenit şi apoi oferea răspunsul adecvat.

Se spune că devii conştient de faptul că ai fost stăpânul unei comori exact din clipa în care o pierzi. Se spun atâtea lucruri! Dar nu poţi interioriza atât de uşor înţelepciunea populară; dacă ar fi atât de simplu, am fi cu toţii înţelepţi. Însă, în cazul acesta, este cert: eu am pierdut-o pe prietena mea şi de-abia atunci am conştientizat cât de mult valora ceea ce nu mai aveam.

Din ziua în care a dispărut Blanca, totul s-a schimbat. Gând poliţia m-a informat despre moartea ei incontestabilă, am rămas încremenită. De spaimă, de durere, dar şi din cauza lipsei de apărare pe care o resimţeam, căci trebuie să mărturisesc că fragilitatea este una dintre principalele trăsături ale personalităţii mele. Din pricina felului meu aiurit de a fi, a trebuit să mă străduiesc mult ca să o scot la capăt, am fost nevoită să dezvolt în mod forţat o mulţime de abilităţi cărora înainte nu le simţeam lipsa şi pe care persoanele normale au ocazia să le deprindă încetul cu încetul între copilărie şi adolescenţă, dar pe care eu nu le încercasem, dat fiind că nu am avut niciodată nevoie să mă adaptez la mediu; Blanca, prietena mea, avea grijă să adapteze mediul la

mine. Într-un prim moment, nu am avut încotro şi a trebuit să trăiesc exclusiv din instinct, dar apoi, din fericire, după vreo două luni, am reacţionat în sfârşit. Nu am avut nevoie de prozac şi nici să merg la psihoterapeut, s-a întâmplat pur şi simplu; m-am trezit de dimineaţă, am considerat că trebuie să termin cu tâmpeniile, m-am dus la liceu şi mi-am ţinut orele, ca în oricare altă zi, dar fiind conştientă că nu era vorba de o zi oarecare. Nu a fost o revelaţie, desigur, pentru că nu am stofa de iluminată, nu mi-aş juca bine rolul; poate că a fost ceva tot atât de simplu ca planul pe care Blanca îl concepuse pentru mine şi care s-a pierdut când ea nu a mai fost, nu se îndepărta atât de mult pe cât credeam eu şi am dat peste el sau peste un înlocuitor, aşa, pe neaşteptate. Trebuie totuşi să admit că în acele două luni de dezorientare, comportamentul meu a reuşit să atingă cele mai înalte cote de nesăbuinţă, situaţie pe care nu am intenţia să mi-o reproşez în mod excesiv, întrucât, dacă aş proceda minuţios şi aş avea un pic de bunăvoinţă, aş putea chiar să afirm că o parte din acea nesăbuinţă m-a putut ajuta la un moment dat să alunec pe un teren pe care nu s-ar fi aventurat nimeni întreg la minte şi datorită căruia am găsit unele răspunsuri care mi-au fost de mare folos.

Îmi încep azi relatarea şi o fac pornind din ziua de 24 octombrie, dată de la care Blanca a început să moară.

I. O AMENINŢARE CU MOARTEA

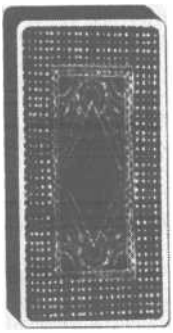

CARTEA DE TAROT NEÎNTOARSĂ

Pentru ca nimic să nu ne despartă, ca nimic să nu ne lege. PABLO NERUDA[3]

Un elev, căruia i se spunea Reverendul pentru că se îmbrăca întotdeauna în negru, îşi aprinse o ţigară şi se tolăni în bancă; apoi puse genul acela de întrebare la care te puteai aştepta din partea lui, la care te-ai fi putut realmente aştepta din partea oricui, dat fiind că niciunul dintre ei nu îşi manifestase vreodată în mod făţiş cea mai mică urmă de curiozitate pentru Istorie, în vreme ce, recurgând la povestioare din istorie, dacă aveai chef şi erai inspirată la momentul oportun, îi puteai ademeni destul de uşor.

— E adevărat că Elizabeta Tudor[4] n-avea vagin?

Presupun că puştiul acela poreclit Reverendul era convins că voi fi stânjenită de întrebare, dar nu a fost aşa; ceea ce a reuşit într-adevăr să mă enerveze a fost faptul că am observat cum fumul ţigării sale se ridica în tavan, de parcă ar fi fost sacrificiul unui om cinstit, şi că am constatat cu neputinţă felul în care ei încălcau nepedepsiţi

3 Poet chilian (1904-1973), laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1971, considerat unul dintre cei mai mari poeţi ai secolului XX (n.tr.)

4 Elisabeta I (1533-1603), regină a Angliei şi Irlandei între 1558 şi 1603, ultimul monarh din dinastia Tudor, fiică a lui Hernie al VUI-lea şi a Anei de Boleyn, cunoscută şi ca Regina Fecioară (n.tr.)

normele, în timp ce eu turbam din pricina abstinenţei de la tutun, pentru că îmi puneam pielea la saramură dacă îmi trecea prin minte să aprind o ţigară în clasă, pe când ei nu riscau nimic: astea erau regulile.

Când a început şcoala, Blanca avusese deja grijă să-mi pună la dispoziţie indicaţiile exacte care aveau să-mi permită, întotdeauna potrivit propriului ei punct de vedere, să dezvolt o serie de mecanisme orientate către obţinerea a doua lucruri: ca elevii să nu mă calce în picioare şi ca eu să devin până la urmă un membru mai mult sau mai puţin respectat în cancelaria profesorilor, un ecosistem unde nu este întotdeauna uşor să supravieţuieşti. Şi cum mie mi s-a părut întotdeauna indicat să o ascult pe Blanca – mai ales datorită remarcabilelor ei predispoziţii pentru reuşită, astfel că puteai fi scutit de multe ori de ritualul încercărilor şi al erorilor – m-am *deghizat*, aşa cum m-a sfătuit ea şi, într-adevăr, am reuşit să mă menţin în şcoală. Ca să izbutesc, am îndeplinit indicaţiile ei una câte una, fără prea mult discernământ din partea mea, recunosc asta, dar cert este că viaţa mea a funcţionat întotdeauna aşa şi, până în momentul de faţă, nu am avut niciodată plângeri. Am făcut mereu uz de înţelepciunea prietenei mele, amândouă fiind mulţumite de această înţelegere bilaterală: tu concepi procedeul pentru a ieşi învingătoare, eu sunt de acord fără să discut, eu întreb cum să ies dintr-o încurcătură, tu propui exact trucul care trebuie folosit. De când eram foarte mici, Blanca adoptase obiceiul de a-mi organiza viaţa, având consimţământul meu, ce-i drept. De aceea, când a părăsit Jâvea[5] ca să vină să trăiască la Madrid, am fost alarmant de descumpănită. Din fericire, Blanca şi-a dedicat primul ei an de activitate la Madrid ca să-mi facă mie loc, astfel că a putut imediat să-şi continue munca de îndrumare.

5 Localitate din comunitatea valenciană, provincia Alicante (n.tr.)

Dar în ciuda predispoziţiei sale pentru reuşită, e firesc ca Blanca să nu fi fost în stare să interpreteze orice întâmplare fără o marjă de eroare şi, cu atât mai puţin, dacă îi lipsea o anumită informaţie. Iar în ziua de 24 octombrie nu a nimerit-o, tocmai din lipsa informaţiilor. Să fiu mai explicită: de îndată ce i-am comentat incidentul, Blanca a luat drept bun faptul că atunci când Reverendul m-a întrebat despre absenţa sexului la regina Angliei, singurul lucru pe care l-am obţinut prin reacţia mea a fost să mă conving în mod iremediabil de poziţia mea ca profesoară respectată doar pe jumătate. Şi a atribuit acestei idioţenii toată neliniştea pe care a observat-o în noaptea aceea la mine. Dar ceea ce nu-şi putea imagina era faptul că în ziua aceea, 24 octombrie, eu mi-am pierdut într-adevăr rutina molcomă şi din motive care nu aveau nimic de-a face cu Reverendul. Dar asta vreau să o explic mai târziu.

Desigur că episodul cu Reverendul nu avusese importanţa pe care Blanca i-o atribuise. Reuşise să mă neliniştească puţin. A întrebat de vagin, şi-a aprins ţigara, iar ceilalţi dobitoci şi-au ciulit urechile.

— Stinge ţigara, i-am cerut eu dregându-mi vocea cu o infinită răbdare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, de uşoară.

— Îţi voi răspunde când vei stinge afurisita aia de ţigară.

— Stinge-o, măi, Reve, a intervenit în favoarea mea un romantic nerăbdător să vadă cum aveam să ies din încurcătură.

Reverendul a stins ţigara.

Atunci am avut ghinionul să-mi vină o inspiraţie direct din Parnas, o stupiditate, cum o va socoti mai târziu Blanca; ca o pedeapsă exemplară, am rostit cu toată aroganţa din lume un proverb: „Prostul este cel care nu

găseşte mijlocul de a desprinde esenţa de trivialitate” şi am adăugat numele autorului, pentru a fi şi mai ironică: Alex Howard, scriitor britanic.

— „Satisfacerea unei curiozităţi proprii este una dintre cele mai mari surse de fericire în viaţă”, a răspuns el cu naturaleţe şi a adăugat, la fel, numele şi provenienţa autorului acelui citat: Linus Pauling, savant american.

Umilitorul şi oportunul aforism, pe care Dumnezeu ştie cum de a fost cu putinţă să-l aibă înmagazinat în creier neghiobul îndoliat, m-a anihilat. L-am privit pe Reverend, care era atât de satisfăcut, rezemat de spătarul scaunului şi cu o cizmă împodobită cu ţinte aşezată delicat pe masa de scris. Şi am amuţit, ca o proastă; câteodată mi se mai întâmplă. Nu am ripostat, m-am mărginit să plec ochii, să scot o ţigară şi să încalc în armonie cu călăul meu regulile şcolii. Nu am răspuns la nicio întrebare despre vagine, nici el nu a mai insistat, am reuşit să expun alte câteva amănunte în legătură cu politica moştenitoarei regelui schismatic, am improvizat un exerciţiu de redactare despre participarea acesteia la confruntarea cu Filip al II-lea[6] şi cu invincibila sa flotă şi, folosind nu mai ştiu ce scuză, am declarat încheiată lecţia cu zece minute mai devreme decât ora oficială. Dar înainte de a avea timp să ajung la uşă, elevul impertinent mi-a tăiat din nou calea.

— Don’şoară, Filip al II-lea e individul ăla care purta un coş de hârtii în loc de pălărie, nu-i aşa? spuse el punându-şi în cap coşul de hârtii şi prezentând o imagine surprinzător de asemănătoare cu cea înfăţişată de Filip al II-lea în portretul pictat de Sánchez Coello.

Nimeni nu a râs, poate pentru că nimeni din clasa aceea, cu excepţia elevului deghizat în coleopter şi care

6 Filip al II-lea de Habsburg (1527-1598), rege al Spaniei între anii 1556- 1598. în timpul domniei sale, Imperiul spaniol a ajuns la apogeu, iar monarhia hispanică a devenit prima putere din Europa, (n.tr.)

începea să dezvăluie o oarecare urmă de cultură pe care nu mi-aş fi imaginat-o niciodată la vreunul dintre ei, nu cunoştea înfăţişarea regelui. Nici eu nu am râs, m-am prefăcut că îl ignor, ca să nu-şi dea seama că tâmpenia aceea mi se păruse destul de amuzantă.

Ca să fiu sinceră, obişnuiesc să înghit acest gen de incidente cu destulă indiferenţă. La urma urmelor, eu nu am fost niciodată ca Blanca, sunt conştientă că îmi lipsesc reflexele ei, că nu voi fi niciodată învingătoare prin iscusinţa şi resursele mele; sunt familiarizată cu aceste situaţii şi, ca regulă generală, nu mă deranjează, nu sunt o perdantă, dar nicio învingătoare absolută, cum era Blanca. Dar cele două maxime schimbate între noi cu atât de puţin sens, forma aceea de dominaţie a elevului ager la minte sau de eşec al profesoarei nepricepute, de ce să neg, chiar m-a deranjat ieşirea aia a lui în momentul când s-a produs. Cum ştiam că Blanca era de serviciu, am alergat în cancelaria profesorilor, unde speram să o întâlnesc şi să-mi spun oful în legătură cu cele întâmplate, dar nu am găsit-o. M-am gândit că o fi la bufet, aşa că, neavând niciun chef să dau ochii cu vreunul dintre elevii mei cretini, am hotărât să plec acasă, unde puteam să fumez şi să-mi dau drumul la gură cât pofteam. Ştiam că nu ve întârzia să se întoarcă, pentru că era zi de eliminare la emisiunea *Bigbrother*, aşa că voi avea timp berechet să-mi descarc sufletul.

Am coborât scările ca vântul. M-am oprit doar de două ori în drumul meu spre casă: prima dată când coboram, o mică oprire pe dreapta, la mezanin, unde Blanca îi îndruma în fiecare marţi şi vineri pe pramatiile mele de la COU[7] în ceea ce priveşte acea disciplină alternativă denumită „Tehnologia Informaţiilor”. Nici urmă de prietena mea. A doua oprire a mea a fost în micul bar

7 Abreviere pentru denumirea în spaniolă a aşa-numitului Curso de Orientaciân Universitaria / Curs de Orientare Universitară (n.tr.)

situat la două blocuri de şcoală şi la vreo patru de casă, loc muncitoresc de întâlnire, unde se venerează gustarea cu vin ordinar şi unde automatul de ţigări dispune de o caracteristică foarte apreciată în ziua de azi: nu cere niciodată contravaloarea exactă, iar mărunţişul nu se epuizează niciodată.

Trebuie să mărturisesc că, pe când alegeam ţigările Nobel Lighţ, după ce am depus cele trei monede corespunzătoare în maşinărie, o treabă cam de două secunde, m-am lăsat absorbită la modul cel mai josnic de conversaţia care se auzea din spatele stâlpului. Mi-am ascuţit auzul când am desluşit mustrarea aceea apocaliptică pe care o adresa vocea răguşită a unui bărbat, cu un accent nedefinit – poate din Est, poate din Magreb, ceva care răsuna cu multe „r”-uri şi care lungea aproape toate consoanele –, unei biete victime nevinovate care nu răspundea o vorbă.

Nu se poate spune că mă comport indiscret în situaţii normale, cu toate că uneori e adevărat că mă învinge curiozitatea. Oricine ar fi fost individul agresat căruia i se adresa vocea ameninţătoare, probabil că avea testiculele instalate la nivelul gâtului, pentru că tipul care îl lua la rost nu folosea tocmai formule diplomatice ca să-l informeze în legătură cu ce i s-ar putea întâmpla dacă nu plătea mălaiul pe care îl datora şi, mai ales, dacă mai menţiona din nou cuvântul *poliţie*.

— Te fac strecurătoare cu şişul, de-acum eşti avertizată.

Stâlpul principal în spatele căruia se afla încastrat automatul de ţigări ieşea cel puţin cu trei palme în afară, astfel că puteam observa perfect cârlionţii creditorului care îşi dădea aere de potenţial asasin, dar nu şi chipul.

Am rămas încremenită, nemişcată. Cu siguranţă că loviturile de şiş erau doar un fel de a spune. Nimănui nu-i

trece prin minte să amenințe pe cineva cu moartea într-un bar în care se servesc gustări, unde orice mușteriu are ocazia să audă amenințarea. Cu siguranță că era o glumiță între colegi.

Pachetul de țigări Nobel și contactul lui cu tabla automatului a răsunat ca detunătura unei bombe cu amonal[8]. Probabil că așa am perceput eu, desigur, pentru că nimeni nu a părut să bage de seamă zgomotul asurzitor, nici măcar reclamantul ofensat, care, fără niciun menajament, continua să-i furnizeze amănunte datornicului în legătură cu modul în care obișnuia să se poarte cu ticăloșii rău-platnici.

— Ia aminte că până în ziua de azi nimeni nu m-a luat peste picior, poate pentru că toată lumea știe că cine îmi face vreo pungășie rămâne mai întâi fără dinți și apoi fără suflare.

„Tu-i grijania mă-sii”, m-am gândit eu. O înjurătură pe care nu o folosesc decât în gând; probabil că mi-a rămas în subconștient vreo urmă din doctrinele predicate de călugărițe și repetate întruna ca o pisălogeală de-a lungul celor zece ani ai mei de școlarizare la Carmelite: înjurăturile în gura unei domnișoare produc un efect foarte urât. Dar „tu-i grijania mă-sii” nu a întârziat deloc să fie înlocuită în gândul meu cu niște categorice „tu-le mama lor de parale, dar ce p... da mă-sii e asta”, când am auzit vocea bietei datornice falite sau ce-o fi fost ea, implorând de la oribilul monstru încă puțină păsuire:

— Ai putea avea un minimum de considerație față de mine... după câte am petrecut împreună... mai lasă-mi puțin timp...

Glasul Blancăi, aceeași modulație, aceeași cadență a ei, s-a strecurat printre oscioarele urechilor și mi-a lovit timpanele cp forța dublă pe care o avea detonația

8 Amestec exploziv pe bază de nitrat de amoniu (n.tr.)

amonalului pe care o percepusem la căderea pachetului de ţigări pe fundul maşinăriei. Peste o secundă, eram în stradă, spulberând recordurile olimpice de viteză, în drum spre maşina mea.

II. AMINA

PRIMUL ARCAN: MAREA PREOTEASĂ

Ce vor spune zeii dacă ne oprim din mers sau credem că e deja destul cât de puţin am avansat... LLUIS LLACH[9]

Patul meu. Acoperit cu lenjerie de un albastru celest. Cu marginea din stânga lipită de fereastră, cu perna perpendiculară pe direcţia lunii şi capul meu lăsându-se purtat de ea prin al patrulea pătrar în care şi eu descreşteam treptat.

Blanca nu se întorsese încă.

Luna se străduia să-şi încheie drumul prin care se îndepărta profitând de faptul că ochii începeau să mi se închidă şi m-a învăluit într-un vis neliniştit în care Blanca sângera cu pieptul ciuruit de lovituri de şiş. Eu o descopeream scăldată în sânge.

O prindeam de mână şi o rugam să reziste, dar sub pielea ei nu

I se mai putea simţi pulsul. Eram disperată, ţipam,

9 Muzician şi cantautor spaniol de limbă catalană (n. 1948), considerat cel mai important reprezentant al curentului Noul Cântec catalan (n.tr.)

chemam un medic. În clipa aceea, venea profa de fizică şi de chimie cu un stetoscop atârnându-i de gât, însoţită de un elev foarte impertinent şi îmi cereau ac şi aţă ca să-i confecţioneze Blancăi un giulgiu. Fără să ia în seamă rugăminţile mele, terminau munca de a o înfăşură în giulgiu cât ai clipi din ochi, îi acopereau trupul cu trandafiri albi şi prindeau sub un fermoar tija unuia dintre ei, care stătea cruciş, în diagonală, pe trupul Blancăi. Dar o mână amorţită, ca de piatră, cu nişte vene enorme albastre, îngroşate, rămânea la vedere. Deodată, una dintre acele înspăimântătoare vene prinse viaţă sub piele şi începu să se zbată, făcând să i se audă pulsaţia, o pulsaţie care avea timbrul vocii Blancăi.

— Cum de dormi la ora asta? Nu-i nici zece. Ai luat deja cina?

M-am trezit din înfiorătorul vis şi m-am pomenit cu Blanca în faţa mea, mai vie ca oricând.

— Ai cearcăne, frumoaso, spuse ea îngrijorată. Ai luat sau nu cina?

— Nu, am reuşit eu să răspund. Nu mi-e foame, tu cum te simţi?

— Nu ştiu, puţin cam obosită, de ce? Ştii dacă a mai rămas ceva salată? Ai scos căţeluşa la plimbare?

A ieşit din cameră fără să-mi lase timp să răspund la niciuna dintre întrebări. M-am uitat la ceas. Nu era încă ora zece. Nu trecuseră nici patru ceasuri de când fusesem martoră la felul în care un bărbat cu păr negru cârlionţat şi glas de gorilă înfuriată îi prevestea Blancăi un viitor foarte puţin promiţător, consecinţă directă a faptului că nu achitase o datorie pe care, după cum se pare, o avea de ceva vreme.

Cum era cu putinţă ca peste patru ore prietena mea să caşte în faţa frigiderului deschis, mirosind fără chef resturile de salată verde cu ouă şi ton?

Am încercat să găsesc vreun semn de îngrijorare.

— Vrei salată? E destulă pentru amândouă.

Mi s-a părut că faptul de a nu mă privi în ochi, când ea a avut întotdeauna obiceiul urât şi agresiv de a-i pironi asupra mea când îmi vorbea, putea fi considerat un bun indiciu că Blanca era stânjenită… Nu am putut observa mai mult decât atât: stânjeneală.

— Nu mi-e foame, ţi-am mai spus, mulţumesc.

M-am întors în camera mea. Şi dacă totul a fost doar un vis…? Exista această posibilitate, desigur, chiar dacă era puţin probabilă. Mi se întâmpla câteodată: visul şi realitatea se contopeau şi era greu să le deosebesc. Ceva absurd, ştiu asta, dar de câte ori nu mi se întâmplase: ca ştergând contururile limitelor dintre planul visat şi cel real, întârziind o veşnicie până descâlceam veghea de somn… şi cu acea grotescă uşurinţă pe care o aveam de a rămâne izolată în lumi ireale… nu era oare posibil ca Blanca, cea hărţuită şi ameninţată cu moartea de către un necunoscut într-un bar întunecos, să nu fi fost altceva decât o imagine creată de un subconştient dezorientat?

M-am trântit din nou în pat. Un nor acoperea jumătate de lună şi camera a devenit brusc întunecată şi tăcută ca o criptă. Era clar că nu era vorba de niciun vis, în urmă cu patru ore fusesem martoră la o realitate pe care Blanca o ascundea, dar care o tulbura, iar Blanca nu era o actriţă suficient de bună ca să nu lase să-i scape vreun indiciu, pe care eu l-am prins imediat din zbor.

Norul s-a deplasat uşor, făcând din nou loc zâmbetului alb al lunii în descreştere. Deodată, zâmbetul acela mi s-a părut sinistru. Am închis ochii.

— Iarăşi dormi, fato? Nu te simţi bine sau ce? mormăi Blanca cu gura plină de salată verde.

— Nu mă simt prea bine, nu.

— Te doare ceva? Ce se întâmplă?

Nimic grav, doar că nu-mi pică bine acele ameninţări cu moartea, aş fi vrut eu să-i răspund, dar flerul mi-a indicat că nu era înţelept să o fac; mi-am ascultat autoavertismentul şi nu am făcut-o, convinsă că, oricare ar fi fost beleaua în care intrase prietena mea, nu mi-o va împărtăşi niciodată şi, pe deasupra, probabil că, dacă aş întreba-o, s-ar face foc şi pară, motiv pentru care am tras concluzia că nu era absolut deloc nimerit să deschid gura.

— Am avut o zi proastă, am spus eu.

Şi i-am povestit prin câteva amănunte necazul prin care trecusem cu vaginul reginei.

— Ţi-am atras sau nu atenţia să nu faci pe deşteaptă? mi-a reproşat ea. Şi, de altfel, ce mama mă-sii, întrebarea nu ascunde nimic rău, de fapt ai fi putut să profiţi de ocazie. Toată lumea ştie că istoria intră mai bine în cap dacă te foloseşti de istorioare.

Alt indiciu. Mă dojenea blând, îşi ţinea celebra energie ascunsă în altă parte, foarte departe.

— Şi eu de unde să ştiu dacă regina aia avea sau nu vagin?! Presupun că o fi avut, dar dacă n-o fi avut?

— Draga mea, nu te înveţi minte. Când pe mine vreun elev inoportun mă întreabă ceva ce nu ştiu, după ce îl felicit pentru că a cerut o lămurire atât de nimerită, răspund pur şi simplu că este vorba de o chestiune suficient de relevantă pentru a fi examinată cu deosebită atenţie, motiv pentru care o vom amâna pentru data viitoare, ca să putem reflecta cu mai multă precizie, şi în felul ăsta dispun de timp ca să pregătesc răspunsul. Dacă insistă, îi prezint opinia profesorului Niemen, potrivit căruia răspunsul ar fi, de exemplu, afirmativ, cu toate că nu toţi experţii în materie au aceeaşi convingere. Profesorul Niemen te poate scoate întotdeauna din încurcătură, este furnizorul perfect al ambiguităţii de care este nevoie în momentele dificile.

— Cine naiba e profesorul Niemen? Cu siguranţă că nici nu există…

— Bineînţeles că nu există, drept cine mă iei? Niemen înseamnă *nimeni* în limba germană, prin urmare, nu mint întru totul, nu-i aşa? Nu-i aşa că-i ingenios? Păi, n-a fost o vorbă inspirată pregătită dinainte, ca să ştii, am improvizat odată când un elev nesuferit a încercat să-mi întindă o capcană, tâmpitul naibii: vrei capcană? Atunci, na, capcană, mucosule! Trebuie să înveţi să improvizezi ca să soluţionezi incidentele, asta e singura strategie: să-ţi dezvolţi propriile reflexe. După cum vezi, acum recurg mereu la acest Niemen şi îmi merge nemaipomenit. Singurul lucru pe care trebuie să ţi-l aminteşti este în ce clasă l-ai citat, bineînţeles, doar n-o să te repeţi. Ar fi ideal să ai un repertoriu de *profesori* ca să existe cât mai puţine posibilităţi de a descoperi dacă ceva e în neregulă. Pare complicat, dar, până la urmă, îţi jur, este foarte simplu. Există mii de trucuri, care de care mai simple. Respectul elevului se dobândeşte prin muncă zilnică, nu trebuie să te relaxezi niciodată: asta e singura regulă.

— Eu n-am vrut niciodată să fiu profesoară. Nu sunt bună de aşa ceva. N-ar fi trebuit să mă bagi în treaba asta, când ştiai că nu sunt în stare.

— Mânca-te-ar mama! începu ea să-şi scoată la iveală firea năbădăioasă. Atunci, de ce ai studiat istoria, drăguţa mea? Ca să te faci contabilă? Hai, aruncă vina pe mine pentru tâmpenia pe care ai făcut-o azi după-amiază, fir-ar să fie de treabă!

Avea dreptate. De ce am studiat eu istoria? De ce am venit la Madrid? De ce trecusem pe la bar în după-amiaza aceea, în loc să mă duc la tutungerie, când se ştie foarte bine că ţigările sunt mult mai ieftine dacă le cumperi de la o tutungerie?

— Pentru că trebuia să studiez ceva, de-aia. Şi ca să

câştig şi eu câteodată la jocul Trivia! Dar, desigur, nu ca să-i luminez pe nătărăii ăia nerecunoscători.

Pe moment, Blanca a dezvoltat o mică teorie despre personalitatea mea dezaxată şi felul meu de a mă considera o victimă, a prezis un teribil deznodământ referitor la poziţia mea ca profesoară respectabilă şi şi-a încheiat discursul schiţând o strategie simplă pentru a-i deruta pe elevii mei, ca să pot să-mi redobândesc astfel statutul cu o oarecare demnitate.

Din toată lunga ei expunere a reuşit să mă captiveze doar cu una dintre frazele sale: „Cine nu riscă nu câştigă”, a zis ea; aceste cuvinte, rostite cu înfăţişarea de hieratic pantocrator din Romanicul timpuriu, rostite ca o sentinţă de către cineva care[10]

poate că riscase mult dintr-un anumit motiv pe care nic atât nu-l cunoşteam, dar care pierduse şi care, dintr-un alt motiv pe care nici atât nu-l cunoşteam, se prefăcea cu destulă iscusinţă, au pus stăpânire pe mine. Sistole şi diastole au luat-o razna după bunul lor plac, iar pulsul a devenit haotic, fără ca eu să-l pot controla câtuşi de puţin, dar Blanca a continuat să vorbească. Am hotărât să fiu de acord cu tot ce spunea, să accept orice adevăr şi să mă supun ei. Dintotdeauna îi acceptasem sfaturile, având nevoie de ele, chiar cerându-i-le. Iar ea nu a primit niciodată vreunul din partea mea, niciodată nu mi-a cerut nici cea mai neînsemnată îndrumare. Eu nu ştiam nimic despre Blanca… Cine era Blanca…? Prietena charismatică, desigur, şi distinsă, care m-a îndrumat întotdeauna cu grijă pe calea cea mai potrivită, matricea în care mă refugiam, punctul de referinţă ale cărui modele încercasem să le reproduc, poate singurul punct de reper. Şi deodată rezultă că singurul meu punct de reper era o perfectă

10 Un joc de societate, de cultură generală, cu întrebări şi răspunsuri (n.tr.)

necunoscută care ascundea ceva neliniştitor în lumea ei, o lume pe care eu admiteam pe neaşteptate că nu o recunosc.

Am încercat să mă întorc în timp ca să găsesc şi să capturez ceva care să-mi ofere vreun indiciu oarecare pentru a înţelege ce naiba se întâmpla acolo. Ea venise cu un an înaintea mea la Madrid şi, acum că mă gândesc, niciodată nu mi-a furnizat nici cea mai mică informaţie despre experienţele trăite de-a lungul acelei perioade. Un an care reprezentase un fel de parantează pentru amândouă, iar eu nici măcar nu mă sinchisisem să aflu cum depăşise paranteza aceea, mă limitasem să supravieţuiesc într-a mea şi să alerg alături de ea, de îndată ce a reuşit în sfârşit să o închidă. Ştiam despre prietena mea doar că se întorsese foarte hotărâtă, de un an şi două luni, de la Jâvea, cu o maşină din sat până la Valencia şi cu un tren de viteză medie până la gara Chamartin. Ştiam, de asemenea, că se încadrase perfect în acest liceu, unde a venit cu capul sus, după un examen câştigat prin propriile mijloace, un merit de necrezut, căci a obţinut nota maximă în faza de examen, întrucât cea de concurs o avea fără pată deoarece în cursul vieţii ei cotizase la asigurările sociale, aşa că a sărit direct din universitate în câmpul muncii, când aproape toţi profesorii titulari se văd obligaţi să depăşească o perioadă ca suplinitor pentru a obţine vreun punct care să-i ajute în faza de concurs. Trecuse examenul cu notă maximă aproape fără să înveţe: cum de reuşise, având în vedere că în ziua de azi doar suplinitorii care ţin ore timp de o jumătate de secol obţin titularizarea? Toată lumea ştie că ai nevoie de un examen perfect ca să obţii postul definitiv.

— Gel care nu intră este din pricina căpăţânii, pentru că-i lipseşte asta, îmi răspundea ea, arătându-şi capul.

Zâmbea şi nu mai dădea alte explicaţii.

Blanca s-a acomodat perfect în liceu, în cadrul acelui univers adolescentin dominat de o biodiversitate complexă şi îndepărtată. A obţinut ceea ce era aproape imposibil de obţinut: mult râvnitul respect al elevilor; şi a obţinut ceva şi mai spectaculos: un contract ca suplinitoare pentru mine la disciplina istorie. Nu a vrut niciodată să-mi spună prin ce mijloace a găsit pilele necesare; de foarte multe ori refuza să dezvăluie secretul reuşitelor sale, dar mă ajuta mereu şi asta era de-ajuns, eu nu trebuia să pun întrebări.

Şi, în cele din urmă, de îndată ce a avut confirmarea faptului că veneam la Madrid să semnez contractul, a făcut rost de un mic apartament într-o clădire cu interfon şi portar în carne şi oase, încălzire centrală, bucătărie, baie şi toaletă, centru de prim ajutor la doi paşi – acest amănunt, gândindu-se la mine şi la absurdele mele atacuri de anxietate – şi magazinele EI Corte Ingles şi Zara la alţi doi paşi, totul pentru şase sute de euro plus cheltuielile de întreţinere, şi unde nu i s-a cerut nicio garanţie ca să închirieze şi fără nicio împotrivire din partea proprietăresei ca Lola, zgomotoasa căţeluşă chihuahua a Blancăi, să locuiască împreună cu noi.

Luna continua să zâmbească insistent cu ultimul ei pătrar aplecat, mă deranja luminozitatea ei fericită albind nepăsătoare desimea nopţii, de parcă nimic nu s-ar întâmpla, aşa că am tras perdelele. Cât despre pulsul meu, nu era chip să reuşesc să-i găsesc ritmul potrivit şi nici vreun răspuns liniştitor la gândurile mele, astfel că am hotărât să închid şi eu ochii ca să o conving pe Blanca de faptul că într-adevăr nu mă simţeam bine şi aveam nevoie să dorm.

Blanca s-a dus în camera de zi să-şi termine salata de ton şi să arunce o privire rapidă la ce mai rămăsese din film, aşa cum fac oamenii normali, oamenii asupra cărora nu planează nicio ameninţare înspăimântătoare.

Mi se întâmplă uneori câte ceva care îmi produce o oarecare neliniște: un sunet sau un simplu miros sunt în stare să-mi redea pe neașteptate vreun moment trăit care a rămas ascuns în încâlceala de amintiri în alb și negru și despre care nu s-a mai știut nimic. Deodată, culorile se strecoară ca să mascheze trecutul și să-l transforme în prezent și episodul năvălește fără nicio considerație acolo unde nu îl cheamă nimeni. În felul acesta, două fapte, fără nicio legătură prealabilă, se întrețes inevitabil. De exemplu, prin mirosul de porumb prăjit găsesc o perfectă scurtătură ca să traversez cât ai bate din palme labirintul de trăiri ce alcătuiesc biografia mea și ajung în mod spontan în fața primei mele scatoalce, încasate de la profesoara de desen și pretehnologie în clasa a patra, pentru că am mâncat boabe prăjite de porumb în timpul orei.

Ei bine, întâmplarea a făcut ca la locul meu de muncă să mă văd obligată să suport și eu veșnicul miros de porumb prăjit care reușea întotdeauna să-mi reamintească situația atât de supărătoare a palmei primite. Reverendul fuma și mânca în clasă boabe de porumb. Și colegii lui fumau din când în când, dar măcar aveau delicatețea să mănânce seminţe, ciocolată sau cornulețe; nimeni, în afară de Reverend, nu mesteca zgomotos boabe de porumb. Și o făcea ostentativ, de parcă ar fi știut că mirosul de boabe prăjite de porumb îmi repugna.

A doua zi după povestea cu vaginul reginei Angliei venea rândul Franței. Urmând sfaturile Blancăi, am încercat să mă sprijin pe o reconstituire pentru a le face elevilor mei trimiteri la modelul Revoluției Franceze. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să negociez cu mine însămi modul de a găsi printre ei o Maria Antoaneta[11] ca

11 Maria Antoaneta (1755-1793), soția regelui Franței, Ludovic XVI, înlăturați de la domnie în urma Revoluției Franceze din anul 1789,

să pot trata revoluţia în mod frivol. Maria Antoaneta trebuia să aibă un gât lung şi sugestiv, un gât pe care vom simula că îl retezăm, pentru ca celor douăzeci şi cinci de nebunatici cărora nu le venea să creadă să le intre în cap ideea că regina Franţei a sfârşit decapitată, cu gâtul tăiat de o ghilotină ascuţită şi foarte cunoscută în popor. Un gât lung şi subţire… Unde aş putea găsi eu un gât convenţional care să cucerească douăzeci şi patru de spectatori cu destulă forţă încât să le creeze tuturor o mică traumă, în stare să întipărească bine în minte ideea unei minime secvenţe din revoluţie? Cea mai romanescă, cea mai naivă, m-aş mulţumi chiar şi cu asta, nu ceream decât un gât greu de uitat, pe care falsa ghilotină – jaluzeaua şi-ar îndeplini bine rolul – i-ar face să gândească: grijania măsii, nenorociţii ăia de sans-*culottes sau*[12] chiar şi cealaltă versiune, frumos gât *requiescat in* p*ac*e*m, în*[13] numele progresului, adio à la t*yr*a*nie, zi*ua de glorie a venit, în[14] sfârşit.

M-am uitat spre Reverend. Trăncănea înflăcărat cu colega lui de bancă, o puştoaică cu înfăţişare plăpândă, pieptănată cu o coamă scurtă şi pătrată, tunsă în aşa fel încât gâtul ei subţire să iasă în evidenţă cu delicateţe. Reverendul i-a oferit galant gâtului ales punga cu porumb prăjit. Înainte ca fata să apuce să-i ţină isonul în ceea ce priveşte zgomotul boabelor sfărâmate, i-am explicat în ce consta rolul ei din ziua aceea, în timpul lecţiei.

— Auzi, a zis ea, dacă am înţeles eu bine, trebuie să-

condamnaţi la moarte prin ghilotinare şi executaţi (n.tr.)

12 în franceză, textual, jară pantaloni, denumire dată revoluţionarilor din stradă care purtau un alt gen de pantaloni decât cel al nobilimii care se numea culotte, (n.tr.)

13 în latină în original, Odihnească-se în pace. (n.tr.)

14 Transcrierea celui de-al doilea vers al Marseillezei, imnul naţional al Franţei: Le jour de gloire est arrivé! (n.tr.)

mi pun faţa pe pervazul ferestrei care e *infestat* de praf, pentru ca un tip să-mi aplice storul pe grumaz.

Îmi amintesc că, la cursul de aptitudini pedagogice, un curs postuniversitar care, aşa cum ni se garantează, îi transformă în buni educatori pe cei recent titularizaţi, se insista destul de mult asupra utilităţii de a recurge din când în când la acest gen de reprezentări ale episoadelor istorice. Elevul trebuie să participe la Istorie, se spunea. Ei bine, de participat, au participat, nu voi nega asta. Cu toţii. Nu ştiu cum s-au complicat lucrurile, dar o pot dovedi. Am avut chiar şi un Filip al II-lea, un Filip al II-lea care nu avea ce căuta în toiul Revoluţiei Franceze. Reverendul a avut un moment de slăbiciune, a lăsat boabele de porumb prăjit şi a colaborat. Şi-a înfipt în cap un coş de hârtii şi a început cu mult tupeu să fie mai-marele peste toţi ceilalţi.

— Haideţi să vedem ce mai este şi cu tâmpenia asta, a spus el. Să-i dăm drumul: eu sunt Filip al II-lea, să înceapă autodafeurile. Treceţi la zid cu toţii, aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Atunci s-a întâmplat la fel ca în ziua precedentă. Mi-am aprins o ţigară. I-am lăsat să se joace cu storul şi harababura stridentă a luptei s-a răsfrânt în cele din urmă asupra mea. Brusc, nici mirosul de porumb prăjit nu mi s-a mai părut supărător. M-am lăsat dusă de gândul care m-a purtat în mod inevitabil la momentul cumplit în care o descoperisem pe prietena mea ameninţată de un bărbat căruia nu i-am putut vedea chipul, dar accentul său nedefinit şi glasul răguşit îmi răsunaseră toată noaptea în urechi, o imagine cât se poate de neplăcută care mă împiedicase să închid un ochi.

Dar înainte de a fi fumat o jumătate de ţigară, am revenit pentru o clipă din acele gânduri neliniştitoare, băgând de seamă că mă spionau cu coada ochiului nişte priviri indiscrete. Reverendul şi prietena lui, cu gâtul

secerat de mai multe ori, mă priveau drept în faţă, în vreme ce restul elevilor se omorau încontinuu cu lovituri de storuri. Nu încetează să mă intrige felul în care, naiba să-l ia, mecanismul interior atât de simplu al unui stor este în stare să suporte atâtea încercări;

au tot ridicat şi coborât de cincizeci de ori afurisitul ăla de

stor! Decapitaţii se încăpăţânau să treacă din nou pe eşafod la strigătul: „se vor rostogoli capete”, care era tot ce ştia să spună Reverendul cu acoperământul său alcătuit din coşul de hârtii, în afară de „ce tâmpenie, ce tâmpenie”. Când s-a săturat să-şi mai decapiteze colegii şi s-a întors în colţul lui să înghită boabe de porumb prăjit, a fost urmat îndeaproape de fata cu gât frumos, care nu se străduia absolut deloc să-şi ascundă fascinaţia pe care o simţea faţă de el. Am aruncat o privire arogantă şi cu ea un rotocol de fum, cu scopul de a le alunga privirile impertinente, dar nu a servit decât ca să o descurajeze doar pe ea, care şi-a întors numaidecât capul şi s-a îndreptat către grupul de revoluţionari de duzină ca să se alăture execuţiilor care continuau fără încetare. Dar el mi-a susţinut privirea. Alura de gangster, împreună cu îmbrăcămintea închisă la culoare, presărată cu pete, îi conferea un anumit aer sfidător care ar fi putut să-mi reţină cu uşurinţă privirea, dacă nu s-ar fi întâmplat ca gândurile mele să fie ocupate cu treburi care îmi reclamau toată atenţia. Aveam o întâlnire la ora patru şi asta mă liniştea într-un fel, dar nu îndeajuns. Mi-am abătut privirea şi am continuat să fumez gândindu-mă la după-amiaza epuizantă care mă aştepta. La urma urmelor, eu hotărâsem ca această întâlnire să aibă loc. Fie că era o idee bună sau rea, era singura care mi-a trecut prin minte ca să o ajut pe Blanca: să o întreb direct, m-am gândit eu atunci, ar fi inutil, va nega, nu va

împărtăşi cu mine niciodată o problemă de o asemenea natură, în consecinţă, trebuia să-mi asum tactica aleasă. Iar tactica era următoarea: mă trezisem la ora patru dis-de-dimineaţă, sătulă să mă mai foiesc în pat, am înşfăcat termosul cu ceai de tei şi cartea de telefoane cu singura idee care îmi trecea prin minte, poate şi ea neobişnuită, dar m-am agăţat de ea. Am golit termosul şi am căutat în paginile aurii litera *D*\ de la detectivi. Nu am zăbovit prea mult până m-am decis pentru anunţul care apărea pe marginea din dreapta a celei mai sugestive pagini dintre toate cele care alcătuiau lista de detectivi cu sediul la Madrid; – am ales unul care ieşea în evidenţă prin caracterele bold şi cursive, dar fără chenar, şi care nu trecea neobservat, dar nici nu atrăgea atenţia; mi s-a părut o idee bună şi, cum cei care dădeau anunţuri utilizau acelaşi criteriu comercial de care m-aş fi folosit şi eu ca să-mi plasez o presupusă firmă pe piaţă, iar eu nu dispuneam de niciun alt criteriu ca să selecţionez candidatul, am hotărât, fără să fie nevoie să deliberez prea mult, că S.L. Detectivii Recasens ar fi profesioniştii potriviţi care să mă ajute să cercetez în ce fel de încurcătură intrase Blanca. Am aşteptat să se facă şase şi jumătate, oră la care se trezea ea, ca să mă culc din nou. Am aşteptat atunci să facă duş, să ia micul dejun, să scoată căţeluşa la plimbare şi să plece. Uşa trântită a doua oară mi-a indicat faptul că plecase deja la şcoală; atunci m-am sculat din nou, era ora nouă fără un sfert. Am căutat mobilul, unde înregistrasem în urmă cu două ore numărul de telefon al Detectivilor Recasens şi l-am apelat, fără prea multă convingere.

Ca regulă generală, expresia „vă rog, fiţi amabil să aşteptaţi câteva secunde” vine urmată de vreo melodie clasică cu valoare adăugată prin digitalizare. De data asta, nu a fost aşa, niciun ritm zornăitor transpus într-o versiune pentru telefonie nu mi-a făcut mai plăcută aşteptarea pe

care tocmai mi-o propusese un glas bărbătesc destul de sec, ci am auzit un scurt şi ciudat dialog între două voci necunoscute care se certau la celălalt capăt al firului. Una din ele, cea care mi-a răspuns la telefon, a pus capăt discuţiei cu un alarmant „să te ia naiba, bunico”. Cum nu aveam timp să mă alarmez, am insistat în sinea mea să nu acord nici cea mai mică importanţă acestor bădărănii, „fiecare e stăpân în casa lui şi Dumnezeu în toate”, m-am gândit eu, nu-mi păsa de apucăturile acestor persoane, singurul lucru care mă interesa cu adevărat era să fie profesionişti.

— Bună ziua, m-a întâmpinat de data asta o voce feminină, mult mai nuanţată decât cea dinainte.

— Da… mă rog… aş dori să-mi faceţi o programare.

— Se face programare? S-o fi cerând programare pentru a angaja serviciile unui detectiv, aşa cum se cere la dentist sau la coafor?

— Adică… să vă explic, am o problemă şi am nevoie de ajutorul unui profesionist. E vorba de ceva urgent…

Nu am vrut să anticipez nimic la telefon, aşa că am convenit să ne întâlnim la patru după-amiază. Mai rămăseseră patru ore până atunci.

Am încercat să fac loc altor idei în mintea mea, fiind sigură că patru ore de negocieri cu slabe şanse ca nişte detectivi necunoscuţi să poată schimba groaznica situaţie în care se putea afla cea mai bună prietenă a mea, nu puteau decât să mă tulbure şi mai mult decât eram deja. Dar nu-mi veneau idei noi. Mi-a trecut prin minte că aş avea nevoie de o transfuzie abundentă de realitate cotidiană ca să alung pe un plan secund grămada de realităţi dezgustătoare. Atunci am hotărât să renunţ la cufundarea în gânduri, să-mi aprind altă ţigară interzisă şi să mă alătur tabloului aberant al revoluţiei interpretate de către măscăricii mei de elevi.

Am întrerupt fără menajamente ultima decapitare şi condamnatul a protestat energic, unele glasuri ale aşa-numiţilor *sans-culottes* alăturându-se şi ele protestelor. Reverendul şi-a dat jos din cap coşul de hârtii, fetiţa cu gât metaforic l-a luat servilă şi l-a pus fără zgomot pe podea. Fără să vrea, toţi şi-au abătut atenţia asupra mea, presupun că nu au interpretat întreruperea ca pe o ameninţare cu reproşurile, sunt perfect conştientă că, dacă ar fi fost aşa, vacarmul ar fi continuat la nesfârşit. Dar se pare că e adevărat că limbajul trupului spune multe despre o persoană şi, prin intermediul lui, eu le transmiteam ceea ce simţeam: „Mă doare în cot dacă distrugeţi şcoala, spuneam eu în discursul meu lăuntric, dacă fumaţi, dacă muriţi de râs, în vreme ce eu încerc să vă explic cum s-a desfăşurat un anumit eveniment din Istorie, de fapt mă bucur sincer că în acest moment vă sinchisiţi de mine tot atât cât mă sinchisesc şi eu de voi, dar o singură dată şi fără să servească drept precedent, o să mă includeţi în jocul vostru de căcat. Eu sunt Blanca, o să reuşesc să fiu Blanca: stăpână pe situaţie, stăpână peste voi toţi, voi folosi unul dintre miile voastre de şiretlicuri, de data asta voi fi o profesoară respectată, deşi, în sinea mea, sunt conştientă că nu o merit”. Şi niciuna, nici două, mi-am pus coşul de hârtii în cap şi am început să le vorbesc despre Filip al II-lea şi despre o Spanie renascentistă care nu avea nicio legătură cu tema Franţei răsculate căreia, potrivit programei şcolare, îi venise rândul să o abordez în dimineaţa aceea.

La trei şi jumătate am băut o cafea, am plătit masa şi m-am dus direct la metrou. Firma Detectivii Recasens se afla în mezaninul A al unei clădiri situate la o distanţă egală între staţiile de metrou Gran Via şi Callao. Era vorba despre o clădire întunecată, veche, cu tavane înalte şi cu un ascensor antic şi de demult, ocupată în exclusivitate de

birouri închiriate. Cabinetul de lucru al firmei Detectivii Recasens nu era altceva decât o continuare a vestibulului de la intrarea în clădire; uşa dădea direct în birou, fără nicio altă trecere sub formă de hol sau sală de aşteptare. Biroul consta dintr-o încăpere cu o structură matematică: un dreptunghi perfect care încadra o vedere panoramică minimalistă; un interior aproape gol, nu pustiu, dar fără niciun element care să atragă atenţia. În spatele mesei, care domina în întregime camera, semeţi ca nişte umbre, cei doi detectivi. Un tânăr, şi el minimalist, cu o figură fermă, de o simplitate categorică: doi ochi, un nas şi o gură, plasate pe o înfăţişare hieratică, aproape fără nicio expresie, şi o femeie la vreo şaptezeci de ani, cu o constituţie ceva mai solidă, întruchipau personalitatea juridică a firmei Detectivii Recasens.

Trebuie să admit că, după ce am inspectat terenul, stânjeneala mea pentru faptul că o spionam pe Blanca a crescut destul de mult, dar mi-am continuat treaba începută, nu mai aveam încotro. Tânărul şi-a luat la revedere fără să zâmbească şi a stabilit o întâlnire cu bunica lui (pentru că detectiva s-a dovedit a fi bunica lui) peste o oră.

M-am aşezat acolo unde mi-a indicat detectiva şi am încercat să răspund cât mai bine cu putinţă la întrebările care aveau să decurgă, dar treaba nu era deloc uşoară.

Trebuia să prezint, cu cea mai mare precizie, cum trăia Blanca, ce prieteni şi posibili duşmani avea, cu ce fel de activitate îşi umplea timpul liber, cum se relaţiona din punct de vedere social, pe ce obişnuia să-şi cheltuiască banii, care erau preocupările ei şi o lungă înşiruire de necunoscute. Pentru că erau adevărate necunoscute, dat fiind că nu cunoşteam niciun răspuns.

Am utilizat un mijloc cam bizar la care obişnuiesc să recurg atunci când hotărăsc să-mi fac o idee despre

cineva: îmi imaginez o siluetă despuiată şi încep să-i completez treptat spaţiul interior cu piese pe care le consider că se potrivesc cel mai bine cu ceea ce arată. E vorba despre un sistem pe care l-am învăţat când eram în şcoala primară şi care mi-a rămas în mod involuntar întipărit în minte pe când făceam un ciudat exerciţiu la ora de ştiinţe: trebuia să dau formă unui genotip plecând de la fenotip; aveam la dispoziţie o hartă genetică realizată cu pasteluri marca Manley şi cu nişte manechine din carton decupabil, cu trăsături foarte diverse: unii erau blonzi, alţii cu părul roşcat, ochi verzi, ochi căprui şi aşa mai departe, o mulţime de date de la care plecând se putea cerceta informaţia lor genetică. Privind acest joc didactic cu mintea de acum, îl consider extrem de simplu şi, bineînţeles, deloc verosimil, dar, la momentul acela, mi s-a părut o idee atât de fascinantă, încât am inclus-o fără să vreau în repertoriul meu comportamental şi de atunci judec oamenii, din fericire chiar şi în necunoştinţă de cauză, în funcţie de aparenţe. Tot prin optica mea actuală îi privesc pe profesorii din trecutul meu cu o oarecare invidie, fără îndoială că Revoluţia Franceză înscenată de mine ar fi fost un mare succes printre elevii dispuşi să înveţe legile lui Mendel[15] cu pasteluri marca Dacs, fără să-şi pună întrebări dacă e sau nu vorba despre o idee prostească.

Am purces, aşadar, să o transform pe Blanca într-un personaj despuiat de specific şi să-i umplu treptat spaţiul cu atribute care să-i confere spiritul corespunzător. Am început să schiţez înfăţişarea ei şi m-am pomenit cu nişte caracteristici care nu clarificau prea mult situaţia: meşele oxigenate risipite în coama de păr, netezită cu mare migală cu peria, contrastau cu îmbrăcămintea, bazată în special

15 Gregor Johann Mendel (1822-1884), naturalist austriac, a formulat legile care guvernează moştenirea genetică, (n.tr.)

pe blugi de bună calitate, cămăşi şi şiraguri de mărgele cu design alternativ, un ansamblu de date care făceau din ea un hibrid între piţipoancă, *hippie* şi neoprogresistă, perfect adaptabilă mediilor oricăreia dintre cele trei categorii; puţinii prieteni pe care i-i cunoşteam se ocupau cu treburi foarte diferite, precum cântatul la violoncel, predarea de cursuri la un liceu sau coordonarea unui *caii center* cu emisie şi recepţie telefonică, particularităţi care nu ofereau nici ele multe indicii când trebuia să o pui pe Blanca într-un context. Timpul său liber, alcătuit doar din serile şi nopţile de vineri, sâmbătă şi câte o duminică, îl dedica în exclusivitate ieşirii cu prietenii aceia cărora de-abia le ştiam numele. Cu mine, îşi împărţea doar timpul ocupat şi nopţile din cursul săptămânii, pe care le petreceam corectând exerciţiile din clasă, uitându-ne la televizor sau jucându-ne cu căţeluşa. Blanca era într-adevăr foarte greu de clasificat cu ajutorul sistemului de presupuneri, aşa că am descoperit numaidecât că portretizez o Blanca lipsită de conţinut.

— Aproape că nu ştiu nimic despre ea, am recunoscut eu.

— Dar nu-i vorba despre cea mai bună prietenă a dumneavoastră? se miră detectiva.

Ei bine, da, era vorba într-adevăr despre cea mai bună prietenă a mea, oricât de necrezut ar fi părut. Eu ţineam la ea şi ea ţinea la mine, în asta consta statutul de intimitate. Am crescut aproape ca surorile, de fapt am împlinit împreună toate ciclurile fireşti ale vieţii, unul după altul, până când am ajuns la inevitabilul stadiu al adolescenţei, moment în care fiecare din noi şi-a folosit propriile reflexe pentru a-l înfrunta în felul ei. Şi, din acel moment, i-am pierdut urma. O parte din teritoriul ei nu-mi mai era împărtăşită, şi era vorba despre partea cea mai necruţătoare: cea care o înghiţea, o făcea să fie nesăbuită

şi o invada până o poseda complet.

— Da, Blanca este cea mai bună prietenă a mea, şi ţinând seamă de faptul că nu am alta, este o prietenă şi mai bună, dacă se poate spune aşa, am zis eu puţin cam ofensată că s-ar fi putut pune la îndoială prietenia noastră. Dar nu obişnuim să ieşim împreună cum fac prietenele convenţionale. Ea are viaţa ei, mica ei parcelă de teren, eu o am pe a mea, şi fiecare din noi respectă spaţiul celeilalte. Ne întâlnim doar la serviciu şi seara, când cinăm şi ne uităm la televizor.

— Chiar nu ieşiţi împreună în niciun weekend?

— Uneori, când mergem să ne uităm la îmbrăcăminte sau să facem vreun comision, când trebuie să ducem căţeaua la veterinar, de exemplu, sau când facem cumpărăturile pentru o lună.

— Atunci, permiteţi-mi să vă spun că alcătuiţi o pereche foarte ciudată de prietene intime. Şi permiteţi-mi să vă atrag atenţia în treacăt că această împrejurare îmi complică sarcina de a elabora un raport despre situaţia acestei domnişoare. Mă rog, măcar spuneţi-mi: o fi ieşind cu altcineva, din moment ce nu se are bine cu dumneavoastră în anumite puncte de vedere…

— Da, mă rog, ea iese mult. Îi plac petrecerile, nopţile. Eu nu le găsesc nopţilor niciun haz, înţelegeţi ce vreau să spun, de aceea n-o însoţesc, asta nu înseamnă că nu ne avem bine, am continuat eu să mă revolt faţă de ideea că ne-ar considera incompatibile într-o anumită privinţă, deşi asta era realitatea.

Antonia, detectiva, a protestat. Nu era cu putinţă să lucreze dacă eu nu eram în stare să-i pun la dispoziţie nici măcar o informaţie. Chiar nu ştiam cu cine avea de-a face prietena mea cea mai bună, colega mea, cea care îmi făcuse rost de slujbă în vremuri de criză?

— Asta-i adevărul, Antonia, de ce v-aş spune altceva?

Nu-mi doresc nimic pe lume mai mult decât să aflu în ce încurcătură a intrat Blanca. Şi nici nu vă închipuiţi cât de greu mi-a fost să vin la biroul dumneavoastră, cât de greu îmi este să hotărăsc fiecare pas pe care trebuie să-l fac. Ce n-aş da să ştiu cum să vă ajut mai bine.

— Păi atunci, draga mea, mi-a răspuns detectiva, va trebui să încercaţi să colaboraţi.

Primul pas spre această colaborare consta în a-mi aminti. Să caut printre cotloanele din creierul meu fapte nelămurite ale căror iţe ar coincide cu altele corespunzătoare altui codon, fie acesta conştient sau subconştient. Să începem, de exemplu, să reflectăm la relaţiile ei sociale, să povestesc tot ce ştiu, orice amănunt ar putea fi semnificativ.

— Sunt două colege de la şcoală: „profesoara de filosofie şi cea de engleză; ştiu că se întâlneşte cu ele în multe seri. Sunt singurele, din câte ştiu eu. Sunt şi singurele din liceu nemăritate şi de o vârstă apropiată cu a noastră, poate că de aceea ies uneori împreună, întrucât, adevărul e că nu-mi vine în minte ce altceva ar putea să aibă în comun ele şi Blanca…

— Le cunoaşteţi bine? m-a îndemnat Antonia, văzând că îmi dădeam drumul la gură.

— Hm, bine, bine, n-aş zice. Sunt colegele mele. Iau de obicei micul dejun cu ele. Ce pot să vă spun despre Judith, cea de filosofie, este că nu pot s-o sufăr. Cea de engleză, Merce, care este mai simpatică…

Într-un cuvânt, nu ştiam nimic despre Blanca şi, dacă eu nu ştiam nimic despre Blanca, Antoniei avea să-i fie destul de greu, motiv pentru care era de dorit ca eu să ştiu ceva despre Blanca, fapt ce ducea direct la următoarea concluzie: dacă voiam să o ajut pe prietena mea, trebuia să fac nişte schimbări în rutina mea, schimbări care includeau şi faptul de a ieşi cu ea. Poate că va fi necesar

doar un weekend, pentru că, dacă treaba era atât de gravă după cum părea, era bine să ne grăbim să ajungem la o concluzie. Antonia, la rândul ei, va iniţia cercetarea neavând nicio informaţie de la care să pornească, iar luni ne vom întâlni la aceeaşi oră în biroul ei. I-am pus la dispoziţie, în cele din urmă, câteva adrese pe care mi le-a cerut (de acasă, de la şcoală şi cea a locuinţei lui Merce, lipită spate în spate de a noastră). M-a întrebat, de asemenea, vreo două lucruri despre Amina Rayad, menajera, cu care atât eu, cât şi Blanca eram într-o asemenea armonie, încât încetase de multă vreme să fie o angajată, ca să devină ceva asemănător cu o prietenă, şi despre care consideram că era imposibil să aibă vreo legătură cu problema Blancăi.

Gândul la ceea ce mă aştepta nu mă entuziasma absolut deloc, după cum şi mai puţin mă entuziasma certitudinea că Blanca risca primejdii cumplite, iar eu, cu toate că ştiam, aş fi stat cu braţele încrucişate.

Potrivit indicaţiilor Antoniei, trebuia să apar acasă zâmbind cu gura până la urechi şi să fiu foarte convingătoare când îi voi spune Blancăi că în seara aceea aveam intenţia de a o însoţi să bem un păhărel. Cu ea şi cu gaşca ei de prieteni, oricare ar fi fost aceştia. Să fiu convingătoare, spusese detectiva, conştientă cu siguranţă de prostia pe care mi-o cerea. Mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să depăşesc în mod voit şi atât de absurd această limită între seară şi zori de zi: trează, fumând, bând şi făcând oricare dintre lucrurile pe care le făcea ea în orele pe care eu le dedic somnului liniştit. Această ofertă i se va părea Blancăi, fără îndoială, neverosimilă, îşi va da seama că ceva nu e în regulă, nu va accepta compania mea cu una, cu două şi va dori să ştie motivul.

E adevărat că Blanca, la vârsta de cincisprezece ani,

încercase să mă convingă de farmecul chefului nocturn, dar odată abandonat proiectul, nu a mai insistat niciodată. A reuşit chiar de două ori să mă facă să o urmez, două nopţi de care îmi amintesc că fiind groaznice. După cea din urmă, am hotărât definitiv că noaptea nu era de mine şi am aruncat ancora în molcoma rutină cbtidiană casnică şi diurnă. Şi ea şi-a asumat acest fapt fără să mai discute.

Uneori, mă întrebam de una singură ce resturi or mai fi rămas din Blanca adolescentă, magnetică; Blanca pe care am însoţit-o în acele două dăţi, cu pornirile ei agresive, aura ei de zeiţă luminând nopţile deja încinse din Jâvea, fulgerându-i cu privirea pe străini, în general madrileni aroganţi, ca o fată foarte frumoasă de prin părţile locului, atât de cochetă, zeiţa Blanca, de care m-am îndepărtat de frică şi din gelozie şi pe care am ajuns, la un moment dat, să o etichetez ca fiind de moravuri uşoare, când o vedeam rătăcindu-se în întuneric ca să se întreţină cu vreun băiat, având doar cincisprezece ani şi, pe deasupra, grozăvindu-se din acest motiv.

Pentru că pe atunci nu eram ştearsă, nu mă simţeam o fată ştearsă şi plicticoasă, mă simţeam o persoană decentă, iar ea nu numai că profita de tinereţea ei, ci era cam curviştină. Şi după aceea, peste vreo doi ani, când s-a hotărât să studieze o carieră aseptică, lipsită de farmec, fără *calitate intelectuală*, crâmpeiul de aură care o mai învăluia încă s-a prăbuşit definitiv pentru mine; bineînţeles că a încercat să mă includă în proiectul ei.

— Ascultă, domniţo, studiul Literelor este o capcană: te legi la cap studiind, citind cărţi, îţi iei licenţa şi o să putrezeşti în şomaj; dar, într-adevăr, o să te simţi foarte cultă, o erudită cu frigiderul gol, ceva mai mult decât fascinant. Nu, draga mea, nu, există mii de alternative, trebuie să ştii să profiţi de împrejurări, trăim în epoca tehnologiei informaţiilor, cine are nevoie să se omoare

studiind? Gândeşte-te şi, dacă nu vrei să te gândeşti, măcar ascultă; fii atentă ce poţi face dacă te înscrii la o şcoală de Inginerie Informatică: de la dobândirea tuturor cunoştinţelor necesare ca să te strecori într-un sistem central de date şi să schimbi un calificativ de neprezentare la examen sau de respingere cu unul de reuşită la examen sau să obţii o notă bună, până ajungi să înveţi chiar şi să elaborezi o diplomă falsă, în caz că te-ai plictisit să mai mergi la cursuri la mijlocul anului. Există nişte programe care sunt o minune, copiază diploma, doar că trebuie să ştii să le mânuieşti. Ascultă ce-ţi spun, măcar o singură dată.

— Dar… e o absurditate… am de gând să învăţ, şi tu la fel, oricât de tulburată te prefaci că eşti. Eu ştiu că vrei să mergi la universitate şi să ieşi pregătită, aşa cum se cuvine.

— Bineînţeles. Dar un lucru n-are de-a face cu celălalt. Îţi vorbesc despre identificarea mediului care te interesează, nu-ţi spun să stai cu burta la soare, ci doar să profiţi de ceea ce este disponibil, asta-i tot.

Nu voi şti niciodată dacă asta era tot, cu Blanca nu era uşor să reuşeşti să afli. Poate că ei i-au mers bine lucrurile cu acea schemă mentală atât de sucită, dar asta nu era pentru mine. Biata mea Blanca, m-am gândit eu, sărăcuţa de ea.

Din fericire, nesăbuinţa de la optsprezece ani putea fi trecută cu vederea şi eu prefer să atribui confuziei inerente vârstei temeiul interpretărilor mele personale. Biata Blanca? Pentru numele lui Dumnezeu, după ce şi-a încheiat studiile de inginerie, iar eu mi-am luat licenţa în Istorie, aş fi ucis chiar şi numai în gând pentru cea mai puţin promiţătoare dintre ofertele care plouau pe capul ei şi pe care ea îşi permitea să le refuze. Ei bine, în tot acel timp în care eu am continuat să-i atribui vioiciunea şi

instinctul unei golănii înnăscute, ea a absorbit întruna experienţe şi a încercat să mă includă şi pe mine în ele, până când, într-o bună zi, s-a dat bătută şi m-a lăsat în pace. De atunci, am observat-o de departe cu o privire pe furiş, care s-a transformat treptat, pe măsură ce treceau anii, într-o indiferenţă sterilizată, fără urmă de invidie. Şi acum mă vedeam obligată săvmă întorc imediat în acel punct îndepărtat în care am lăsat-o, să pătrund din nou într-o lume care era a ei şi despre care nu ştiam nimic, şi nici nu aveam chef să aflu.

Când am ajuns acasă, Blanca nu se întorsese încă. Amina tocmai termina de spălat căţeaua, casa mirosea a amestec insuportabil de cafea la filtru preparată de curând şi spray-uri *considerate nedăunătoare pentru stratul de ozon*, dar deosebit de agresive pentru căpuşe. Mi-au ieşit amândouă în întâmpinare, căţeluşa cu euforia care o cuprindea ori de câte ori o băgăm în cadă, dând din coadă şi marcând cu trupul ei o orbită în jurul meu, într-o cursă dezlănţuită, şi Amina cu sprâncenele încruntate, luându-şi o expresie care la ea nu însemna supărare, ci plictiseală şi, în consecinţă, ameninţarea cu pălăvrăgeala.

— A sunat Bautista, a spus ea.

„Bău, m-am gândit eu, am uitat să-i spun detectivei că există Bău, cum e cu putinţă?!”

Expresia mea consternată a speriat-o pe Amina.

Amina a avut întotdeauna tendinţa de a dramatiza şi a exagera orice problemă. Faptul că apelul lui Bău nu m-a lăsat indiferentă, aşa cum se aştepta ea, putea să devină o armă de distrugere în masă, mai ales dacă Amina se plictisea de prea multă vreme. Blanca o numise întotdeauna „Şeherezada asta”, datorită capacităţii sale de a fabula şi, fără îndoială, era vorba despre cea mai bine aleasă poreclă din lume. Cuprinsă de un acces de panică, Amina a început să vocifereze:

— I-am spus că azi o să ajungeţi amândouă devreme! Cum e vineri, se presupune că Blanca vine să se aranjeze ca să iasă, iar tu ajungi întotdeauna înaintea ei. De unde să ştiu eu? Acum ce facem? Gata, ştiu, a improvizat ea pe loc: când o să sune, o să-i spun că a fost un accident la liceu şi că vi s-a cerut să rămâneţi până mâine.

— Ia auzi ce scuză tâmpită! Ce rost ar avea ca eu şi Blanca să dormim la locul accidentului? Mai bine să nu inventăm că s-a întâmplat vreo tragedie. Dacă sună Bău, răspund eu direct.

— Am pregătit cina şi am spălat căţeaua, a spus Amina, liniştindu-se brusc şi aşteptând să-i fie recunoscută munca.

— Splendid, am aplaudat eu. Şi Blanca n-a sunat?

— Nu, a răspuns Amina. Am făcut şi cafeaua. Poţi s-o aştepţi în bucătărie bând o ceaşcă, tocmai am făcut-o.

A fost cât pe-aici să refuz invitaţia, dat fiind că ceştile de cafea băute împreună cu cineva produceau în sufletul Aminei o ciudată iluzie de complicitate, cu inevitabile efecte colaterale care includeau taifasul şi agitaţia. Dar am acceptat, conştientă de fapt că avea să-mi prindă foarte bine o repriză de cafea cu Amina ca antidot împotriva neliniştitoarei mele supradoze de realitate.

A turnat două ceşti. A stins lumina şi a lăsat uşa deschisă, una dintre maniile ei, întotdeauna trebuia să bei cafeaua în penumbră. Mi-a umplut ceaşca de zahăr, în a ei era doar cafea neagră şi amară. Îi plăceau la nebunie gusturile şi mirosurile amare; dulciurile, dimpotrivă, i se păreau infantile.

Pe Amina o entuziasmau gusturile amare şi penumbrele, amintirile melancolice şi viitorul incert, adora ambiguităţile, tot ce nu era explicit şi culegea din realitate ceea ce era cel mai puţin folositor după părerea oricui, ceea ce era rezidual şi ceea ce nu ar fi constituit, dacă ar fi

fost posibil, o certitudine, deoarece în felul acesta dispunea de o mai mare marjă de manevră în procesul de tulburare căruia îi supunea în mod sistematic orice întâmplare. Amina avea un har: acela de a fabula. Dispunea de o asemenea măiestrie pe care o dovedea în momentul în care îşi nara poveştile, pe care le concepea pe măsură ce le relata, încât eu şi Blanca am numit-o Şeherezada noastră. Numele i se năzărise Blancăi.

— Este o şeherezada, dar poveştile ei sunt cu mult mai bune decât cele pe care le născocea aceea din *o mie şi una de nopţi* ca să-şi salveze pielea – aşa o caracteriza Blanca. Şi partea bună este că datorită capacităţii ei de a născoci şi cu un pic de iniţiativă, tipa asta ar fi în stare să cucerească lumea.

Eu, mult mai puţin romantică decât prietena mea, o consideram o simplă colecţionară compulsivă de minciuni nevinovate, nedăunătoare, pe care le combina cu măiestrie cu episoade reale, culese în timpul unor veri nu foarte fericite petrecute în Maroc, ca să născocească acele poveşti exotice cu care eu şi prietena mea ne omoram timpul în unele seri lenevoase. Cu puţină bunăvoinţă, puteai învăţa despre obiceiuri ale lumii musulmane, fără să recurgi *la National Geographic*, doar din poveştile ei, dar trebuia să ai talentul de a diferenţia realul de ficţiune, deoarece Amina era o plăsmuitoare şi jumătate, capabilă să-l facă pe omul cel mai realist să creadă că, dacă îşi propune, nu e chiar atât de greu să o ia la goană prin aer pe un covor zburător.

De fapt, Amina nu ştia prea multe despre ţara tatălui ei. Îşi petrecuse toată viaţa la Madrid, asumându-şi rolul de mamă a celor doi fraţi ai ei mai mici şi de administrator al casei. Dădea socoteală doar tatălui ei, un bărbat energic şi cam despotic, pe care îl admira foarte mult şi de care depindea din punct de vedere emoţional. Mama ei murise

când ea avea nouă ani şi tatăl ei îi acaparase atunci toate disponibilităţile afective. Simţea pentru el o devoţiune aproape mistică şi îi scuza toate tiraniile pe care acesta i le impunea pentru simplul fapt că era femeie. Proiecta asupra lui toată dragostea de care dispunea, dar tatăl ei nu părea să bage de seamă. Eu nu cunoşteam aceste amănunte de la ea, pentru că ar fi vorbit în mod explicit pe această temă, dar, cu toate astea, le ştiam. Fiind incapabilă să evit imprudentele mele tendinţe de psihanalistă, eram totuşi în stare să recunosc perfect includerea tatălui, o includere subliminală, în poveştile pe care le născocea ca să ne amuze pe mine şi pe prietena mea. În schimb, Blanca identifica felul în care Amina îşi rezolva presupusele probleme, îi admira imaginaţia şi îi aplauda îndrăznelile. Uneori, încerca ore întregi să o convingă să transforme în realitate cea mai absurdă dintre fanteziile ei.

Amina şi fraţii ei se născuseră la Madrid, ca şi mama lor, dar se duceau aproape în fiecare vară la Tânger, unde Amina şi băieţii primeau instruire intensivă din partea mătuşilor lor, cu scopul de a-i face să devină musulmani adevăraţi; dar la Madrid, şi în ciuda faptului că mergeau la un liceu public, au fost îndrumaţi pe calea catolicismului. Aliajul acela de doctrine s-a cristalizat în mod foarte diferit în fiecare dintre fraţi. Mohamed, cel mic, receptiv şi docil, învăţase să împace ambele confesiuni; mergea vinerea la moschee şi se ruga cu zel. După cele întâmplate la 11 septembrie, dobândise acasă la el condiţia de fiu preferat, pentru că fusese atacat în mod brutal de nişte flăcăi mai mult sau mai puţin de aceeaşi vârstă; când i-a surprins mâzgălind insulte pe zidurile moscheii şi i-a luat la rost, această întâmplare l-a făcut să devină automat martir în ochii întregii familii. Dar tatăl nu avea habar despre minunatele relaţii pe care le întreţinea Mohamed pe ascuns cu Fecioara Maria, în care avea multă încredere şi

la care apela foarte des ca să acţioneze ca mijlocitoare când dorea să ceară ceva prea important de la Dumnezeu, numit şi Allah; nu avea habar nici despre lumânările pe care le aprindea în mod regulat pe altarul protectorului său favorit, sfântul care găsea lucrurile pierdute, dat fiind că Mohamed avea o personalitate distrată şi pierdea încontinuu totul, motiv pentru care exista întotdeauna câte o lumânare aprinsă pe mâinile lui Mohamed la imaginea Sfântului Anton de Padova.

Redouan, cel mai mare dintre fraţi, era musulman, fără influenţe de la vreo altă credinţă. La prima vedere, nu părea un credincios foarte ortodox, deoarece în unele zile de vineri nu apărea pe la moschee şi nu era în stare să recite pe de rost strofe din Coran, aşa cum făcea fratele său. El argumenta că asemenea manifestări practicate în exces se dovedeau a fi prea făţişe, că el prefera să-l invoce pe Allah în intimitate, atitudine care nu-l satisfăcea prea mult pe tatăl său. Amina se referea întotdeauna la el ca la talibanul parşiv de frate-meu; o spunea pe un ton drăgăstos, pentru că Amina folosea mojiciile doar când ţinea la cineva. Cert este că, prin acest calificativ, lăsa să se înţeleagă clar că Redouan era cel mai purist membru al familiei, în vreme ce Mohamed era un mic impostor care rivaliza cu ea pentru dragostea şi asentimentul tatălui lor.

În ceea ce o privea, Amina se declara atee, deşi o asemenea mărturisire nu o exprima cu voce prea tare, deoarece era sigură că pentru tatăl ei a fi atee însemna ca şi cum ar fi fost o mică acolită directă a Satanei.

— Tata ar fi preferat să mă vadă îmbrăcată în straie de călugăriţă capucină (sic!) decât să mă audă spunând că Dumnezeu mi se pare a fi o minciună.

Şi cum tot ce-şi dorea Amina mai puţin pe lume era ca tatăl ei să sufere un atac de cord cunoscându-i înclinaţiile, se prefăcea în faţa lui că este cea mai

credincioasă adeptă a preceptelor profetului Mahomed. Datorită acestor circumstanţe, se obişnuise să facă totul pe ascuns. Dar absolut tot, până într-acolo încât, sunt sigură, era fericită să facă lucrurile în felul acesta, trăind incognito şi incluzând această situaţie de incognito în fabulaţiile şi în realitatea ei. Era puţin cam fantezistă, dar nu-mi amintesc să fi cunoscut în viaţa mea o persoană atât de amuzantă şi de surprinzătoare ca Amina. Ceea ce mă fascina cel mai mult la ea erau activităţile ei clandestine: urmaşe chiar şi trei ani de BUP[16] la distanţă, prin sistemul denumit IMBAD[17], dar tatăl ei a hotărât, încă de la începutul primului an, că va trebui să ajute din punct de vedere economic în casă, muncind ca menajeră, pentru că se pricepea de minune să coasă şi să calce, aşa că să se lase de mofturi academice. Ştia că, deşi tatăl ei o considera pricepută la treburile casnice, ar preţui-o şi mai mult dacă l-ar înştiinţa că a câştigat premiul Nobel pentru Biochimie, motiv pentru care, fără să stea mult pe gânduri, a născocit o viaţă de femeie, după tiparul femeii adevărate, trasat de tatăl ei. Muncea ca menajeră, desigur, dar numai două ore pe zi, restul timpului îl petrecea lucrând ca *ghicitoare în cărţi de tarot*, de la noi de acasă şi cu permisiunea noastră, chiar dacă pare inadmisibil. Bineînţeles că înţelegerea o aranjase cu Blanca, eu nu aş fi permis niciodată ca telefonul meu să fie utilizat zilnic în scopuri, ca să spun aşa, cam dubioase. Avea un contract cu Compania de Telefoane, apelurile erau redirecţionate către numărul nostru de telefon şi ea îşi juca rolul câteva ore pe

16 Acronim pentru denumirea în spaniolă a aşa-numitului Bachillerato Umficado Polivalente / Bacalaureat Unificat Polivalent, denumire oficială a învăţământului secundar în Spania (n.tr.)

17 Acronim pentru denumirea în spaniolă a unei instituţii desemnate sub numele de Instituto Nacianal de Bachillerato a Distancia / Institutul Naţional al Bacalaureatului la Distanţă (n.tr.)

zi, născocind destine şi îndrumând persoanele nefericite care optau pentru a forma numărul *Prezicătoarei Amina*, în loc să apeleze la un psihiatru, aşa cum s-ar fi cuvenit. Îi dădea Blancăi ceva bani pentru că îi permitea să lucreze din locuinţa noastră. Eu nu am acceptat niciodată vreun bănuţ, am scrupule; nu mi s-a părut niciodată etic să particip la asemenea farse.

Pe deasupra, Amina, între apeluri cabalistice şi vase de spălat, se pregătea pentru examenul rezervat celor cu vârsta peste douăzeci şi cinci de ani, viară ca familia ei să aibă cea mai mică idee, cu scopul de a reuşi să intre la şcoala universitară de Asistenţă Medicală, „Îţi închipui, Mana, eu asistentă medicală? Dar nu ştiu cum o să ascund de tatăl meu această ocupaţie, dar, mă rog, om trăi şi om vedea, am mijloacele mele”.

Bineînţeles că trebuia să aibă mijloacele ei. Şi dacă nu le avea, or să le ticluiască împreună, Blanca şi ea, erau grozave astea două, şi cu atât mai mult când se întovărăşeau şi îşi coordonau ideile.

În afară de intrigile riscante la care se supunea ca să se poată ocupa de studiile ei, de vrăjitorie şi de casa noastră, o mai ţinea şi pe a ei şi, din când în când, ieşea pe ascuns, – când tatăl ei, agent de pază, acoperea turele de noapte –, ca să tragă câte un chef nocturn. Ducea o viaţă dublă, pentru ea utilă şi necesară ca să supravieţuiască, pentru mine, absurdă şi terifiantă: o viaţă feciorelnică, dedicată exclusiv nobilelor îndeletniciri feminine, din câte ştia tatăl ei; studioasă şi muncitoare, plină de visuri şi de proiecte, destul de instruită (în ştiinţe, un as, capabilă chiar să rezolve integrale; în litere, nu atât de dezinvoltă), cosmopolită şi petrecăreaţă; această altă versiune corespunde părţii din biografia ei necunoscută familiei. Amina se modela în felul acesta, pe bază de contradicţii şi de tablouri realiste manifestate solidar cu născociri şi cu

poveşti generate de firea ei de Şeherezadă, care ieşea la iveală permanent, fapt datorită căruia nu era chip să i se poată construi o personalitate echilibrată. Asta era percepţia mea, desigur, nu a ei. Ea se credea puternică şi bine definită, şi poate că aşa şi era în multe privinţe; stătea bine cu nervii, ca să dau un exemplu, cu toate că eu şi Bianca îi diagnosticasem o hiperactivitate galopantă pe care ea o nega încontinuu, căci se considera liniştită şi potolită ca o oaie, dar asta, afirma ea, era o calitate dobândită: îşi canaliza excesul de revolte aplecându-se peste cărţile de tarot de Marsilia şi garanta că asta era ceea ce îi procura seninătatea pe care eu o căutam întruna prin cărţile de tip self-help şi luând propranolol. Se lăuda că este atee şi multe forme de superstiţii i se păreau o rămăşiţă a subdezvoltării, dar nimeni n-avea voie să îndrăznească să-şi bată joc când îşi punea mâinile în cap pentru că la o etalare îi ieşise nici mai mult, nici mai puţin decât o carte cu un turn prăbuşit. Contradictorie şi surprinzătoare la început, desigur, dar încetul cu încetul, începeai să te obişnuieşti cu Amina şi, în cele din urmă, să nu mai fi surprinsă de nimic şi să-i consideri contradicţiile ca făcând parte din farmecul ei.

— Priveşte bine acest arcan, draga mea, mi-a spus ea chiar în ziua când am cunoscut-o, în timp ce scotea din enigmaticul ei pachet de cărţi una pe care apărea imaginea unei matroane extrem de ciudate, îmbrăcate în costum tipic din Lagartera, este vorba despre Marea Preoteasă, cartea polarităţii; reprezintă principiul dualităţii, al celor două drumuri… Dacă ţi-a apărut în fruntea etalării este pentru că vrea să-ţi atragă atenţia asupra destinului tău la Madrid; trebuie să priveşti cu grijă în jurul tău, pentru că ţi se va oferi o dublă alternativă.

— Să n-o iei în seamă, m-a prevenit Blanca, de faţă cu Amina şi fără ca pe aceasta să o fi contrariat aparent

afrontul. Fata asta scoate întotdeauna Marea Preoteasă când cunoaşte pe cineva… este felul ei de a se prezenta pe sine.

La scurtă vreme după ce a cunoscut-o şi a angajat-o, Blanca hotărâse că Amina nu este menajeră, că este o prietenă şi, când am sosit la Madrid, mi s-a întâmplat exact acelaşi lucru. Ea venea zilnic la noi în casă. Făcea curăţenie ca nimeni alta, dar îi era de-ajuns o oră sau două, restul timpului îl petrecea dând în cărţi de tarot la telefon. Când *treaba* mergea prost şi apelurile se răreau, ne amuza spunându-ne poveşti şi uneori se juca cu cărţile de poker, dar asta *nu*-i făcea mare plăcere, pokerul era pentru Blanca. Amina juca doar Mincinosul, niciodată poker tradiţional, „pentru că pokerul e prea american, frumoaselor, şi americanii îi urăsc pe arabi, iar eu am multe trăsături de arăboaică; să-şi vadă de treaba lor”.

— Diseară o să ies cu Blanca, am prevenit-o eu cu gândul să-i tatonez reacţiile. Dar răspunsul ei nu mi-a oferit niciun indiciu, pentru că scăpa oricărei previziuni.

— Nu ţi-e frică?

— De ce mi-ar fi frică?

— Pentru că Blanca iese întotdeauna singură sau cu una ori două ţipe, cel mult, spuse ea cu condescendenţă, de parcă această concluzie ar fi fost una de bun-simţ.

O foarte scurtă pauză de reflecţie m-a ajutat să înţeleg că acea cafea băută cu Amina mi-ar putea aduce vreo informaţie dintre cele pe care Antonia, doamna detectivă, le cerea urgent.

— Şi tu de unde ştii cu cine iese Blanca?

— De obicei, iese cu cele două rasiste.

— Ce spui?

— Da, măi, cu profesoarele. Rasistele…

— Merce şi Judith? Şi de unde ai scos-o tu pe asta: că Merce şi Judith sunt rasiste?

— Zilele trecute, Merce zicea ce bună e cartea aia a italiencei care are cancer, cred că se numeşte *Ura faţă de arabi*

— Dar despre ce vorbeşti?! *Ura faţă de arabi* zici tu. Se numeşte *Mânia* şi *orgoliul* şi de-asta e rasistă Merce? Atunci, oi fi şi eu rasistă, pentru că mi s-a părut o carte interesantă.

— Crezi că e interesantă *Ura faţă de arabi*? întrebă Amina cu un reproş în priviri.

— Nu se numeşte *Ura faţă de arabi*, am insistat eu. Cine ţi-a spus că se numeşte aşa?

— Redouan, trânti ea numele fratelui său, talibanul parşiv, cum îl poreclise ea, cu aceeaşi solemnitate cu care l-ar fi numit pe Mahomed însuşi.

— Redouan, deci. Atunci du-te la FNAC[18] şi cere cartea *Ura faţă de arabi* de Oriana Fallaci[19], şi o să vezi ce mutră or să facă, nu te supăra. Şi Judith, e şi ea rasistă?

— Judith este nume ovreiesc. Ovreii sunt rasişti, este ştiut, răspunse ea fără prea multă convingere.

Am privit-o pe Amina. Profilul ei atât de original, cu o piele groasă, de culoarea metalului şi cu forme evidente, seducea ca o camee ciudată: nasul ei puternic arcuit, fruntea uşor bombată încadrând nişte enormi şi foarte frumoşi ochi negri; avea douăzeci şi cinci de ani, dar îi dădeai mai mult, m-am gândit eu de mii de ori cu frivolitate, însă ar fi putut cuceri orice tip cu acei ochi foarte mari pe care-i are; dar, în momentul acela, văzând-o dând pe gât cafeaua neagră şi amară şi făcând presupuneri

18 Siglă pentru denumirea în franceză a centrului de librării Fédération Nationale d'Achats des Cadres / Federaţia Naţională de Achiziţii pentru Cadrele de Conducere (n.tr.)

19 Scriitoare şi jurnalistă italiană (1929-2006), şi-a câştigat prestigiul internaţional prin interviurile luate marilor personalităţi ale secolului XX şi în calitate de corespondent de război în Vietnam sau în Orientul Mijlociu, (n.tr.)

plecând de la o bănuită argumentaţie prostească, m-a făcut să cred despre cei douăzeci şi cinci de ani ai ei care arătau mai mult, fiind compensaţi de imenşii ei ochi negri, că erau douăzeci şi cinci de ani *prea naivi*

Eu bănuisem întotdeauna că Amina face pe naiva ca să trezească în Blanca sentimentul de ocrotire şi, nu atât de mult, dar totuşi, oarecum, şi în mine. Mi-am făcut calculele şi am ajuns la concluzia că Amina căuta o mamă în toate femeile, dar, după părerea Blancăi, asta era o adevărată prostie: poate că Amina nu o fi reuşind să se înţeleagă cu subconştientul ei şi o fi simulând nişte atitudini afectate, dar, în orice caz, asta ni se întâmpla tuturor şi nu avea nicio importanţă. Lucrul fascinant la Amina era capacitatea ei de a scormoni în imaginaţie, de a se contrazice şi de a reuşi până la urmă să extragă din viaţă ceea ce îi era necesar ca să supravieţuiască.

— Probabil că este acel amestec de sânge arab şi spaniol, asta o preface într-o lumină călăuzitoare pentru supravieţuire. Păcat că e un pic cam zăpăcită, că nu se mişcă bine, că îi lipseşte dezinvoltura. Păcat, păcat… comenta Blanca, uitându-se distrată în gol, cu privirea pe care o are medicul când încearcă să găsească leacul care să-l restabilească definitiv pe pacient punându-i un diagnostic bun.

— Rasistele, continuă Amina, n-au nici maşină. Iar Blanca aproape că nu o scoate pe a ei noaptea. Trei femei fără maşină mişunând prin Madrid. Într-o bună zi, n-or să se mai întoarcă. Nu ştiu cum de nu ţi-e frică să ieşi cu ele.

— Şi de unde ştii că nu se întâlnesc prin Madrid cu prieteni care au maşină?

— Ovreica întreabă întotdeauna cine o să plătească taxiul. Ea nu scoate niciodată paralele, bineînţeles, întotdeauna e rândul Blancăi să plătească.

— Dar Judith nu-i evreică. Este din Manganeses de la

Lampreana, din provincia Zamora, de credinţă catolică şi apostolească, dintre cele care merg la liturghie duminica şi ţin zilele de sărbătoare – mi-am dat seama brusc că explicaţiile mele sunt inutile din momentul în care Amina a decis că Judith este evreică. În afară de asta, probabil că Aminei îi era foarte clar că Judith nu avea nimic de evreică în ea. Poate că la început merg cu taxiul, dar, după aceea, se întâlnesc cu prieteni care le duc cu maşina lor.

În momentul acela a sunat telefonul.

— Trebuie să fie Bău, deduse Amina. Întreabă-l pe el, care o iubeşte atât de mult pe Blanca. Sigur îmi va da dreptate.

Am ridicat receptorul.

— Alo!

— Bună, Mana? Ce mai faci? Blanca este?

— Bună, Bău. Nu este, nu s-a întors încă, vrei să-i transmit ceva? am întrebat eu.

— Nu, nu-i nevoie. O s-o sun mâine. E bine pe la amiază?

— Da, desigur, începând cu ora unu va fi trează, cu siguranţă şi, dacă nu, o s-o trezim.

Îşi luă la revedere cu un ciao simpatic şi închise telefonul.

— De ce nu l-ai întrebat dacă Blanca este în vreo primejdie? m-a dojenit Amina.

— Dar cum să-l întreb o asemenea prostie? Nimeni nu este în primejdie când iese să bea o bere cu nişte prietene.

Nimeni, cu excepţia Blancăi, desigur, m-am gândit eu. Blanca trece prin toate primejdiile din lume şi eu stau aici, fără să o pot ajuta. În fond, Amina asta intuia ceva, nu ştiu cum, dar intuia… Dar nu, bineînţeles, dacă aş fi nevoită să accept ca fiind semnificativă orice intuiţie a Aminei, toţi am trăi cu inima cât un purice şi cu stomacul

strâns, pentru că îşi petrecea viaţa având intuiţii sau ghicind în cărţi care intuiau în locul ei. Nu puteam culege date de la Amina, pentru că nu erau fiabile. Dar nu mă gândisem la Bău, poate că de la el aş reuşi să scot vreo informaţie.

Bău era prieten cu Blanca; chiar dacă nu se vedeau prea des, vorbeau întruna la telefon. Detectiva trebuia să afle de existenţa lui Bău şi era important să-i prezint imediat acest nou raport. Am hotărât să o sun de la telefonul mobil, pentru că cel fix fusese ocupat de curând de Oracolul din Delphi.

Amina zâmbea în timp ce dădea consultaţii. Trebuie să fi fost vorba despre ceva foarte amuzant, judecând după zâmbetul ei cu gura până la urechi. Nu mi s-a părut totuşi că acea expresie radioasă ar fi cu totul compatibilă cu vorbele pe care i le adresa beneficiarei magicelor sale servicii.

— Draga mea, eşti conştientă de mizeria ta, o văd, e adevărat? Ei bine, s-a isprăvit cu acea faţetă superficială şi capricioasă. Trebuie să te întorci cât mai curând la armonie sau îl vei pierde definitiv pe bărbatul tău. Fii cochetă, dar delicată... prefăcătoriile tale te-au dus cumva pe vreun drum avantajos de-a lungul vieţii tale plictisitoare? Nu, draga mea, a sosit momentul să deschizi porţile legitimităţii. Marea Preoteasă a vorbit, dar se află aproape de Turn, fapt din care văd limpede acele intenţii oculte pe care le ai de a-ţi păstra falsa candoare ca să-l reţii. Uită acest comportament grotesc ori nefericirea te va absorbi şi va topi puţina dragoste care i-a mai rămas, puţinul pe care tânărul acela îl mai poate încă simţi pentru tine.

În general, Amina nu îşi jignea prietenii, de fapt îi alinta într-un mod greţos: „Nu-ţi încrucişa picioarele, iubire; concentrează-te, dragostea mea, că o să tai cărţile;

dreapta ori stânga, sufleţelule?” Era dezgustătoare, dar cert este că aceşti indivizi ciudaţi aflaţi în suferinţă îi reclamau din nou serviciile. Acorda ajutor mai multor clienţi permanenţi, unii sunau o zi, da, o zi, nu. Ca regulă generală, îi solicitau o jumătate de oră doar ca să-i poziţioneze: „Nu încrucişa picioarele, nu, nu vorbi acum, nu permite ca gândul tău să fie blocat de ceva, plângi, plângi, descarcă-te, acum, da, crăiasa mea, povesteşte-mi, spune-mi mai mult, simt cum îţi arunci toată disperarea din sufletul tău rănit asupra spiritului meu, lasă-mă să te ocrotesc, aşa, iubire, aşa, acum eşti mai liniştită? Atunci, mai plângi puţin, hai, dă afară toate supărările”.

Dar femeia aceea pe care o acuza de mizerie fusese ofensată prin vorbe bune. Uneori, aşa făcea, era ceva foarte ciudat. De multe ori, trebuie să le tragi o bătaie, răspundea ea când eu şi Blanca îi ceream socoteală pentru acele subite agresivităţi, ba sună cu multă îngâmfare, ba… sunt unii foarte prost crescuţi, trebuie să le f*ac*i *o b*u*n*ă *pri*m*ire, du*pă aceea vor suna din nou, e ceva care nu dă greş.

Şi cert este că, într-adevăr, nu dădea greş.

— Mă duc la mine în cameră, Amina, am spus eu de îndată ce i-a închis telefonul bietei femei după ce a mai umilit-o câteva minute în plus. Vreau să fac un duş înainte de plecare. Tu ce-ai de gând să faci?

— Să vedem ce vrei tu să fac. O să plec chiar acum. Patru telefoane toată ziua, am motive să fiu spetită. Aici nu mai am nimic de făcut, o şterg. Taică-meu este de serviciu, dar cred că Redouan o fi acasă. Parşivul de taliban nu ştie nici să-şi prăjească un ou, aşa că plec ca scăpată din puşcă să-l ajut, spuse ea luându-şi canadiana. Atunci mă duc. Pe luni. Şi ai grijă în noaptea asta.

Atâtea recomandări de prudenţă începeau să-mi facă părul măciucă. Nu-mi trecuse prin cap să mă gândesc prea

mult că, dacă Blanca era vârâtă în treburi necurate, iar eu călcam pe urmele ei, în mod inevitabil mă voi pomeni până la urmă la fel de amenințată.

— Da, o să am grijă, Amina, nu-ți face probleme. Și o să-i port și ei de grijă.

Privirea mea și a Aminei se încrucișară, complice pentru câteva clipe, iar trăsăturile ei se îndulciră și ele pentru o secundă.

Am intrat la mine în cameră, am scos mobilul și m-am grăbit să o sun pe detectivă. Mi-a răspuns nepotul, l-am recunoscut numaidecât după lipsa de amabilitate. Am întrebat de Antonia și mi-a dat-o la telefon fără să spună nici măcar un politicos „așteptați, – vă rog”.

— Alo!

— Antonia, sunt Maria. Vă sun pentru că mi-am amintit ceva care ar putea fi importaiit.

— Da, spuneți-mi, Maria.

— E vorba de un prieten al Blancăi pe care nu știu de ce am uitat să-l menționez. Îl cheamă Bautista, dar toată lumea îi zice Bău. Nu știu multe despre el, dar pot să vă spun tot ce-ar putea fi de folos după părerea dumneavoastră în sprijinul investigației.

Am răspuns la șirul de întrebări pe care Antonia a considerat nimerit să le formuleze. Erau destul de asemănătoare cu cele referitoare la Mercedes sau la Judith. Nu puteam depăna o poveste la fel de fină în cazul lui Bău, dar am făcut tot posibilul. Știam că Bău era primul prieten pe care ea și-l făcuse la Madrid, că era vorba de o persoană cumsecade, un artist, violoncelist, ca să fiu mai exactă, cam mizantrop, cam nevrotic, probabil suferind de agorafobie, dar toate astea erau presupuneri de-ale mele, plecând de la faptul că ieșea puțin din casă, o mansardă de pe strada Desengano, compunea muzică, întreținea relații cu diverse persoane, în special prin serviciul de *messenger*

de pe *Hotmail*, unde, bineînţeles, o cunoscuse şi pe Blanca. O vizita câteodată, dar de puţine ori. Ea era cea care, în general, se ducea la el acasă. Mie mi se părea băiat bun şi desigur inofensiv, credeam că nu ar fi putut absolut deloc să clarifice în vreun fel această chestiune, dar şi astea erau tot presupuneri de-ale mele, întrucât îl cunoşteam foarte puţin. Fizic: şaten, ochi deschişi la culoare, atrăgător, să tot fi avut vreo trei ani mai mult decât noi, deşi părea cu cinci ani mai tânăr, delicat, dar neafectat, cu o siluetă ca a statuilor lui Praxiteles, ceea ce îi conferea un aer copilăros şi de o gingaşă vulnerabilitate.

— O siluetă ca a lui Praxi şi mai cum? se miră Antonia.

— Vreau să spun o siluetă cam feminină, am încercat eu să-mi controlez pedanteria, folosind un limbaj neîndoielnic mai popular.

— Homosexual?

— N-am spus asta – dar acum, că Antonia o menţiona, putea fi o altă presupunere de-a mea lipsită de temei.

— Bine. Pentru orice altceva nu ezitaţi să mă sunaţi, Mana. Voi aştepta apelul dumneavoastră. Veţi ieşi diseară cu prietena dumneavoastră, presupun.

— Da. Deşi încă nu s-a întors acasă. Încep să-mi fac griji, vă spun sincer.

La ora aceea, Blanca, în fiecare vineri, era cufundată în sarcina de a-şi ascunde chipul în spatele unor măşti uleioase pe care le numea cu solemnitate esenţe învăluitoare.

— O s-o sun pe mobil, Antonia. Vă las. Dacă e ceva, orice, o să mă pun în legătură cu dumneavoastră, nu vă faceţi griji.

Ne-am luat la revedere. Am închis şi am format imediat numărul de telefon al Blancăi. Era deconectat sau în afara ariei de acoperire, să încerc mai târziu, mi-a

indicat o voce de tinichea. Am hotărât să fac un duş rapid cu apă aproape rece ca să mă liniştesc. Mă întrebam întruna în sinea mea dacă nu ar fi fost mai înţelept să o supun direct pe Blanca unui interogatoriu, să o apuc de gulerul bluzei şi să-i cer tot felul de amănunte: în ce încurcătură intrase, cum de a fost cu putinţă, de ce mi-a ascuns-o… dar această ultimă întrebare le dezlega şi pe cele dinainte: a trebuit să accept, chiar în momentul reflecţiei, că Blanca nu-mi povestea nimic. Era ciudat faptul că mă adoptase drept cea mai bună prietenă a ei. Antonia avea dreptate: grozavă prietenă eram eu pentru Blanca! Ce împărtăşeam? Cafeaua de dimineaţă? Omleta cu dovlecel de seară? Vizita la piaţa volantă din cartierul Aluche de sâmbătă la amiază sau afecţiunea Lolei, chihuahua drăgălaşă şi scandalagioaică? Categoric, nu ar fi fost indicat să încerc să o trag de limbă direct, Blanca ar fi negat şi cu siguranţă că m-ar fi îndepărtat de ea şi de problema ei, deoarece era vorba, fără nicio îndoială, despre un subiect foarte delicat.

Mi-am dat seama că îmi era somn. Nu ştiu dacă e lobul parietal sau cel occipital, n-are importanţă, dar există un colţişor în cap care dirijează ritmul somnului, iar eu am bănuit întotdeauna că al meu este hipertrofiat. Hipersomnie, o numesc eu, puturoşenie recalcitrantă preferă să o numească Amina, cert este că, din pricina acestei tulburări, recurg sistematic la cafea. Mi-am amintit că Amina lăsase o cană plină şi m-am dus cu nerăbdare la bucătărie. Dacă în noaptea aceea aveam să o urmez pe Blanca, trebuia să mă îndop cu excitante, altminteri, înainte de miezul nopţii, aveam să mă împrăştii pe acolo ca mărgelele unei cenuşărese oarecare. Frumoasă metaforă, am zâmbit eu, în timp ce-mi turnam cafeaua. În noaptea aceea, voi fi o cenuşăreasă în mijlocul balului, dar fără o zână ocrotitoare care să mă ajute. Nimeni nu-mi va lua

locul în misiunea pe care mi-a încredinţat-o Antonia. Îmi voi lua inima în dinţi şi această cenuşăreasă improvizată va descoperi pe unde umblă Blanca în toiul nopţii. Voi încerca să mă împrietenesc cu Merce şi cu Judith, voi cunoaşte oamenii pe care-i frecventează Blanca şi, dacă pentru asta va trebui să beau o întreagă plantaţie de cafea, o voi face.

Pentru început, m-am gândit eu cu hotărâre, trebuie să-mi adaptez felul de a mă îmbrăca la aceste circumstanţe. Ca să treci neobservat, trebuie să capeţi culoarea contextului, asta o ştie până şi un cameleon. Iar Blanca făcea asta mereu, îşi schimba identitatea când o cerea împrejurarea, îşi schimba accentul, îşi schimba biografia. Era un cameleon care obţinea tot ce dorea graţie acestei capacităţi înnăscute de a-şi schimba pielea. Iarăşi *voi fi Blanca*, aşa cum făcusem la liceu ca să reuşesc să mă integrez celorlalţi profesori. Mă voi adapta circumstanţelor, mă voi deghiza şi voi obţine, aşa cum obţinea Blanca, ceea ce mi-am propus. O să îmbrac nişte blugi, ca întotdeauna, dar în loc să-i combin cu bluza tipică ajurată cu guleraş rotund, în stilul domnişoarei Pepis[20] pe care mi-l critica întruna Blanca, voi folosi vreun tricou strâns pe corp de-al ei. M-am dus la ea în cameră, înviorată de efluviile de cafea ale Aminei şi de emoţia pe care mi-o pricinuia propria îndrăzneală, în căutarea şi găsirea îmbrăcămintei potrivite pentru noaptea madrilenă, când am descoperit că luminiţa care pâlpâia pe display-ul telefonului fix mă informa că sunase cineva. M-am mirat, pentru că nu ieşisem din casă de când plecase Amina. Mi-am amintit numaidecât că, pe când vorbeam la mobil din camera mea cu detectiva, Lola lătrase ascuţit de vreo două

20 Numele unei celebre păpuşi fabricate în Spania, care, asemenea păpuşii Bărbie, avea tot ce îi trebuie: rochii frumoase pentru toate împrejurările, truse de machiaj, peruci, bijuterii, jucării, copii, cărucioare etc. (n.tr.)

ori, un obicei enervant pe care îl avea: să se răstească la telefon când acesta îndrăznea să o deranjeze. O, Doamne, m-am gândit eu, trebuie să reglez volumul soneriei. Am ridicat receptorul şi am apăsat pe butonul de mesaje, să văd dacă cel care sunase lăsase din întâmplare vreun mesaj. O voce fără personalitate anunţă intrarea unui nou mesaj.

— Mana, sunt Blanca, să nu-ţi faci griji dacă nu trec azi pe acasă. O să mă duc să iau cina în oraş, aşa că să nu mă aştepţi. Ai grijă să scoţi oasele de la pui, pentru căţeluşă. Ciao.

Sufletul mi s-a năruit cu zgomot la picioare.

Am ascultat din nou mesajul, de parcă aş fi putut să actualizez în felul acesta coordonata spaţial-temporală în care se afla închisă vocea Blancăi. Înregistrarea a repetat cu încăpăţânare aceeaşi vorbărie, că să n-o aştept, că va lua masa în oraş şi că trebuia să curăţ bine carnea de pui pentru Lola. Brusc, un milion de gânduri începură să se plaseze pe orbită în jurul capului meu, ciocnindu-se între ele până îşi pierdură din densitate şi rămaseră comprimate într-o senzaţie slabă, plutind câteva clipe deasupra frunţii mele. Blanca nu trecuse pe acasă, ceea ce mă făcea să trag semnalul de alarmă, din simplul motiv că ea nu ieşea niciodată fără să se aranjeze, fără să petreacă vreo două ore aranjându-se, ca să fiu mai precisă. Iar eu pierdusem ocazia să o însoţesc şi mă simţeam cu desăvârşire luată prin surprindere, alarmată şi încremenită în mod prostesc. M-am uitat la ceas. Nu era încă ora zece. Dacă aş avea puţină iniţiativă, mi-aş lua canadiana şi aş alerga să o caut prin tot Madridul. Poate că era o idee absurdă, de acord, dar mi se părea mult mai puţin acceptabil să fiu conştientă că prietena mea era vârâtă în necazuri mari şi eu să rămân acasă fără să mişc un deget. M-am uitat la fotoliul care mă chema din ce în ce mai insistent, cu braţele deschise, am

simţit din nou înţepătura impertinentă a somnului, în general incompatibil cu neliniştea, dar perfect împăcat cu aceasta în cazul meu, Dumnezeu ştie din cauza cărei disfuncţii a Dumnezeu ştie cărui ungher cerebral. Nu am acceptat invitaţia canapelei, ci am fugit la bucătărie ca să mai sorb câteva guri de cafea cu gândul de a trimite la plimbare afurisitul de somn care mă chinuia şi mă împiedica să fac demersurile adecvate. Lola alerga ca un şoricel în urma mea, cerând cu mici scheunături puţină atenţie şi puiul ei fără oase. Am deschis frigiderul şi o fantă îngustă de lumină a pătruns în penumbra care învăluia bucătăria. „Chiar mor de somn”, m-am gândit eu, în timp ce aprindeam toate luminile. Noaptea dinainte dormisem foarte prost, o oră sau două în total, din cauza îngrijorării pe care mi-o pricinuia faptul de a şti că i se întâmpla ceva Blancăi, iar eu nu găseam mijlocul de a o ajuta. Am avut un vis scurt şi stupid, un coşmar care s-a risipit brusc atunci când a atins un asemenea nivel al angoasei, încât nici capacitatea mea onirică nu a fost în stare să-l susţină. Restul nopţii am petrecut-o învinovăţindu-mă de nesiguranţă, de lipsa mijloacelor, satanizându-i pe părinţii mei că nu au ştiut să-mi ofere un model adecvat la care să recurg pentru a-l reproduce în momentul acela şi, în cele din urmă, căutând detectivi în cartea de telefoane.

M-am asigurat că puiul pentru Lola nu are nici măcar o aşchie de os, l-am amestecat rapid cu orez şi am lăsat farfuria pe jos. Mi-am luat ceaşca de cafea şi m-am aşezat lângă farfurie. Lola m-a privit dând din coadă şi a ales în cele din urmă să se ghemuiască lângă mine, în loc să se năpustească asupra mâncării.

Cele trei sorbituri de cafea îşi făcură curând efectul, somnul se risipi, lăsând iute locul unui pachet de nervi agasanţi care mi s-au plasat în maxilar şi s-au manifestat

fiziologic ca o subită relaxare a sfincterelor însoţită de o succesiune de bătăi de inimă.

Deodată, lătrăturile impertinente ale Lolei au înteţit furtuna tahicardică până când aproape m-au făcut să văd cum inima bezmetică îmi scăpa din piept. O cheie zgândărea prin broasca uşii de la intrare, iar pe Lola o deranjează cheile, soneria de la uşă şi telefonul. Am intuit că nu Blanca este posesoarea cheii, pentru că Lola nu ne primeşte niciodată cu lătrături nici pe ea, şi nici pe mine. Era absurd ca la zece noaptea o cheie care nu era nici a Blancăi, nici a mea să deschidă uşa, astfel că reacţia mea, hotărâtă şi practică, aşa cum îmi stătea în obicei, nu s-a lăsat aşteptată. Am schiţat un mic ţipăt prostesc pe un ton care concura în registrul sunetelor ascuţite cu cel folosit de căţeluşă în lătrăturile ei, în timp ce agitam un cuţit de bucătărie. Pe uşă apăru Amina, cu o expresie de stupefacţie şi de supărare faţă de grupul coral şi înarmat care o întâmpina. De îndată ce s-a ivit figura Aminei, Lola a făcut stânga împrejur şi s-a dus la bucătărie ca să termine de mâncat puiul dezosat, îmi închipui, iar eu am rămas ţaptoşă în faţa ei, privind-o fără să clipesc.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat ea descumpănită.

— Ce se întâmplă cu tine?! am răspuns eu, cu un nod în stomac şi cât pe-aici să fac pe mine. Ce faci la ora asta aici, în casă?

— Am uitat cheile aici şi parşivul de taliban nu e acolo, nici nu pot să-l găsesc. L-am aşteptat o oră la uşă, dar cum nu venea, nici nu răspundea la mobil, am luat din nou metroul. N-ai de ce să faci mutra asta, zic eu. Îmi iau cheile şi o şterg, stai liniştită.

Mă privea cu un aer contrariat, presupun că aştepta să-i cer scuze pentru scandal. Dar în loc de scuze, a primit o ploaie de lacrimi.

Să izbucnesc în plâns în braţele cuiva este ceva ce nu

obişnuiesc să fac, mă deranjează când o fac ceilalţi, aşa că eu am fost prima surprinsă când m-am pomenit agăţată de un umăr al Aminei şi aruncând în aer toată povara care se acumulase vreme de trei zile şi care a sfârşit prin a se concretiza în ultimele nouăzeci de minute. Amina a reacţionat în mod surprinzător. Nu a făcut gesturi teatrale, nu a pus întrebări, s-a mărginit să mă cuprindă în braţele ei şi să mă conducă blând în camera de zi, unde ne-am aşezat şi ea m-a lăsat să plâng în hohote fără să rostească un cuvânt, dar consolându-mă în braţele ei. O incongruentă senzaţie de indispoziţie – pentru situaţia mea – şi de stare de bine – pentru consolarea de care mă bucuram din partea Aminei – m-a lăsat fără vreun punct de sprijin posibil, aşa că am ales să mă prăbuşesc şi să mai plâng puţin. Am plâns până am obosit pe un umăr comod care mirosea a piersică, nu a parfum, ci era mirosul proaspăt al unui săpun de mâini oarecare, bine dozat şi asezonat cu un balsam dulceag. Am încetat să mai plâng, am scos o batistă de hârtie şi am privit-o pe Şeherezada Amina, care mă privea la rândul ei în ochi cu o preocupare senină, dar fără să scoată o vorbă.

— O să-ţi povestesc ceva, am spus eu în cele din urmă.

Amina a ridicat din sprâncene, luându-şi o expresie care se apropia mai mult de îngrijorare decât de curiozitate. Am înţeles, pe când îi relatam cumplita situaţie în care o descoperisem pe Blanca în ziua anterioară, alinarea pe care mi-o procura faptul de a împărtăşi îngrijorarea mea cu ea. Amina a reacţionat din nou într-un mod imprevizibil, de parcă spiritul adevăratei Şeherezada din poveste ar fi posedat-o în sfârşit şi ar fi despuiat-o definitiv de latura ei repezită şi rău prevestitoare. Deodată, în Amina rămânea doar înţelepciunea Şeherezadei şi hotărârea de a reuşi să pună capăt dificultăţilor, născocind

poveşti pentru o mie şi una de nopţi sau tot ce ar fi fost nevoie ca să iasă din încurcătură.

M-am lăsat târâtă de ea, conştientă fiind de inerţie, de lipsa de elan şi de senzaţia de imponderabilitate pe care mi le producea dezinvoltura ei. A considerat că o ameninţare cu moartea este o chestiune îndeajuns de gravă ca să o fi întrebat direct pe Blanca sau chiar să mă fi adresat poliţiei fără menajamente şi mi-a reproşat acest lucru, dar fără asprime. Nu a servit la nimic să încerc să-i explic că Blanca nu ar fi tolerat în niciun caz amestecul meu neîngăduit şi că m-ar fi îndepărtat de ea de îndată ce aş fi încercat să intervin în viaţa ei. Dar avea dreptate: povestea era alarmantă.

L-a sunat pe fratele ei Redouan şi i-a lăsat un nou mesaj în căsuţa vocală.

— Cu siguranţă că n-o să-l primească până n-o să ajungă acasă şi o să vadă că nu sunt, atunci o să-i vină ideea să verifice căsuţa vocală, aşa face totul, e un dezastru, explică ea. În ceea ce îi priveşte pe taică-meu şi pe Mohamed, nu-i nicio problemă, ei muncesc toată noaptea.

— O să rămâi să dormi aici?

— Nu. O să merg cu tine să o căutăm pe Blanca.

A spus asta cu o hotărâre care nu admitea replici. Aveam să răscolim prin Madrid, de parcă ar fi fost vorba de un sătuc prăpădit, şi nu de o capitală vede dimensiuni imense, până aveam să dăm de urma Blancăi.

Mi s-a părut o idee absurdă, nu aveam de unde să o apuc.

— Pe unde ai de gând să căutăm? am întrebat eu.

Amina era indiscretă. Mi-am dat seama în momentul acela. Avea obiceiul de a trage cu urechea atunci când Blanca vorbea la telefon şi, mai ales, în puţinele ocazii când aducea pe cineva acasă, spiona, chiar şi numai pentru

cinci minute, deoarece Blanca nu obişnuia să aducă oameni acasă decât în trecere, cu gândul de a o proteja, cum mi-a spus ea, pentru că Blanca nu prea era destul de ocrotită de aştri, aşa cum îi comentase de mai multe ori tot ce vedea în cărţile de tarot de Marsilia.

Amina putea să numească vreo două puburi. Chiar dacă nu le ştiam adresele, nu va fi greu să dăm de ele, cunoscându-le denumirile. Era vorba cu siguranţă despre locurile în care, după toate aparenţele, prietena noastră ateriza la prima oră din noapte când ieşea în oraş, punctul de întâlnire dintre Blanca, Merce şi Judith, poate şi vreo altă prietenă în plus, nu se putea şti, Blanca era foarte introvertită şi nu vorbea niciodată despre apropiaţii ei, asta o ştiam amândouă.

— Dacă avem noroc, spuse Amina, o vom găsi într-unul din aceste două baruri. Încă nu e unsprezece.

— Şi ce-o să facem când o s-o găsim?

— O să-i spunem că ştim tot, că să ne povestească în ce încurcătură a intrat şi o s-o înştiinţăm că, dacă n-are intenţia să meargă de bunăvoie la poliţie, o să mergem noi în locul ei.

III. DOUĂ DOMNIŢE SOLITARE: SAMARKANDA ŞI CENUŞĂREASA

AL DOILEA ARCAN: STEAUA

Când vei fi la Roma, comportă-te ca romanii. SFÂNTUL AUGUSTIN

Era cald. În ciuda faptului că în curând va fi luna noiembrie şi că norii în formare cu care ne ameninţase în seara anterioară omul de la buletinul meteorologic îşi încheiaseră traseul prezis, aşezându-se definitiv peste oraş şi întunecând şi mai tare noaptea, aerul care se respira era cald.

Amina nu mi-a mai permis să mai beau nicio ceaşcă de cafea, motiv pentru care surescitarea care a rezultat din neliniştea mea se lupta în mod absurd cu dorinţele mele imperioase de a mă refugia în somn. Făceam un efort considerabil să mă târăsc după Amina, care se îndrepta cu paşi mari către barul cu muzică *live* unde se presupunea că am fi putut să ne întâlnim cu Blaiţcă sau cu urmele ei, în cazul în care nu ar mai fi fost deja acolo.

Am pătruns într-o atmosferă şi mai caldă şi mult mai încărcată. Şi muzica se auzea tare, vocea unui cantautor, care mai mult recita decât intona, producea un efect hipnotic, deloc neplăcut. Ne-am instalat în faţa tejghelei. Eu am cerut un rom cu coca-cola, mai curând pentru cafeină decât pentru alcool; Amina s-a hotărât pentru un *gin-tonic*, pe care a purces să-l dea gata din patru înghiţituri.

— Ia te uită, măi să fie, am spus eu. Cea care se temea să iasă în *oraş* fără *maşină* se pare că e stăpână pe noapte.

— Ia te uită, măi să fie, a răspuns ea sec acum, faptul că ţi-e sete se numeşte „stăpân pe noapte”.

Eram pe punctul de a începe una dintre prosteştile noastre ciondăneli, când un necunoscut cu ochi zâmbitori ne mai servi alte două pahare.

— Te ştiu foarte bine după figură, fato, spuse el, adresându-i-se Aminei.

De pe buzele Aminei ieşiră brusc câteva cuvinte pitoreşti:

— Poate că m-ai văzut la televizor, în emisiunea Telemadrid. Sunt prezicătoarea Samarkanda.

Zâmbetul din ochii chelnerului se întinse până îi cuprinse toată figura.

— Daaa? Serios eşti vrăjitoare?

— Bineînţeles, dragă, chiar nu-ţi aminteşti ce scandal a cuprins presa când s-a împlinit prezicerea mea despre invazia insulei Perejil[21]? Aia a fost prezicerea mea cea mai răsunătoare, ca să zic adevărul, dar ce vrei să-ţi mai spun, m-am cam săturat să mi-o tot amintesc, pentru că îmi eclipsează în parte multe alte succese.

Am lăsat ca gustul lipicios al alcoolului cu coca-cola să-mi alunece pe gât cât mai repede cu putinţă. Când a dispărut şi ultima picătură, Amina şi băiatul cu ochi zâmbitori erau deja angrenaţi într-o conversaţie plăcută, din care eu eram bineînţeles exclusă. Niciodată nu m-a deranjat să fac pe musafirul nepoftit, de fapt e vorba despre un rol pe care îl joc la perfecţie, după ce l-am interpretat de atâtea ori, aşa că m-am limitat să ascult scornelile pe care i le înşira Amina chelnerului uluit, legănată de uşoarele efecte pe care începeau să le producă duştile de alcool asupra neuronilor mei.

Nu aveam nici cea mai mică idee în ce consta jocul pe care îl punea Amina la cale. Veniserăm să o căutăm pe Blanca, nu o găsiserăm, băuserăm împreună câteva păhărele, o mulţime de figuri anonime împodobeau localul. Nimic din tot ce se întâmpla nu părea câtuşi de puţin real.

— Tu nu eşti spanioloaică, nu-i aşa, Samarkanda...?

---

21 Mică insulă nelocuită din strâmtoarea Gibraltar, teritoriu reclamat atât de Spania, cât şi de Maroc, unde s-a produs între 11 şi 20 iulie 2002 un incident armat între trupe ale celor două ţări sub pretextul unei operaţiuni antidrog, (n.tr.)

Ai o urmă de accent ciudat…

— Sunt marocană, răspunse ea, accentuând şi mai tare un accent străin pe care nu îl avusese niciodată. De aceea ghicesc mai uşor orice are legătură cu musulmanii. Ca insula Perejil, de exemplu.

Şi tânărul părea din ce în ce mai cucerit.

— Auzi, propuse el cu entuziasm, la unu îmi vine schimbul. Vrei să mergem să bem ceva, Samarkanda?

— Păăăi…

— Şi prietena ta, desigur, adăugă el amabil, remarcându-mi brusc prezenţa.

— Mulţumesc mult, am spus eu încercând să-mi stăpânesc proasta dispoziţie.

— Să-ţi explic, răspunse1 Amina, aşteptăm o prietenă. Bineînţeles că, dacă vrei, poţi veni cu noi. Inima îmi spune că noaptea asta poate fi foarte profitabilă pentru tine.

Ochii zâmbitori sclipiră plini de iluzii.

— Sigur că o să vin cu voi. Şi când vine prietena voastră?

— De fapt, ar fi trebuit să fie deja aici. O cheamă Blanca, o cunoşti cu siguranţă, vine foarte des pe aici: blondă, cu meşe, ochi căprui, un metru şaizeci şi şase, tare frumuşică. Vine de obicei cu alte două fete, toate trei având până în treizeci de ani. Celelalte două sunt brunete: una foarte frumoasă, de asemenea, cu părul scurt şi nişte ochi mari negri ca… ai tăi; o cheamă Mercedes. Cealaltă, Judith, urâţică, foarte fardată, cu un nas coroiat, aşa cum au de obicei ovreii, ştii ce vreau să spun?

— Bineînţeles că le cunosc. Blanca e prietenă cu tine? E foarte mişto, fato, vorbesc serios. Păi da, a fost aici până de curând, cu o fată şi un băiat, dar pe ei nu i-am văzut în viaţa mea.

— Măi să fie, ce păcat, spuse Amina, atunci înseamnă

că au plecat deja. Bineînţeles: i-am spus că în noaptea asta o să înregistrăm cu siguranţă în direct pentru emisiunea de pe canalul Doi. Ce păcat!

— Nu poţi s-o suni? se miră el.

— Are telefonul închis, spuse Amina. Păi, o să fie greu acum să ne întâlnim cu ea, ştii cum e Blanca.

— Da, foarte neastâmpărată, răspunse tânărul confirmând că ştie într-adevăr cum este Blanca. Când plec de aici, ne întâlnim uneori, dar niciodată în acelaşi loc. E mai petrecăreaţă decât o adolescentă.

Chelnerul schimbă cum putu subiectul, nu părea să fie interesat absolut deloc de Blanca, dar în schimb, era foarte interesat de Amina. A insistat cât a putut să rămână cu noi. Dacă Blanca nu era disponibilă, un prieten de-al lui şi el ar fi încântaţi să iasă prin Madrid în noaptea aceea să le însoţească pe cele două domniţe solitare.

— Ei, Ricardo! strigă el înspre cantautorul care tocmai terminase de interpretat o temă meşteşugit urbană, pe un ton disonant ca a lui Joaquín Sabina însuşi, şi se adresa publicului lipsit de chef, încercând să-şi prezinte următorul cântec.

În mod logic, îşi continuă încercarea şi nu-i acordă nici cea mai mică atenţie chelnerului.

— E foarte haios, se scuză el în timp ce cantautorul făcea să răsune un acord care dădea tonul pentru următorul său cântec. O să-l cunoaşteţi.

Amina, devenită subit o odaliscă fremătătoare, îi spuse noului ei admirator că am fi încântate să ne însoţească împreună cu Ricardo, dar că pentru noi este foarte important

să ne întâlnim cu prietena noastră Blanca, întrucât avem un mesaj urgent pentru ea.

Chelnerul mai turnă două pahare fără să i le fi cerut

cineva, pe când ne aducea la cunoştinţă numele a doua cluburi în care considera el că ar fi probabil să o găsim pe Blanca. Primul local era un fel de discopub, un megalocal alcătuit din mai multe spaţii: zonă cu mese de biliard, ring de dans, tejghea de bar, separeuri. Clubul era amplasat într-o zonă de *macrodistracţie*, în partea de nord-vest a Madridului, spre Majadahonda. Celălalt era şi mai departe, aproape de Sierra, şi era vorba tot despre un fel de parc tematic cu diferite modalităţi de divertisment reunite sub un singur logotip. Nu ne putea garanta că ne vom întâlni cu Blanca prin părţile acelea, dar ştia sigur că ambele localuri erau foarte frecventate de ea. Ne putea însoţi, dacă doream, trebuia doar să aşteptăm să se încheie programul lui Ricardo şi tura lui la bar, şi vor fi cu totul la dispoziţia noastră.

— Mai bine luăm un taxi, refuză cu amabilitate Amina, dar ne putem întâlni mai târziu.

Amina dădu paharul peste cap şi stabili un loc şi o oră de întâlnire, fără să se consulte cu mine. După expresia ei, am înţeles că nu avea de gând să vină la întâlnire.

Fără îndoială, Amina preluase definitiv conducerea situaţiei. Şi-o adjudecase din primul moment, chiar din clipa în care eu îi mărturisisem secretul printre sughiţuri şi suspine. Plecaserăm împreună să abordăm un spaţiu absolut necunoscut pentru amândouă sau cel puţin asta era ceea ce presupuneam înainte de a mă afla faţă în faţă cu o Amina care avea prea puţin de-a face cu cea pe care o cunoşteam. Amina cea nouă nu părea să aibă nevoie să depună vreun efort excesiv ca să obţină orice îşi punea în gând: îi era de-ajuns să-şi propună ceva. Amina cea nouă nu mai părea de cei douăzeci şi cinci de ani pe care îi avea, ci de-abia de douăzeci, când aratase întotdeauna de treizeci sau chiar mai mult; vorbea o spaniolă exotică,

aproape sofisticată, foarte potrivită pentru prezicătoarea care se prefăcea că este, o vrăjitoare angajată de un canal de televiziune, tocmai datorită acestui accent nedefinit care o înzestra cu o aură de mister indispensabilă pentru a convinge, când, de fapt, Amina folosea intonaţia autentic spaniolă din districtul Carabanchel, de exemplu. Amina era brusc o versiune a Blancăi, folosind subtilităţi de argumentaţie în mod cursiv, fără scrupule, cu premeditare. Reuşind să afle pe unde putea fi prietena noastră în Madridul exuberant şi anonim, doar aruncându-şi privirea şi trucurile asupra primului necunoscut peste care dădea. Era efectiv o versiune a Blancăi, o versiune foarte reuşită. Şi aşa cum mi se întâmpla cu Blanca, începeam să mă simt imperfectă şi alături de ea. Ca şi Blanca, Amina dispunea de o uimitoare capacitate de a se adapta la mediu, de a alege din tot spectrul cromatic al pădurii culoarea cea mai indicată ca să se deghizeze şi să pătrundă adânc în ea fără să fie văzută. Asta o prevestise Blanca, spusese de mii de ori o frază extravagantă care acum începea să capete sens, şi anume: „Cât de puţin mă folosesc cum ar trebui de această Şeherezada”. În afară de imperfectă, nu am putut evita să mă simt şi foarte îngrijorată.

Am luat iniţiativa de a plăti, ca să iau şi eu o iniţiativă pentru ceva, dar nici asta nu am putut, pentru că prietenul nostru a refuzat banii, argumentând că eram invitatele lui, că să păstrez paralele pentru când ne vom întâlni din nou în aceeaşi noapte, că atunci va fi încântat să accepte să-i întoarcem invitaţia.

Am ieşit direct pe marele bulevard La Castellana, luminat de un trafic destul de aglomerat pentru ora aceea. Am avut ciudata senzaţie că eram dintr-odată numai ochi, nişte ochi larg deschişi, hipnotizaţi de consecinţele băuturii, care se străduiau să urmeze traiectoria luminilor de pe şosea, a fiecărei stele trecătoare cu număr de

înmatriculare care îmi tăia calea, şi mi-a trecut prin cap ideea că nu ar fi prudent să mai pun gura pe nicio altă picătură de alcool. M-a enervat şi faptul că un fel de spirală psihedelică inspirată de anii ’70 îmi acoperea în mod absurd vederea.

— Sunt beată, Amina. Figura ta se învârteşte.

— Ce prostie! Ai băut doar două păhărele. Hai, să ne grăbim, să luăm odată un taxi. Trebuie să o găsim cât mai repede pe Blanca.

Spirala psihedelică a sfârşit prin a pune stăpânire pe tot câmpul meu vizual şi Amina, împreună cu trotuarul, luminile şi vâjâitul maşinilor, s-au risipit ca prin minune.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este figura Aminei în faţa mea, cu o expresie care împletea îngrijorarea şi supărarea, şi mâna ei dreaptă aplicată de repetate ori peste obrazul meu. Probabil că mi-am pierdut cunoştinţa doar o zecime de secundă, cred că a fost izbitura de pământ cea care m-a trezit, şi nu impertinentele palme ale Aminei.

— Lasă-mă în pace! amvvociferat eu, încercând să mă eliberez din mâna agresoarei.

— Dar ce naiba ai păţit? De ce ai leşinat aşa dintr-odată? mi-a reproşat ea înfuriată, de parcă pierderea cunoştinţei ar fi fost rezultatul unui act capricios şi voluntar.

— Dar ce ai păţit tu? am întrebat eu, respingându-i brusc ajutorul ca să mă ridic. Dar ce-am păţit amândouă! Ar trebui să dăm numaidecât fuga la poliţie… gata cu Samarkandele, ne jucăm cu focul, nu-ţi dai seama? Nu-i vorba despre unul dintre acele apeluri frauduloase pentru a consulta cărţile tale de tarot, asta-i viaţa reală, la naiba, şi nu aşa o ajutăm pe Blanca!

— Poliţia nu te-ar lua în seamă nici cât pe o ceapă degerată, spuse Amina, cu hotărâre. Şi chiar o ajutăm.

Facem bine că o căutăm pe Blanca. O s-o găsim în curând şi o să mergem cu ea la poliţie. Poate că ne alarmăm degeaba şi n-o fi chiar atât de grav ce se întâmplă. Poate că a intrat într-o încurcătură şi a ieşit deja, după ce a plătit ce avea de plătit. Te simţi mai bine?

— Mi-e somn, am răspuns eu.

— Înseamnă că te simţi bine: exact cum te simţi de obicei, încearcă să te relaxezi, ţine seamă de faptul că steaua a fost în fruntea ultimei mele etalări, ceea ce confirmă orientarea noastră corectă faţă de evoluţia evenimentelor, a spus ea, ca şi cum o asemenea revelaţie mi-ar fi adus seninătatea de care aveam atâta nevoie. Hai, vino să luăm un taxi! Şi încearcă să colaborezi, candoarea ta infantilă, draga mea, acum nu ne este de niciun ajutor şi am pierdut deja prea mult timp.

IV CAPETE DE MORT PE SCENĂ

AL TREILEA ARCAN: ÎMPĂRATUL

Ce ştie peştele despre apa în care înoată toată viaţa?
ALBERT EINSTEIN

Domnul Pizarro, asasinul cu sfeşnic, merge clătinându-se pe culoarele şcolii. Domnul Pizarro, care nu este altcineva decât personajul unui joc de societate numit Cluedo, o căuta pe Bianca cu intenţia de a-i da cu sfeşnicul în cap. Am fugit pe scări în jos căutând-o cu disperare pe

prietena mea. În sala de Tehnologia Informaţiilor o voi găsi, fără îndoială. Dar nu, cea care se afla acolo era domnişoara Amapola, asasina cu cheie universală, cu arma gata de atac şi fumându-şi drogul dintr-o ţigară cu filtru nesfârşit, de design.

M-am trezit, reuşind cu greu să mă desprind din vis, exact în clipa în care Amina îi plătea taximetristului, dar domnişoara Amapola şi domnul Pizarro rămăseseră încurcaţi pentru încă vreo două clipe în subconştientul meu, cu o serie de circuite colorate pe fundal.

Aerul răcoros al nopţii mi-a lovit faţa când am coborât din maşină, alungând definitiv urmele coşmarului. Moţăiala, în ciuda visului absurd, îmi picase bine; resturile băuturii se odihneau în vezica mea umflată, dar, din fericire, buimăceala etilică se risipise.

Spelunca aceea, voalată de o nebuloasă de fum, ne înapoia atmosfera de ameţeală care aparţinea, chipurile, nopţii.

Tejgheaua barului, de formă circulară, era marele punct de referinţă din care se articulau mai multe planuri concentrice ale căror straturi se distribuiau, primind, pe diferitele lor orbite, formele corespunzătoare de viaţă găzduite de mediul înconjurător nocturn. O axă imaginară plecând de la tejghea ar avea limita într-o zonă de separeuri care, aşa cum eram eu condiţionată încă de influenţa asasinilor din jocul Gluedo şi de toate temerile pe care le acumulasem din momentul în care am auzit pe cineva ameninţând-o cu moartea pe cea mai bună prietenă a mea, mi-am imaginat că erau menite să funcţioneze ca nişte celule pentru oficierea de întruniri secrete, nu numai de natură amoros-sexuală, ci şi de altă categorie mult mai sinistră.

Mi s-a părut locul cel mai neprimitor din lume. Am căutat în mod inconştient puncte comune cu Blanca –

motive pentru a o considera cea mai bună prietenă a mea, deoarece gusturile noastre, dorinţele noastre, lumile noastre nu prea aveau legătură unele cu altele, în timp ce, în mod conştient şi urgent, căutam toaletele. Amina căuta, la rândul ei, cu obişnuita ei competenţă, modul de a o găsi pe Blanca.

— Localul ăsta e imens, conchise Amina după ce măturase din priviri tot spaţiul în ansamblul lui, operaţiune pentru care a avut nevoie de mai bine de trei minute, şi e multă lume. Nu va fi uşor s-o găsim pe Blanca, în cazul în care ar fi aici.

— Am putea începe prin a arunca o privire la toaletă, profitând de faptul că am o nevoie urgentă, am sugerat eu.

Am înaintat foarte lent spre deschizătura luminată cu imagini fosforescente care indicau schematic şi în chip universal încotro trebuie să te îndrepţi când vrei să faci pipi.

Era un culoar lung, care te făcea să-ţi pierzi orice speranţă, plin de femei cu vezica urinară congestionată, care împărţeau teritoriul cu o mulţime de alte femei, înarmate cu arsenale ameninţătoare de rimel, pudră compactă şi rujuri de buze.

Amina oftă.

— Te aştept afară, spuse ea. Ne întâlnim după ce te uşurezi.

Muzica ajungea până în interiorul toaletelor şi dispărea cu flecăreala celor care ocupau oglinzile şi se fardau strident, făcând, în acelaşi timp, schimb de intimităţi referitoare la cosmetice sau la bărbaţi. Tot acel cumul de zgomote oribile se strecura prin deschizăturile cabinei în care căutam să mă uşurez fără să adng vasul de toaletă. Am descărcat lichidul cu destulă scârbă, încercam să nu iau în seamă zarva batalionului de noctambule frivole, dar o voce stridentă şi ascuţită se străduia să

treacă peste zidul impus de mine. Cum, după toate aparenţele, începea să devină un obicei pentru mine, am auzit o voce cunoscută, dar nu puteam să văd chipul posesoarei: Judith, profa de filosofie, încerca să o convingă în felul ei nesuferit pe o interlocutoare oarecare de minunile pe care le poate face asupra cearcănelor vineţii un machiaj profesionist, cu condiţia să fie aplicat în mod strategic.

— Nu atât de mult, dobitoaco! zbieră ea. Nu vezi că atunci se observă de trei ori mai mult laba-gâştei? Uite: parcă ţi-ai dat cu humă ca să-ţi acoperi pielea. Doar un pic şi bine întins, aşa, cu mici tapotări.

Am ieşit fără să trag de lanţ, împingând în trecere toate obstacolele sub formă de femei care îmi ieşeau în cale. Obstacolele au reacţionat furioase faţă de ieşirea mea în grabă. Fără să aud insultele pe care mi le aruncau, m-am năpustit asupra maestrei improvizate în acoperirea conturului ochilor.

— Unde-i Blanca? am implorat-o eu, mai degrabă decât am întrebat-o pe Judith, destul de surprinsă de apariţia mea.

— Fir-aş a naibii, Mana, ce mama mă-sii faci tu aici?

— Vezi bine, am răspuns eu nerăbdătoare, o caut pe Blanca. Unde este?

— Nu sunt paznicul ei, i-a spus Cain lui Dumnezeu, ha, ha. Ce s-a întâmplat, ţi-a dat plasă? Ce faci tu la plimbare în toiul nopţii? Surprinzător, pe cinstea mea. Brusc îşi schimbă expresia şi tonul zeflemitor. Auzi… doar nu s-o fi întâmplat ceva rău?

— Nici vorbă, la naiba, am lăsat eu să-mi scape o înjurătură, ca să mă port şi eu după obiceiul locului, am ieşit cu o prietenă să bem un păhărel, asta-i tot. O caut pe Blanca ca să… ne alăturăm ei.

Judith mă privea aşa cum priveşte cineva o sculptură

avangardistă, încercând să înţeleagă sau cel puţin să interpreteze şi cu o bănuială usturătoare lucindu-i în ochi, cum că ar fi ceva necurat în ceea ce observă.

I-am privit ochii reticenţi şi numaidecât m-a cuprins o senzaţie de frig. Niciodată nu mi-a plăcut de Judith; niciodată. Am dedus de multă vreme că ţinea de chimie, dat fiind că nu a existat niciodată nici cel mai neînsemnat motiv obiectiv ca să o resping. Era vorba de o colegă de serviciu ca oricare alta, puţin cam arogantă, prea conştientă de propria frumuseţe, o frumuseţe pe care, pe de altă parte, nu am reuşit niciodată să o observ. Nici Amina, care o considera o sperietoare. Dar probabil că exista într-adevăr un anumit farmec la Judith, dat fiind că Blanca insista adesea pe această temă, dar, dacă exista cu adevărat, o fi fost sub un strat gros din fardurile pe care le critica atât de mult la celelalte femei; mai degrabă sub mai multe straturi, pentru ca lumina să se joace veşnic cu pudra şi, în felul acesta, să dea un rezultat, după spusele Blancăi, sofisticat şi, potrivit percepţiei mele, hidos.

— Blanca e azi la o petrecere a miresei, se rezumă ea să răspundă în cele din urmă. Doar prietenele intime, ştii tu. Ceva de foarte prost gust, cu tipi în pielea goală şi alte grozăvii asemănătoare.

Am încercat să aflu de la ea numele localului unde se organiza petrecerea. Mi s-a părut destul de uimită de faptul că îi ceream adresa localului şi s-a împotrivit.

— O să te prezinţi acolo? O să plăteşti să vezi bărbaţi dezbrăcându-se?

Am folosit pentru prima dată, surprinzându-mă chiar şi eu, trucul pe care îl observasem de atâtea ori la Blanca în decursul vieţii mele. Am folosit formula ei magică: dacă vrei să obţii ceva, transformă-te, schimbă-ţi latura neconvingătoare, fii aşa cum îţi cer împrejurările să fii.

Şi am făcut o faţă pofticioasă care a lăsat-o fără grai.

— Ard de dorinţă, drăguţa mea, să-mi desfăt ochii cu frumoşii ăia, am spus eu.

Şi am rămas mult mai uluită de propriile cuvinte decât ar fi putut să fie Judith. De îndată ce mi-a spus numele localului, am avut senzaţia ciudată că pardoseala toaletei devenea un soi de nisipuri mişcătoare care îmi înveleau picioarele şi urcau lent până la genunchi, ameninţând să mă înghită cu totul. Dar lucrul cel mai ciudat nu a fost senzaţia în sine, ci faptul că nu mă sufocam, că mă făcea să mă simt triumfătoare în faţa lui Judith. Aşa că m-am lăsat înghiţită cu totul de acea senzaţie magică învăluitoare şi am profitat de influenţa ei dezinhibantă ca să-mi arăt îndrăzneala.

— În fine, Judith, plec. Amina mă aşteaptă afară. A hotărât să părăsească îmbrăţişarea islamului în acelaşi timp cu mine, care am hotărât să renunţ la principiile mele creştineşti, şi sărbătorim evenimentul cu o beţie cum nu s-a mai pomenit.

Am ieşit în goană în căutarea şi găsirea Aminei, căci nu mai aveam răbdare să-i spun că fusesem în stare eu singurică să aflu locul unde se găsea Blanca, aşa că nu eram chiar atât de neputincioasă, să ştie şi ea asta o dată pentru totdeauna.

— Era şi timpul să apari! mă primi Amina cu o expresie arţăgoasă. Am crezut că ai leşinat din nou. Hai, să ne grăbim, Blanca e la o petrecere de ţicnite nemăritate într-un local la mama dracului, aşa că va trebui să luăm din nou un taxi; o să ne coste ochii din cap.

— Dar cum naiba de ştii unde-i Blanca? m-am indignat eu foarte tare. Eu tocmai am aflat, pentru că Judith e acolo înăuntru şi mi-a spus; ia zi, tu cum ai făcut? Te-ai deghizat din nou în odaliscă şi te-ai amestecat printre lepădături ca să afli?

— Pune-ţi mintea la contribuţie, draga mea, spuse

Amina pe când mă ţâra literalmente către ieşirea care se zărea foarte departe, dacă ovreica e la toaletă, Merce, care-i umbra ei, nu poate fi foarte departe… Am întâlnit-o aici, afară, stând la coadă, în timp ce te aşteptam să faci pipi şi ea o aştepta pe Judith să se spoiască pentru atac. Ea mi-a furnizat informaţia.

Era greu de ieşit din spelunca aceea oribilă. Mă simţeam ciudat: pe de o parte, fericită că o scandalizasem pe Judith cu vorbele mele neruşinate, pe de alta, decepţionată că nu putusem să o uimesc pe Amina cu noutatea referitoare la locul unde se afla prietena noastră şi, în cele din urmă, mă simţeam sufocată. Foarte amuzantele nisipuri mişcătoare invizibile, care puseseră stăpânire pe mine pe când vorbeam cu Judith şi care fuseseră răspunzătoare pentru subita mea schimbare de identitate de la fiinţa rezervată la elementul periculos care dorea să meargă să se desfete cu trupurile despuiate ale unor gagii, nu păreau să fie compatibile cu zgomotul şi mirosul care creau ambianţa zonei fierbinţi a înspăimântătorului discopub în care mă aflam târziu în noapte din cauza destinului vitreg. Nisipurile mişcătoare au început să se cocoaţe în ritm ameţitor până mi-au ajuns împrejurul gâtului, ameninţând să mă înăbuşe şi reuşind să facă să-mi explodeze pulsul, şi aşa destul de dezlănţuit. Şi dintr-odată, pulsul se armoniza cu ritmul delirant al muzicii dance care reverbera cu undele sonore aproape vizibile şi palpabile, potrivit percepţiei mele cu ochii larg deschişi.

— Amina, să ieşim de aici cât mai repede, te rog, cred că o să leşin din nou…

— La naiba, Mana! răspunse ea cu lehamite, dar încercând să-şi facă loc spre ieşire printr-o foarte reuşită mişcare uniform accelerată.

Am reuşit în cele din urmă să ieşim cu chiu, cu vai

din beznă şi să ajungem la viaţă, aşa cum este ea cunoscută în mod obişnuit, cu oxigen şi alte alea. Din fericire, nisipurile au rămas prinse între muzică şi fum, iar pulsul şi-a reluat treptat ritmul obişnuit, adică mai grăbit decât ar fi fost de dorit, dar nu galopant.

Amina a oprit taxiul care tocmai lăsase două puştoaice mai mici de şaisprezece ani în faţa infernului din care scăpaserăm noi două, doar că ele aveau chipuri pline de satisfacţie şi de aşteptări. Ca de obicei, Amina a fost cea care i-a indicat taximetristului numele localului unde trebuia să ne ducă. Eu am hotărât să nu adorm de data asta pe drum. Era mai mult decât dovedit că visele mele în taxi, după ce neuronii îmi fuseseră trataţi cu doze moderate de alcool, nu se desfăşurau în mod plăcut, nici pomeneală de aşa ceva.

Cu toate astea, am închis ochii şi am încercat să primesc în plămâni, precum şi în timpane, liniştea nopţii şi aerul pur, întrucât peste foarte puţin timp aveam să mă văd silită să mă confrunt din nou cu zgomotul asurzitor al nopţii înflăcărate, acel spaţiu aparţinând Blancăi şi altor suflete ca al ei şi în care eu nu eram în stare şi nici nu aveam chef să mă integrez.

Maşina parcurse în mare viteză una dintre arterele principale ale oraşului, strecurându-se printre luminile altor vehicule şi ajunse numaidecât la destinaţie, căci se pare că la orele acelea pe care le petreceam în general visând îngeraşi, regulile de circulaţie se transformau ca prin minune şi toată lumea, inclusiv şoferii profesionişti, îşi conducea vehiculele înnebunite, „în timpul nopţii”, expresie juridică pe care tocmai începeam să o înţeleg ca fiind foarte îndreptăţită atunci când a fost stabilită cu intenţia de a califica orice delict mult mai grav decât ar fi fost considerat fără circumstanţa agravantă la care făcea referire termenul.

Taximetristul parcă maşina lângă nişte oribile lumini de neon datând din anii ’70, Amina îi plăti cursa şi el se îndepărtă cu aceeaşi viteză cu care ne adusese.

Am intrat, după ce am plătit o groază de bani, de data asta ieşiţi din buzunarul meu, într-o speluncă în care se respira un fum de o densitate destul de asemănătoare cu cea care compunea atmosfera din ultimul local în care fuseserăm.

Un blond de un metru nouăzeci, robust şi cu un fel de halat de boxer în chip de haină, ne spuse că spectacolul era gata să înceapă.

— Auzi, am comentat eu, odată instalate pe nişte taburete în faţa barului, n-ar trebui s-o căutăm pe Blanca?

— Ai văzut tu vreun grup de gagici cu aspect de participante la o petrecere de burlace? Ai văzut-o tu pe Blanca singură, pe undeva? răspunse Amina cu o expresie de parcă îşi asumase o imensă răbdare. Probabil că n-au ajuns încă, va trebui să aşteptăm să înceapă spectacolul ăsta.

— Şi aici, în teorie, n-ar trebui să fie numai femei? am continuat eu să pun întrebări. Văd că-i plin de bărbaţi.

— Fato, bineînţeles că sunt şi tineri. Chelnerii, responsabilii cu relaţiile publice… în plus, aici pot intra şi băieţi, dacă sunt însoţiţi de femei, bineînţeles.

— Auzi, am încheiat eu interogatoriul, încep deja să intru la bănuieli că ştii o mulţime de lucruri despre cum funcţionează toate treburile astea. Nu erai tu o studioasă cumpătată care trăia cu familia ei severă, pe jumătate talibană?

— Tu cri capul plin de tâmpenii, spuse ea fără să se supere, de fapt neluându-mă în seamă.

Şi îi zâmbi chelnerului, pe când îi cerea un gin-tonic pentru ea şi o coca-cola pentru mine.

— Scuză-mă, am intervenit eu, nu coca-cola. Pentru

mine, obere.

— Dacă leşini, spuse Amina cu un aer contrariat, o să te culeagă mutu'!

O schimbare în registrul muzical anunţa că începe spectacolul, dar nici urmă de Blanca. Ne-am golit paharele şi ne-am apropiat de scenă. Pe nepusă masă, m-am pomenit stând alături de Amina şi de vreo douăzeci şi ceva de femei uşoare însetate de sex, în faţa unei scene cu lumină de acvariu. Mirosea a lemn-dulce. A ieşit un negru cu saxofon, ceea ce le-a făcut pe femeile adunate acolo să înceapă să scoată urlete disperate.

Era vorba de un mulatru arogant şi cu un trup clădit cu o perfecţiune excepţională.

— Să nu mă treziţi din vis, le ceru prietenelor ei o puştoaică foarte tânără şi căreia îi curgeau balele pe când îi vâra o bancnotă de foarte mulţi euroln slip.

Avea muşchii abdominali umflaţi şi penisul dezumflat, acest din urmă fapt l-am constatat în momentul în care saxofonistul vânjos şi-a dat jos tanga, care a căzut în capul unei roşcate, şi ea a pus mâna pe el entuziasmată şi s-a grăbit să-l miroasă şi să-şi dea după acea ochii peste cap, cum ar face un camionagiu care ştie să se stăpânească dacă i-ar ieşi în faţă nişte ţâţe. O grăsană, instalată imediat în dreapta mea, ţipa lângă timpanele mele ceva de genul: „delicios". Urletul feroce probabil că mi-a inundat măruntaiele cu adrenalină sau vreo substanţă similară care, la rândul ei, a lansat cu precizie o rafală de pulsaţii prin tot trupul meu. Îmi zvâcneau fruntea, tâmplele, degetele, pântecele şi între atâtea bătăi ale inimii, vreuna probabil că s-a strecurat şi mi-a aţâţat neuronii, atinşi deja de supradoza de alcool care pusese din nou stăpânire pe mine din cauza paharului înalt de bere, deoarece tot ce mi se păruse, în urmă cu câteva minute, respingător şi ruşinos începea să capete un sens încântător de pervers.

O femeie vulgară îi făcea satirului o felaţie prin telepatie, iar eu, cu gustul alterat de alcool, râdeam ca o nenorocită. Amina îmi trase un cot, dar nu părea indignată, ci amuzată.

— Să vedem cum îţi prieşte alcoolul, spuse ea mirată, în loc să-mi reproşeze beţia, cum o făcuse când am leşinat pe bulevardul La Castellana.

Silueta negricioasă se contorsiona de parcă ar fi fost atacată de febra vacii watusi, stimulată de adunătura de femei încinse. În mod inconştient, am stabilit legături empatice cu tovarăşele mele de spectacol şi am scos şi eu vreo două ţipete vulgare. Deodată, glasurile formaţiei Red Hot Chili Peppers începură să scoată falseturi. Lumina aprinsă pe jumătate a explodat, şi de jos s-a răspândit o ceaţă albă cu nuanţe de fum, o scenă de dincolo de mormânt le-a electrizat pe spectatoare, devenite pe neaşteptate necrofile. O raclă plină de cruci a fost adusă pe sus de patru gropari musculoşi, care au depus-o cu mare solemnitate pe o masă împodobită cu făclii funerare. Din raclă, a apărut Moartea. Nu aş putea spune dacă trupul său era perfect sau efectul vizual al unei distribuiri reuşite a luminii şi umbrei îl făcea să pară perfect. Avea faţa acoperită cu o mască, la fel şi zona dintre picioare. Scena mi-a amintit de perioada în care eram dependentă de benzile desenate: în acele cărticele se puteau găsi permanent ilustraţii de acest gen, *couages* confecţionate pe bază de centauri seducători cu trup splendid desenat şi cap hidos.

Figura acelui *sexy boy* era a unei hârci supărate, zâmbitoare, ca toate hârcile, dar cu o expresie de supărare bolnăvicioasă.

A ieşit dansând din mausoleul său particular ca să treacă printre clientele pline de ardoare şi să strângă venitul suplimentar la salariul său, probabil insuficient:

bacşişurile pe care focoasele doamne i le depuneau cu generozitate la testicule. Eu, complet idiotizată din cauza ultimului pahar de bere şi cu vitejia celor care nu au nimic de pierdut, m-am lepădat de puţina ruşine care îmi mai rămăsese şi m-am lansat asupra chilotului tanga imprimat cu schelete, am tras de el cu o mână, pe când cu cealaltă încercam să-i vâr o bancnotă. Spun că încercam, pentru că nu am reuşit să-mi ating obiectivul. Hârca, sculpturală mă împiedică printr-o zvâcnire însoţită de un ghiont aproape violent. L-am atins şi am făcut să-i izbucnească! o aparentă descărcare electrică în pântece. A zbughit-o câtiâf ţineau picioarele în direcţia scenei şi m-a lăsat cu cei zece euuo în mână.

— Dar ce le dai, fato? Mi l-ai speriat, bietul de el, st emoţionă Amina, care se distra mult mai mult decât m-aş fi aşteptat.

Trebuie să explic modul atât de traumatic în care mi-adispărut emoţia şi cum am început brusc să doresc lucruri absurde: mi-am dorit cu ardoare ca pământul să se deschidă şi să mă înghită. Am dorit ca acea amnezie care apare atât de oportun când creierul vrea să se elibereze de o traumă să facă act de prezenţă; mi-am dorit incertitudinea care mă împiedica uneori să discern între somn şi veghe. Am dorit cu disperare să cred în Dumnezeu. Şi acestea sunt raţionamentele:

1. Dacă aş fi suferit un episod complet de amnezie etilică, aş fi fost scutită de a mă mai fi trecut toate năduşelile în ceea ce priveşte întâmplările care au urmat după un minut de la scena cu tanga sperioasă.

2. Dacă nu aş fi avut completa siguranţă că ceea ce se întâmplă nu este un vis, aş fi putut nutri speranţa că exact asta era.

3. Dacă aş fi fost credincioasă, aş fi putut pune o lumânare la imaginea Sfântului Iuda Tadeul, patronul

cazurilor disperate.

Dar niciuna dintre cele trei opţiuni nu era disponibilă pentru a-mi potoli oroarea.

Să mă explic: a sosit momentul în care Moartea a trebuit să-şi scoată masca de pe faţă, nu înainte de a şi-o retrage pe cea de pe pubis, pentru ca publicul însetat de desfrâu să izbucnească în ţipete de plăcere constatând că individul cu trup minunat nu era un zombi, ci un bruneţel de nouăsprezece primăveri cu doi imenşi ochi negri. Spaima cu care am descoperit chipul lui Daniel, alias Reverendul, în spatele satirului masiv, s-ar putea spune că era aceeaşi pe care o reflecta şi expresia elevului meu demascat.

— Şi-am încălecat pe-o şa… am spus eu înspăimântată pe când încercam să o iau cu mine pe Amina de la locul faptei. Blanca n-a apărut, aşa că o să plecăm de aici.

— Şi unde vrei să mergem? a întrebat ea, desprinzându-se din gheara mea. Trebuie să cercetăm în ce s-a băgat, nu-i aşa?

— Nu mai suport mirosul de haşiş, îmi face greaţă, am improvizat eu, profitând că o dâră de fum cu o aromă dulceagă punea stăpânire pe oxigenul din locul acela.

— Nu-i haşiş, e tămâie! Au folosit-o ca să creeze ambianţă pentru puştiul cu cap de mort.

— Nici vorbă! Sunt stricatele alea necuviincioase care stau acolo, m-am indignat eu arătând spre un grup de fumătoare de haşiş care se prăpădeau de râs. O ţigară cu marijuana probabil că le pare prea puţin tipelor, au aprinse câte trei odată.

O voce gravă, care se făcu auzită în spate, răspunse la protestul meu cu o frază ciudată:

— Ştii în ce constă plăcerea de a fuma haşiş? Importanţa conceptelor se reduce la minimum. Fii atentă,

don’şoară, alea sărbătoresc faptul că se mărită una dintre ele, dar în momentul ăsta, doar sărbătoresc, pur şi simplu sărbătoresc. Nu contează motivul ultim pentru care s-a adunat grupul, totul e să petreacă.

Cel care vorbea era Daniel, Reverendul, l-am recunoscut după voce, înainte să dau cu ochii de capul de mort care îi ascundea chipul, în ciuda faptului că spectacolul pentru care, după cum se părea, era absolut obligatoriu să-l ţină, se încheiase deja de multă vreme. M-a impresionat cât de iute îşi revenise din uimirea pe care i-a produs-o recunoaşterea printre clientelă a profesoarei lui de istorie. Eu, în schimb, eram încă îngrozită de faptul că îl descoperisem dansând în tanga.

Mi-am stors creierii încercând să găsesc vreo replică, dacă nu spirituală, măcar coerentă, dar am rămas mută.

Trupul său, antrenat să tulbure libidoul tuturor femeilor care ar plăti să-l privească, nu avea prea mult de-a face cu elevul provocator, cam lent în mişcări, dar foarte rapid în reflexe în momentul lansării de provocări verbale. Pe scenă, demonstrase că este posesorul unui trup iute şi flexibil ca un bici, precum şi al unei vulnerabilităţi nebănuite, pe care şi-o manifestase când o descoperise pe profesoara lui de istorie încercând să-i vâre o bancnotă la testicule, aceeaşi de care îşi bătea joc în mod deschis în faţa unei clase pline de nebunatici prăpădindu-se de râs.

— Încearcă să fumezi o ţigară cu haşiş, don’şoară, continuă Daniel, şi percepţia vulgară se va preface imediat în cunoaştere filosofică, şi vei gândi în afara cuvintelor. Şi când gândirea ţi se va fixa într-un anumit punct, vei avea în mâini tot ce este necesar ca să supravieţuieşti.

— O să rup petalele unei margarete ca să decid dacă eşti nebun ori doar un pedant surescitat, Reverendule, mi-am recăpătat eu graiul, făcând uz de ceea ce am considerat a fi o agresiune.

— Daniel, draga mea, Daniel, nu Reverend, şi în orice caz, Reve. Să n-ai niciodată încredere în margarete, florile spun ceea ce vrei să auzi, sunt ca ţigăncile care citesc în palmă. Dar eu însumi sunt în stare să-ţi dezvălui îndoielile într-un mod mult mai precis: nu sunt nici dement, nici pedant, doar un pic sub efectul marijuanei.

I-am privit chipul de zombi şi am simţit numaidecât nevoia de a-i smulge masca şi de a-i spune în faţă ce părere am despre ţigările lui cu marijuana, despre profesia lui nocturnă, despre ieşirile lui necruţătoare de la orele mele, despre aiurelile sale şi despre îmbrăcămintea lui şi lipsa acesteia. Zis şi făcut. M-am înălţat până la un metru şi optzeci şi cinci de centimetri cât o fi măsurat Daniel, mi-am strecurat degetele printr-o crăpătură pe care am găsit-o între ureche şi craniu şi am pus mâna pe elasticul care îi ţinea masca, reuşind să o fac să alunece într-o parte şi chipul elevului meu să rămână astfel la vedere. Expresia pe care am putut să i-o văd pe faţa lipsită de mască mi s-a părut mai îngâmfată şi mai mândră decât cea a netrebnicului meu elev, dar şi mai puţin sfidătoare. Şi pupilele lui mi-au părut dilatate, probabil din pricina efluviilor de canabis, mai puţin dispuse să se afunde într-ale mele în căutarea unei provocări. Nu se înfigeau, doar se aşterneau.

Slaba lumină ambientală nu reuşea să-i facă vizibil chipul, dar, din ceea ce se putea ghici, mi s-a părut că din expresia obişnuită a canaliei de elev al meu se desprinsese o parte din ironia cu care mă obişnuise şi care îl ajuta să se comporte într-un mod atât de reuşit în chip de mascul dominant al grupului, în general, el, în ansamblul lui, mi s-a părut mai vertical, cu excepţia acelei expresii relaxate, schiţate în linii orizontale, şi mi-a trecut prin minte că o asemenea percepţie era marcată de efectul fumului de narcotice care mi se infiltrase prin vreun colţişor al

trupului şi îmi provocase o stare ciudată de totală lipsă de apărare. Bineînţeles că nu i-am spus nimic din ceea ce doar cu câteva clipe mai devreme eram hotărâtă să-i spun, deoarece acea stupidă lipsă de apărare a avut grijă să mă imobilizeze complet. Dar Amina a apărut imediat să mă salveze dintr-o asemenea hipnoză extravagantă. Pentru ea, Daniel nu însemna nimic altceva decât un instrument cât se poate de oportun ca să ne ajute în căutarea prietenei noastre aflate în primejdie.

— Ce spui, hârcă masivă? Că fetele alea sărbătoresc o viitoare nuntă?

— Se întâmplă uneori, o lămuri el cu o voce mândră, de dincolo de mormânt. Femeile au aceste idei sumbre, să-şi sărbătorească pierderea libertăţii exorcizând moartea. Eu sunt Moartea.

— Încântată, Moarte. Eu sunt Amina, şi fata asta căreia tu îi zici don'şoară, probabil din pricina vreunui fenomen înnebunitor legat de ţigara aia pe care o fumezi, se numeşte Mana. Tocmai căutam nişte persoane care sărbătoresc despărţirea de o viitoare mireasă.

— S-au văzut lucruri şi mai ciudate. Nu voi pune întrebări; dacă doamnele vor să găsească persoane care sărbătoresc despărţiri, vom găsi persoane care sărbătoresc despărţiri. Pentru moment, nu dispunem de mai mult material decât cel care este expus. Au venit să sărbătorească doar cele de acolo, spuse el arătând spre grupul fumătoarelor de marijuana. Nu ştiu dacă or să vă fie de vreun folos, pentru că don'şoara nu le are la stomac, mi se pare că am auzit cum le numea „stricatele alea necuviincioase", dar e tot ce vă pot oferi.

— Nu-mi mai spune don'şoară, am protestat eu cu o voce de-abia auzită.

— Nu-mi mai spune Reverendul, nu-mi mai spune don'şoară… ceva ciudat se coace aici, se prefăcu Amina

îngrijorată. Mă rog, asta se aranjează uşor: Mana, îţi prezint Moartea, care se pare că se numeşte Daniel; Daniel, ţi-o prezint pe Mana.

Daniel avea trăsături fine, dar masculine. Fumul de ţigară le făcea şi mai fine, prefăcându-l într-un copil, ceea ce şi era de fapt, întrucât de-abia împlinise nouăsprezece ani. Odată, i-am ghicit în clasă expresia blajină pe care o avea în momentul acela, dar i-am atribuit mereu un contrapunct cinic prin care insolenţa lui ieşea şi mai mult în evidenţă. Cu aceeaşi insolenţă pe care i-am atribuit-o întotdeauna, a răspuns la prezentarea teatrală a Aminei.

— La picioarele dumneavoastră, prea frumoasă Mana, şi îmi adresă zâmbetul lui hipnotizant de puşlama.

— Prezentările fiind făcute, continuă Amina şi, de data asta, fără alte preambuluri, deoarece neliniştea o silea să-şi scoată până la urmă la iveală un dram de chibzuinţă, mă întreb dacă Moartea asta atât de simpatică nu ne-ar putea ajuta să o găsim pe prietena noastră.

— Şi cum o să ne ajute? Ce ştie el?! am intervenit eu repede, îngrozită de perspectiva că Daniel ar putea afla că nu numai una dintre profesoarele sale se îndeletnicea cu vizitarea localurilor în care puşti ca el îşi vindeau expunerea părţilor ruşinoase, ci o făceau două dintre ele.

— Păi, sigur că ştiu, frumoasă Marfa, spuse el, adresându-se nu mie, ci Aminei. Nu există ceva să nu ştiu în regatul meu. Spuneţi-mi numele persoanei menţionate şi mă voi infiltra în adâncuri până voi da de ea.

— Blanca, zise Amina. Ştiu că trebuia să vină aici să sărbătorească despărţirea de o viitoare mireasă.

— Păi, să vedeţi, azi o să fie uşor să cercetez ce îmi cereţi voi. Am avut doar două spectacole. În primul, în care, desigur, nu sunt Moartea, ci un *hippie* medieval şi declasat care se numeşte Sfântul Francisc şi care face deliciul celor mai necuviincioase domnişoare, n-a apărut

niciun grup de fete. Erau toate împărţite pe perechi sau cel mult în grupuri de trei sau patru, în versiunea mea de hârcă, în schimb, am putut constata că un singur cerc de fete zgomotoase urma cortegiul funerar. Şi sunt alea, cele pe care don'şoara le-a calificat drept stricate; nu mai e nimic altceva, aşa că trebuie să fie printre ele, dacă nu, înseamnă că prietena voastră încearcă să vă tragă clapa şi a mistificat datele în privinţa mişcărilor ei.

— Încearcă să-ţi aminteşti, spuse Amina cu o mutră ca la poker, scoţând o bancnotă de douăzeci de euro pe care i-a fluturat-o prin faţa nasului.

Alcoolul, noutatea aventurii noastre nocturne sau poate curajul pe care i l-o fi produs faptul că văzuse flăcăi goi şi adulmecase fum de marijuana, probabil că o înnebunise sau chiar o stârnise să se facă de râs. Speriată, m-am repezit asupra bancnotei şi am încercat să o scuz în faţa elevului meu. Dar nici Daniel nu părea mai zdravăn la minte, ne privea cu o expresie de gangster şi începu să folosească un limbaj de bandit la drumul mare, pe care Amina l-a adoptat încântată.

Starea mea de agitaţie i-a sporit-o şi pe a ei. Era clar că Amina era mult mai practică decât mine, că datorită ei ne aflam pe drumul corect şi probabil pe punctul de a o găsi pe Blanca, dovedindu-se a fi mult mai utilă decât detectiva Antonia, dar nu încăpea nicio îndoială că tendinţa ei de a fabula o scotea din minţi şi că faptul de a se pomeni implicată într-o poveste foarte asemănătoare cu cele pe care obişnuia să le născocească o abătuse puţin de la dreapta judecată. Dar poate că asta era doar percepţia mea, la urma urmelor reuşise să menţină trează atenţia lui Daniel; păreau doi tâlhari la drumul mare, se jucau de parcă asta ar fi fost: un joc pe care, ea îl propusese, dar cel care se delecta era el. Şi tot el era cel care se lăsa sedus, încetul cu încetul, de trucurile Aminei ca să-l facă să

colaboreze la orice i-ar fi cerut. Era, de asemenea, clar că stânjeneala mea, pe care o percepea şi o savura, îl stimula sa urmeze jocul Aminei cu o pasiune vie. Descumpănită, m-am lăsat purtată de picioare până la tejgheaua barului şi am cerut altă bere. Ochii lui Daniel m-au urmărit, dar silueta lui a rămas lângă Amina, tocmindu-se asupra preţului probabil pe care îl putea avea vreo confidenţă de-a lui. I-am privit de departe pălăvrăgind şi făcând gesturi care alternau divergenţa cu buna înţelegere. Gesturile căpătau din ce în ce mai mult la învoială, până când unul reuşi să-l acopere pe celălalt şi deveni vizibil un fel de ritual de seducţie menit să se ajungă la o bună înţelegere. Cu berea băută pe jumătate m-am apropiat de ciudatul cuplu şi m-am adresat Aminei:

— Îţi amintesc că Blanca are nevoie de noi, aşa că lasă flirtul pentru o ocazie mai bună.

— Nu flirtam, negociam, spuse el.

Şi glasul lui răsună emfatic, ca şi cum jocul s-ar fi terminat şi s-ar fi pregătit în sfârşit să purceadă la misiunea pentru care era nevoie de el cu atâta urgenţă. Chiar şi cutele de pe faţă i se şterseră, de parcă ar fi fost rândul lui să iasă cu totul în evidenţă ca să se confrunte cu o asemenea epopee. Fără alte comentarii, îşi puse din nou masca pe faţă, se întoarse cu spatele şi înaintă spre grupul vesel care consuma cu ostentaţie şi fără încetare ţigări cu iarbă presată, se aşeză pe marginea canapelei, o mobilă asimetrică în culori ţipătoare care imita prost pietrele pe care Gaudi le-a cioplit ca să facă din ele o structură de bănci extravagante în parcul din Barcelona. Fetele se agitară văzându-l şi îl înconjurară, astfel încât tabloul rezultat, un jilţ modernist cu un tânăr atletic şi faţă de mumie şi mai multe nimfe învăluite în fum, putea servi ca ilustraţie clasificabilă într-un catalog de artă conceptuală. Din tabloul mural abstract se iviră la scurt timp două

figuri, cele mai semnificative: un zombi şi fata cu ţigară de marijuana, slabă, cu un nas hiperbolic şi rochie din petice. Se apropiară, figura picassiană clătinându-se uşor, în timp ce Daniel, cu masca lui cu zâmbet de hârcă, înainta triumfal, conducând-o cu mâinile lui pe fată până la noi. Ne-a predat-o în chip ceremonios.

— Misiune îndeplinită. V-o aduc pe Blanca, se auzi glasul lui prin basorelieful sinistru.

— Bună, salută jovial silueta ieşită din manifestul avangardist. Şi voi cine sunteţi?

Amina îi spuse, foarte politicos, tinerei excentrice, că nu este Blanca pe care o căutam, că noi voiam să găsim o blondă care, după calculele noastre, ar trebui să fie acum acolo, sărbătorind faptul că se mărită o prietenă de-a ei. Fata lăsă să se vadă o urmă de dezamăgire că nu ea era cea solicitată; în ciuda afrontului, ne oferi câteva fumuri pe care noi le-am refuzat amabil, nu şi Daniel, şi încheie spunându-ne că, deşi nu este Blanca pe care o căutam noi, putea totuşi să ne ajute* întrucât credea că ştie la care Blanca ne referim.

O melodie monotonă ca un Tatăl Nostru, peste care se târa un ritm prefabricat de maşinărie, a acoperit sala ca să le anunţe pe spectatoare că avea să înceapă o nouă prezentare de trupuri dezbrăcate.

— Să nu pierdeţi acest moment. Se numeşte *Purgatoriul*... şi este perfect pentru sufletele rătăcite ca voi, făcu reclamă Daniel noului spectacol.

Fata, care până în momentul acela etalase un rictus ciudat de babă, se vedea că nu îi era propriu, ci dobândit pentru un timp limitat, aproximativ pentru cele două sau trei ore cât avea să-i dureze beţia narcotică, schimbă imediat acea înfăţişare cu una de copilă nesăţioasă, recuperă ce mai rămăsese din ţigara cu marijuana, smulgând-o nerăbdătoare din mâna lui Daniel, şi se grăbi

să se instaleze lângă prietenele ei în primul rând din Purgatoriu.

Amina deveni frenetică şi o prinse de braţ.

— Auzi, *Mm/binano*, fă un efort şi încearcă să răspunzi la întrebarea asta, spuse ea. Ce vrei să spui când zici că ştii care este Blanca pe care o caut?

— Blanca aia a ta a intrat odată cu noi, răspunse ea cu o mutră de lehamite, eliberându-se din mâna Aminei, dar n-a rămas nici zece minute. S-a întâlnit cu un tip cu înfăţişare foarte şucărită şi a întins-o. Dacă vrei să ştii mai mult, întreab-o pe Ángeles, care e aia în albastru, cea care se mărită şi care o cunoaşte cel mai bine pe Blanca. Şi acum, dacă n-ai nimic împotrivă, mă duc în Purgatoriu.

Ocolind coloane şi alte obstacole, Amina, urmată de mine care devenisem umbra ei, ajunse la fata care îi fusese indicată.

Acea Ángeles era o tânără cu înfăţişare plăcută, cu trăsături fine sculptate pe o piele de marmură, albă şi lunecoasă, cu un păr negru, îngrijit, care îi încadra chipul drăgălaş cu un mic breton asimetric. Dar manierele ei erau aspre şi semeţe.

Îi răspunse Aminei cu un glas suspicios şi încordat ca oţelul:

— Şi tu de ce o cauţi pe Blanca?

S-au privit drept în faţă. Ángeles o măsură din ochi pe Amina, în timp ce ai Aminei, în care mi s-a părut că percep un halo sclipitor care nu-i aparţinea sau care până în momentul acela trăiseră în hibernare, s-au înfipt în ai celeilalte şi o perdea de rivalitate care le despărţea ieşi la iveală. În momentul acela, îmi trecu prin cap gândul că ceea ce o punea într-adevăr în mişcare pe Amina nu era îngrijorarea pentru faptul că după Blanca umbla un creditor rău din fire. Ángeles, cea de-a treia persoană participantă la dispută, a adus ceva definitiv: din momentul

întâlnirii dintre ea şi Amina, am înţeles că prietena mea, inofensiva Şeherezada, îmi ascundea ceva important.

Era pentru a doua oară în noaptea aceea când o scânteie de prudenţă dinlăuntrul meu îmi atrăgea atenţia că ceva nu este în regulă. Prima dată se întâmplase la începutul nopţii, când în ciuda greţei şi a leşinului stupid, am fost în stare să am suficientă judecată ca să-i propun Aminei ideea de a ne lăsa de tâmpenii şi de a merge cât mai repede la poliţie, dar ea mă făcuse să mă răzgândesc; a doua împrejurare era acum, dar de data asta o făceam cu mult mai multă fermitate şi învăluită de sentimentul de vinovăţie: nu avusesem reflexe ca să iau hotărârea corespunzătoare; umblasem de colo-colo prin Madrid, împreună cu cineva care îmi ascundea ceva, mă îmbătasem, şi ca o cenuşăreasă inconştientă, uitasem de bătăile orologiului, de multă vreme caleaşca mea nu era altceva decât un dovleac, hainele mele, nişte zdrenţe, iar jocul meu, o scorneală.

Dar încă nu ştiam că era deja prea târziu ca să recurg la vreo zână ocrotitoare care să scoată castanele din foc în locul meu. Încă nu eram conştientă de faptul că pentru Blanca era deja prea târziu.

V O MOARTE ANUNŢATĂ

AL PATRULEA ARCAN: MOARTEA

Nenorocirea naşte cea mai strânsă legătură între inimi. JEAN DE LA FONTAINE

Luna parcursese jumătate din noapte când eu şi Amina ne-am prezentat la comisariatul de poliţie. Niciuna din noi două nu a deschis gura pe drumul dintre local şi comisariat. Amina s-a ocupat să găsească taxiul, deoarece eu eram încremenită şi mintea mi-a rămas goală mult timp, până când am început să introduc în ea idei care reuşeau să mă încremenească şi mai mult. În pofida orei, pierdusem complet fobia vertijului nocturn, îmi dispăruse şi somnul şi presimţeam că va dura mult până aveam să-l recapăt. Mă dureau ficatul, vezica, acele locuri. nevăzute de care se plâng persoanele în vârstă, mă durea tot ce palpita în mine şi am pus faptul pe seama unui cumul de presentimente care mă apăsau cu putere, fără să reuşească să găsească adăpost în mine. Durerea începuse imediat după ce am auzit conversaţia dintre Angeles şi Amina. Făcuseră cunoştinţă susţinându-şi reciproc privirile şi căutând în ochi explicaţii pentru ceva ce eu nu reuşeam să descifrez. Amina îi ceruse să o pună la curent în legătură cu Blanca, iar cealaltă, după ce o întrebase de ce avea nevoie atât de urgentă să o găsească şi înainte ca Amina să aibă timp să-i răspundă, a adoptat o mutră îngăduitoare, de parcă ar fi recunoscut-o subit pe Amina. Mi-am dat seama, pentru că Angeles aia avea nişte ochi de inchizitor: întreba, răspundea, ghicea şi reproşa din priviri. Cu ajutorul acestor ochi a ghicit că Amina era cineva cu care trebuia să stea de vorbă.

— Tu eşti Amina, spuse ea confirmându-mi teoria.

ţ

— Ştii cine sunt, răspunse Amina pe acelaşi ton afirmativ.

I Ángeles a luat-o deoparte pe Amina, eu le-am urmat, bineînţeles, dar necunoscuta, cu ochii ei guralivi,

mi-a arătat jică mă considera o intrusă. Amina a convins-o să-mi permită tea rămân şi i-a alungat, la rândul ei, pe Daniel cu o privire la fel de explicită, precum cea pe care mi-o adresase Ángeles mie, şi de îndată ce el s-a făcut nevăzut, au început să vorbească despre Blanca, de parcă ar fi făcut parte dintr-un vechi mister cunoscut foarte bine.

Frumoasa Ángeles îşi hrănea frumuseţea cu farduri de pleoape şi fonduri de ten care nu lăsau să se vadă complet natura ei, dar se ghicea perfecţiunea trăsăturilor şi albeaţa naturală a epidermei. Mergea semeaţă şi fără să se legene, ca o ambarcaţiune cu pânzele în vânt, al cărei mascaron de la prova consta în nişte ochi rotunzi care desăvârşeau geometria perfectă a chipului şi speriau prin abilitatea de a vorbi în locul ei. Ángeles vorbea rar şi, cu toate că era repezită, punea un accent prudent pe fiecare cuvânt pe care îl rostea. Era foarte diferită de înflăcărată Amina, care slobozea cuvintele şi irosea gesturi inutile ca să întărească ceea ce spunea, dar, în ciuda deosebirilor aparente, privirile lor anonime nu au întârziat să devină complice, împărtăşind presupuneri despre Blanca, iar eu făceam din nou pe musafirul nepoftit şi, în acelaşi timp, în mine începeau să se nască bănuieli şi o încremenire însoţită de dureri abdominale. În foarte scurt timp, cele două erau absorbite, dezvoltând ipoteze şi calculând posibilităţi, în timp ce Daniel nu ne slăbea, privindu-ne cu coada ochiului de la distanţa impusă de ele.

Am stat retrasă în locul care mi-a fost atribuit, jucând rolul de paravan izolant între ele şi petrecerea mondenă care se încinsese în adâncurile Purgatoriului. Din locul unde fusesem surghiunită, am înţeles că eram dată la o parte în mod deliberat, pentru ca ele să poată pune la cale o treabă din care considerau oportun să mă excludă, ceea ce a sfârşit prin a-mi furniza puţina nelinişte care îmi mai lipsea ca să rămân complet încremenită. „Mişcă-te”, m-am

îndemnat singură; nu-mi puteam permite să rămân încremenită. Deodată, am avut cumplita percepţie că mi-am petrecut noaptea distrându-mă, în timp ce Blanca mea se afla într-o situaţie alarmantă, că cele două erau la curent cu ceva şi că şarada aceea a jocului de-a detectivele trebuia să înceteze numaidecât. Era vorba despre o percepţie aproape sonoră, de parcă însăşi Prudenţa mi-ar fi şoptit-o la ureche. Am avut, de asemenea, certitudinea că afurisita aceea de prudenţă venea târziu.

Am auzit cum Angeles se referea la un bărbat brunet, cu părul lung şi creţ şi cu un glas aspru şi accent ciudat… cineva care se certase cu Blanca.

— El este? întrebă Amina.

— Am crezut că-asta o să mi-o lămureşti tu, răspunse ea.

Am tras singura concluzie posibilă. *El* era cineva despre care ele vorbeau cu o anumită familiaritate. *El* avea accent străin şi era brunet, cu părul fereţ şi lung, singura descriere de care dispuneam a individului ameninţător pe care îl văzusem în joia aia afurisită, când a început totul.

Certitudinea că Blanca se afla în mâinile acelei fiinţe la care ele se refereau ca fiind *el*> poate chiar în momentul când eu râdeam în mod pervers văzând trupul masculin în tanga, m-a împins spre ele cu o forţă necunoscută mie. Pentru o clipă resimţită intens, am reuşit să mă desprind din încremenirea care mă ţinea ca în cleşti. Am apucat-o pe Amina de un braţ. Gata cu prostiile. I-am atras atenţia că mă duc la comisariat, că ce naiba are de gând să facă ea, că, dacă vine cu mine, să se grăbească, pentru că eram deja în întârziere. Lui Angeles îi trecu atunci prin minte să bage de seamă amănuntul că existam şi eu pe acolo şi mă luă la întrebări din priviri, aşa cum se pare că făcea întotdeauna. Amina răspunse în locul meu, îmi ceru să o aştept afară, că pot să mă duc să comand un

taxi: vom merge la comisariat.

Am ieşit în holul în care mă aştepta Daniel, cu masca acoperindu-i faţa, m-am bucurat că nu-i pot vedea expresia, ca nu cumva să fie cea a unui duşman, pentru că în momentul acela m-am gândit că Daniel era cel mai aproape de realitatea pe care o aveam; ştiam că este elev, făcea parte din viaţa mea de zi cu zi, avea nouăsprezece ani, de fapt era un nimeni, şi m-am agăţat de el. „Proasto, ce faci?” m-am gândit eu şi, pe când gândeam asta, am rămas în continuare agăţată de el şi mi-a venit din nou să plâng. Nu a spus nimic, m-a însoţit afară şi a aşteptat să vină Amina. Fără să rostească un cuvânt.

Cu câteva clipe înainte ca ea să iasă din local, şi-a dat jos masca, şi-a pus buzele pe obrazul meu ud de lacrimi, lăsându-mi parfumul unui sărut. Şi de îndată ce ea a apărut, el s-a făcut nevăzut.

Am aşteptat să ne urcăm în taxi ca să închid ochii şi să mă las condusă prin labirintul gândurilor mele, permiţându-i să intre, bineînţeles, şi Aminei. Şi ea era cufundată în propriile calcule, fără îndoială, mult mai exacte decât ale mele, dat fiind că într-ale mele intrau treptat, una câte una, în vârful degetelor, toate temerile imaginabile, şi fiecare dintre acestea se maturiza la rândul ei până devenea insuportabil de vătămătoare în interiorul meu.

Gândul că Blancăi i s-ar fi putut întâmpla ceva oribil, în timp ce eu mă jucam cu Amina făcând pe detectiva, nu-mi dădea pace, reuşind să-mi îngheţe inima. Mi-a venit să mă rog, ceea ce nu fac niciodată; plânsesem şi în braţele Aminei, iar acum câteva clipe, şi într-ale surprinsului meu elev Daniel, când eu, teoretic, nu plâng niciodată. Ai grijă de Blanca, i-am cerut unui zeu în care nu credeam, ai grijă de ea mai mult decât am făcut-o eu. Am blestemat lipsa mea de funcţionalitate, vulnerabilitatea mea stupidă şi am

lăsat din nou să-mi cadă câteva lacrimi, de data asta în tăcere. Amina a încercat să mi le şteargă cu dosul palmei, dar a primit din partea mea, drept mulţumire, un ghiont. Nu voiam nimic de la Amina, brusc o învinovăţeam de ceva abstract şi în mintea mea oscila gândul de a o apuca de guler şi a-i cere socoteală, ca să-mi spună odată ce dracuă îmi ascundea, ce ştia despre Blanca şi eu nu ştiam, dar m-am hotărât să îndepărtez această idee până când voi avea certitudinea că Blanca este bine.

Concluzia prematură că Blancăi i se întâmplase ceva a scăzut uşor în urma rugăciunilor mele de atee şi, în momentul în care taxiul a oprit în faţa comisariatului, eu mă simţeam puternică şi am sărit din maşină înainte ca Amina să aibă timp să plătească. Dar toată această forţă mi s-a spulberat de îndată ce am trecut pragul intrării în comisariat.

Am urcat câteva trepte şi am pătruns într-o sală de recepţie în penumbră. Nişte abajururi de un verde foarte puţin primitor filtrau lumina becurilor. Într-un colţ, un tânăr cu aspect ciudat, îmbrăcat într-un pardesiu de sub care ieşea un pantalon de pijama, şi având un aer îngrijorat încerca să zărească ceva de-a lungul culoarului, lungindu-şi şi răsucindu-şi gâtul, într-un efort imprudent din punct de vedere anatomic. Ochii mi se izbiră cu groază de chipul individului cu gât ortopedic, care nu era altcineva decât Bautista, Bău pentru prieteni, aceştia fiind foarte puţini, poate doar Blanca, după câte ştiam eu.

Era ora trei dimineaţa şi comisariatul era pustiu. Nu se afla acolo decât Bău, dintr-un motiv misterios, îmbrăcat cu o haină din stofa ţărănească peste pijama şi având o figură îngrozită, destul de asemănătoare cu a mea. În momentul acela, un poliţist chel, gras şi cu mustaţă regulamentară îşi făcu apariţia.

— Poţi să intri, tinere, anunţă el cu o oarecare

lehamite, dar se scutură numaidecât de toropeală la vederea unei ciudate scene care i se prezenta în chip de răspuns: tânărul pe care îl lăsase să aştepte la recepţie se găsea deodată în compania a doua necunoscute terorizate şi toţi trei vociferau isteric.

— Dar ce cauţi tu aici!

Înainte ca vreunul dintre cei trei să aibă timp să răspundă, siluetele noastre s-au micşorat deodată şi am rămas intimidaţi privindu-ne în ochi, perfect conştienţi de motivul care îl adusese pe celălalt la comisariat. Pentru prima dată, am luat eu iniţiativa şi i-am explicat lui Bău, foarte pe scurt, că dispunem de motive întemeiate ca să afirmăm că Blanca este în primejdie şi că sperăm să găsim sprijin la poliţie ca să o ajutăm pe prietena noastră, cât se poate de urgent.

Poliţistul probabil că era un tip cu reacţii lente sau foarte obişnuit să fie de faţă la întâlniri la miezul nopţii între persoane nervoase care făceau schimb de impresii în legătură cu o posibilă crimă, întrucât rămase netulburat, în timp ce Bău răspundea, cu o incongruentă voce senină şi o expresie de nesfârşită deznădejde, că ne aflam cu toţii acolo din acelaşi motiv, dar că, în orice caz, pe Blanca nu o mai putea ajuta de-acum nimeni, pentru că el era în stare să ne asigure că prietena noastră fusese asasinată. Pe poliţist nu a părut să-l impresioneze prea mult nici faptul că isteria mea sfârşise prin a se dezlănţui de îndată ce am auzit vorbele lui Bău, nici că se manifesta prin ţipete ascuţite, care puneau în contrast vaietul stins şi grav pe care îl lăsa Amina să-i scape.

— Vă rog să aveţi amabilitatea să poftiţi toţi trei, spuse politicos poliţistul imperturbabil, de parcă am fi aşteptat de ceva vreme efectuarea unui demers birocratic.

Şi ne conduse pe culoar până într-un birou, şi acesta destul de întunecos, unde ne lăsă singuri ca să ne putem

linişti, fără să mai facem scandal la recepţie. A închis uşa după el şi am rămas izolaţi într-o lume de coşmar care era insuportabilă pentru toţi trei. Starea de urgenţă ar fi trezit în orice individ reflexele şi capacitatea de a acţiona, dar noi trei continuam să scâncim, de-acum fără să ne mai privim, fără să ne mai punem întrebări, fără să încercăm să aflăm ce se întâmplă: de ce era prea târziu să o ajutăm pe Blanca? De ce Amina ştia amănunte referitoare la acest delir, pe care le împărtăşea cu fata din discotecă, şi nu cu mine? De unde ştia Bău că Blanca este moartă? Nimeni nu a întrebat nimic, am rămas în continuare suspendaţi într-o tăcere terifiantă până când a intrat un bărbat care probabil că era inspectorul.

Şeful, care se prezentă ca fiind Segrelles, nu avea nimic de-a face cu subalternul somnoros care ne închisese în acel birou sumbru; era un bărbat care descumpănea prin identitatea sa ambiguă, condiţie care îi conferea o extraordinară capacitate de a stânjeni pe oricine îi stătea în faţă: iute, dar nu agitat; cu maniere aparent senine, dar, dacă cineva îl observa cu atenţie, putea să bage de seamă o extraordinară pricepere de a trece de la o idee la alta *în*\ mod ameţitor. Ne puse întrebări pe rând, dar ţinându-ne pe toţi trei în aceeaşi încăpere. Prima interogată a fost Amina.

I-a povestit despre peregrinarea noastră prin barurile şi puburile din Madrid pentru a încerca să găsim o prietenă pe care o ştiam în primejdie. În ce consta primejdia?

— Fata aia care plânge acolo, în celălalt capăt al biroului, a fost martoră cum un bărbat străin o ameninţa cu moartea în urmă cu două zile.

— Şi de ce nu aţi întrebat-o pe aşa-zisa prietenă în ce încurcătură intrase?

— Ce ştiu eu, întrebaţi-o pe ea, eu am aflat în

noaptea asta.

Atunci, am intrat eu în scenă.

— Să vă explic, domnule Segrelles, eu nu cred absolut deloc că individa asta a aflat în noaptea asta că Blanca era amenințată. De fapt, sunt convinsă că îl cunoaşte pe asasin.

— Despre ce asasin vorbiţi, vă rog? mă întrerupse inspectorul. Până acum nu mi-aţi vorbit despre niciun asasin, ci despre o amenințare…

Nu şi-a încheiat fraza pentru că Amina mi s-a postat în faţă, făcută foc şi pară.

— Zici că eu îl cunosc pe asasin? Bănuiam eu că ai o fire schizoidă, fato, şi se pare că bănuiala mi se confirmă.

— Cred că asasinele sunteţi tu şi dobitoaca de la petrecerea de mireasă, ca să fie clar, am replicat eu prosteşte.

Domnul Segrelles ne-a cerut să facem imediat linişte şi, ca măsură de precauţie, a impus o distanţă prudentă între noi două.

— Ce relaţie există între voi? a vrut el să ştie.

— Asta, am spus eu, este o absurdă ghicitoare în cărţi, dar a făcut toată noaptea pe detectiva şi din vina ei poate că am pierdut un timp preţios. Cert e că nu sunt proastă şi mi-am putut da seama că deţine informaţii pe care nu vrea să le împărtăşească. Eu, în locul dumneavoastră, n-aş avea încredere în ea, domnule poliţist!

— Asta, se grăbi Amina să dea replica, este o ţărancă având pretenţii de femeie de lume, care ia prozac, şi nu recunoaşte, dar am văzut nişte pastile dubioase în noptieră. Problema este că tratamentul cu medicamente îi produce halucinaţii, motiv pentru care nu trebuie să luaţi în seamă acest acces la care sunteţi martor. Azi a suferit deja un leşin fără să aibă vreo legătură cu ceva, când s-a

pilit doar cu un pahar sau două de bere ca să-şi dizolve în stomac pastila împotriva delirurilor, pastilă care, după cum v-am spus şi puteţi constata, nu produce efectul dorit, ci îi exacerbează demenţa.

— Astea, interveni atunci Bău, sunt două aşa-zise prietene ale Blancăi, tânăra care, după cum se pare, a fost ameninţată cu moartea, dar eu habar n-am avut, şi tocmai acum aflu. Spun aşa-zise, pentru că nu reuşesc să înţeleg cum ar fi în stare două prietene adevărate să poarte o discuţie ridicolă în contradictoriu, ca două precupeţe, în timp ce prietena lor se află în primejdie, după cum cred ele. Iar eu sunt Bău, un bun prieten al Blancăi, prieten adevărat, şi cred că sunt singurul care poate afirma că agresorul acela de care vorbesc ele şi-a dus la bun sfârşit ameninţarea.

Segrelles observa şi asculta cu un aer neîncrezător şi amuzat. Bineînţeles că nu credea altceva decât că se afla în faţa a trei idioţi puşi pe scandal, cu care îşi putea petrece într-un mod acceptabil restul zilei de gardă.

Celălalt poliţist, cel adormit, intră cu o cafea şi i-o servi ceremonios şefului său. Aruncă o privire la tabloul alcătuit din cei trei plângăcioşi pe care îi lăsase acolo în urmă cu câteva minute şi nu fu deloc mirat să observe transformarea din bocitori în mânioşi.

— Vă rog, domnule Segrelles, l-am implorat eu pe şef, obligaţi-l pe Bău să vorbească. Să spună odată ce caută aici şi de ce se încăpăţânează să declare că prietena mea este moartă.

— Pe mine nu trebuie să mă oblige nimeni să vorbesc, răspunse el. Am venit aici din proprie iniţiativă.

— Păi atunci, vorbiţi cu propria dumneavoastră gură, domnul meu, îşi pierdu răbdarea poliţistul.

Bău îşi recăpătă expresia gravă şi ne privi drept în ochi pe amândouă, pe când spunea ce ştia. A făcut-o

tremurând, pentru că Bău era la fel de fragil ca şi mine. La fragilitatea lui trebuia adăugat faptul că trăia refugiat în apartamentul său şi stătea toată ziua pe internet, motiv pentru care presupuneam că o fi dezvoltat un ansamblu de impulsuri care ţin de fobii, cum spun psihologii, din cauza faptului că nu se expunea niciodată la lumea reală, şi că acea supraexpunere la o realitate macabră îl împiedica să relateze în mod coerent, pentru ca explicaţia lui să fie verosimilă, cel puţin acela a fost diagnosticul dat de mine.

Segrelles a rămas tăcut, în timp ce Bău îşi expunea versiunea cu voce tremurătoare. Aspectul nevolnic al tânărului probabil că a trezit compasiune în acel inspector zeflemitor şi sceptic, pentru că i-a oferit un scaun, pe care Bău s-a grăbit să se aşeze, şi o ceaşcă de cafea neagră pe care a refuzat-o politicos, motivând că, atunci când este tulburat, i se întâmplă să uite funcţia înghiţitului şi lichidul să se strecoare pe unde nu trebuie.

— Blanca era o persoană introvertită, începu Bău, vorbind despre ea la trecut, ceea ce ne-a făcut pe mine şi Amina să ne îngheţe sângele în vine, se prefăcea că totul merge bine, că în viaţa ei nu exista nimic care să o poată perturba; cu toate astea, am început să observ de acum o lună şi până în ziua de azi că avea o privire pierdută. În plus, obişnuia să treacă pe la mine cel mult o dată pe săptămână, dar, de la un timp încoace, am văzut-o aproape în fiecare zi, cu excepţia ultimei săptămâni. Fuma mult mai mult şi evita anumite subiecte. Căuta refugiu în braţele mele, căuta întruna afecţiune, ea care a fost mereu destul de rece, întotdeauna îmi era greu să-i fur un sărut.

— Treci la subiect, se auzi vocea puternică a Aminei plângându-se. Nimeni n-are nevoie acum de poezia ta, frumosule, pe dracu’ săruturi furate şi refugiu în braţele tale, că doar n-om fi proşti, zi ce ştii despre Blanca, te-am mai întrebat o dată.

— Tăceţi! porunci tăios Segrelles. Pentru prima dată părea să ia ceva în serios. Continuaţi, vă rog.

— La sfârşitul săptămânii trecute, continuă Bău tremurând, Blanca mi-a spus că i se întâmplă ceva îngrozitor. M-am speriat şi i-am cerut să-mi spună despre ce era vorba, dar ei cred că i-a părut rău în momentul în care a început să vorbească şi n-a mai fost chip să obţin ceva de la ea. Toată săptămâna asta, n-am avut veşti de la ea. Când o sunam, îmi spunea că e la liceu şi alte chestii de-astea care ştiam că nu sunt adevărate, pentru că îi cunosc perfect orarul de la şcoală. În noaptea asta, în sfârşit am sunat la ea acasă, nu pe mobil, pe numărul fix, dar nu era… sau cel puţin astea două mi-au spus că nu era acasă. M-am dus la culcare la douăsprezece. Ei bine, acum aproximativ o oră a sunat telefonul: i-am identificat numărul. Am răspuns uimit, pentru că nu suna niciodată la astfel de ore, ştie că mă culc devreme. Avea o voce agitată, de parcă ar fi încercat să-şi stăpânească panica. Înainte ca ea să fi rostit un cuvânt, am presimţit că i se întâmpla ceva înspăimântător. A spus că mă suna să-şi ia adio de la mine, pentru că peste două minute avea să moară. Că să am grijă de căţeluşa ei. Că să o consolez pe mama ei şi pe sora ei, Mana… probabil că se referea la ea.

Şi a arătat spre mine. L-am privit pe blândul Bău arătând spre mine şi numindu-mă sora Blancăi, exact după ce relatase întreaga poveste şi m-a apucat al doilea acces de lipotimie, care nu trebuie să fi durat mai mult de două secunde, cum se întâmplă de obicei cu pierderile mele de cunoştinţă. De data asta, Amina nu m-a prins; nici Bău, care părea şi el pe punctul de a suferi o criză. Inspectorul a fost cel care m-a ridicat şi m-a ajutat să mă aşez pe scaun.

Paznicul impasibil intră alarmat de forfotă şi primi ordin să se ocupe de mine. Concepţia lui de a se ocupa de

cineva consta în a se înclina în faţa acestuia, de a-l apuca de braţ şi a-i da palme uşoare cu dosul mâinii. Fiind obiectul unui ritual atât de incomod, am continuat să ascult conversaţia celor prezenţi.

— Tu eşti nebun de legat, îl luă la rost Amina pe Bău cu o intonaţie ceva mai timidă decât cea pe care o folosise până atunci. Cum să te sune Blanca şi să-ţi spună că o să fie ucisă? Ce-a fost asta? Un gest amabil al asasinului? Ultima dorinţă înainte de a muri? Un desert de ciocolată şi un telefon scurt înainte de a fi asasinată? De altfel, a avut telefonul închis toată noaptea…

Nu terminase de rostit aceste cuvinte, când aceeaşi idee probabil că ne trecuse prin cap amândurora. M-am desprins de mâna poliţistului care îmi dădea palme uşoare şi m-am repezit la buzunarul canadienei ca să pun mâna pe telefon. Amina, fără să schimbe vreo vorbă cu mine, scotocea şi ea în haina ei.

— Fir-ar a dracului de treabă! strigă ea. Am un mesaj. La naiba, probabil că l-am primit când a fost hărmălaia cu Purgatoriul, de au dat muzica la maximum.

Şi eu aveam în telefonul meu un alt mesaj neascultat. Au fost trimise la aceeaşi oră, când şi Bău îl primise pe al lui, cu o diferenţă de câteva minute între fiecare dintre cele trei. Conţinutul mesajelor era totuşi foarte diferit pentru fiecare în parte.

În cel adresat Aminei era o frază foarte scurtă: „Aveai dreptate. M-am înşelat”. Într-al meu: „Dacă mi se întâmplă ceva, fă-mi o favoare: ai grijă de tine şi ai grijă de Lola”. După ce am ascultat mesajele şi în timp ce scânceam ca un copil, comisarul şi-a schimbat complet atitudinea.

Acum eram autorizaţi să vorbim doar când ne întreba el.

VI. CĂRŢI DE TAROT, CONSPIRAŢII ŞI O APARIŢIE

Î 5 5

AL CINCILEA ARCAN: MAGICIANUL

Din punct de vedere sexual, altfel spus, din sufletul meu BORIS VIAN[22]

Săptămâna de şcoală de dinaintea ajunului sărbătorii religioase a Zilei Morţilor[23], noaptea spiriduşilor sau a zânelor[24], cum prefera să o numească elevul meu Daniel, se poate spune că a durat doar trei zile datorită faptului că noaptea asta a spiritelor a căzut într-o joi şi elevii au hotărât că ziua aceea o vor dedica pregătirii chefului din noaptea următoare, şi nici vorbă să vină la ore.

Totul se schimbase în mine, dar a trebuit să merg în continuare la liceu ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cele trei zile au trecut încet, căci în fiecare dintre ele noaptea dura tot atât cât dura şi ziua, iar eu împărţeam somnul şi veghea în mod dezorganizat. Această transformare era deja prezentă în mine înainte de asasinarea-Blancăi, dar, odată cu această nenorocire, s-a

22 Romancier, dramaturg, poet, cântăreţ de jazz, inginer, jurnalist şi traducător francez (1920-1959) (n.tr.)

23 Mare sărbătoare religioasă la catolici, celebrată în fiecare an la data de

24 noiembrie. La ortodocşi, pomenirea morţilor se face la data de 1 noiembrie, când la catolici este Ziua Tuturor Sfinţilor, (n.tr.)

2 Este vorba despre noaptea de Halloween, sărbătorită în noaptea de 31 octombrie spre 1 noiembrie, (n.tr.)

exacerbat în mod evident şi am ajuns să pierd socoteala orelor când dormeam şi când nu. Am ajuns să pierd visele. Ceea ce am pierdut cu adevărat a fost planul temporal, aşa, fără să bag de seamă. Limitele îşi pierdeau treptat conturul până într-atât încât, atunci când subiectul visului părea în sfârşit lămurit, descopeream că nu dorm, ci că sunt trează.

Noaptea de marţi spre miercuri am visat nişte pantaloni anonimi, asexuaţi şi fără şliţ şi m-am trezit zvârcolindu-mă în aşternut, exact în momentul în care încercam să lămuresc neliniştitoarea ambiguitate genitală. După aceea, toată ziua, am continuat să rătăcesc în stare de semiconştienţă, adormeam şi mă trezeam şi, în fiecare vis, apăreau enigme şi confuzii care nu reuşeau să fie rezolvate.

Miercuri aveam două ore una după alta: de la nouă la zece şi de la zece la unsprezece. Am băut o ceaşcă de cafea neagră ca să-mi potolesc somnul în timpul celor două ore de curs, şi încă una şi mai mare înainte de a intra, la unsprezece şi jumătate, în biroul lui Segrelles, pe unde defilaseră deja în timpul dimineţii Amina, Bău, Angeles, Judith şi Mercedes. Printr-o minune, nu am dat peste niciuna dintre ele, dar, când m-am întors acasă, am găsit-o pe Amina acolo, în bucătărie, cu un şorţ pe ea.

— Ce faci aici? am întrebat fără nicio intonaţie.

— Dacă nu vin, stratul de murdărie va sfârşi prin a acoperi mobilele, a spus ea.

— Blanca e moartă şi tu te gândeşti să faci curăţenie.

A fost pentru prima dată când am vorbit cu altcineva decât Segrelles despre moartea Blancăi. Ştiam în mod sigur că Blanca murise, deşi nu cunoşteam împrejurările în care se întâmplase nenorocirea, dar eu fugeam de formularea în cuvinte a unei asemenea grozăvii.

De sâmbătă recitam întruna rugăciunile mele ateiste,

dormind fără să-mi dau seama dacă o făceam sau nu, răspunzând la aceleaşi întrebări ale unui inspector care mă privea cu un amestec de bănuială şi compasiune. Segrelles nu se pricepea deloc să ia un interogatoriu, trebuie să spunem adevărul: era dezordonat, pitoresc şi se bâlbâia puţin, dar, în ciuda înfăţişării sale calme, era un tip repezit şi nu-i lăsa individului interpelat nicio clipă de răgaz. Eu nu am absolut deloc încredere în el, mă refer la el ca profesionist. În patru de, de duminică până miercuri, făcuse un circuit de întrebări grereotipe care nu duceau nicăieri. În după-amiaza de joi a dispărut ca o nălucă şi nu am mai ştiut nimic despre el până luni, după Halloween, moment în care ne-a adus veşti proaspete şi terifiante, dar asta o voi povesti mai târziu.

Amina, la rândul ei, şi-a descoperit vocaţia de detectivă. Probabil că şi ei, ca şi mie, i s-o fi părut că Segrelles nu ne era de mare ajutor şi nu era dispusă să permită ca Blanca să îngroaşe lista persoanelor dispărute. Fidelitatea faţă de Blanca ne-a unit din nou şi chiar am plâns împreună de frică, de durere şi de furie, în faţa uneia dintre acele faimoase ceşti de cafea. Nu exista o complicitate reală, dar aveam nevoie una de cealaltă şi ştiam să creăm iluzia că există într-adevăr. Amina mi-a povestit impresiile ei, iar eu nu am avut încotro decât să o cred, să am încredere în ea, în ciuda faptului că eram conştientă că Amina aflase amănunte importante pe care mi le ascunsese şi pe care le manevrase pe contul şi riscul ei, fără să mă ia în considerare şi pe mine, iar acum îşi cerea iertare, aducând justifÂQări neobişnuite. Dar toate astea prefer, de asemenea, să le explic mai târziu. Nu aveam altă opţiune decât să recunosc că doar pe ea contam ca să strâng date despre ce i se întâmplase prietenei noastre; date pe care le culegeam, le stocam şi i le duceam doamnei Antonia, detectivă particulară oficială,

în care nu mai aveam încredere, dar era aceeaşi senzaţie care mi se întâmpla şi cu Dumnezeu, nu credeam în El şi totuşi mă rugam Lui, pentru că nu dispuneam de alternative convenabile.

Amina trăsese propriile concluzii, umblând de colo până colo, punându-ne întrebări tuturor, inclusiv lui Segrelles, şi aşezase datele cap la cap; ajunsese la o concluzie asemănătoare cu a lui Segrelles, dar cu anumite nuanţe proprii.

Eu cred că poliţia nu s-a ocupat cu suficient zel de cazul Blancăi; în ciuda dovezilor, a martorilor, chiar în pofida faptului că fusese găsită maşina ei cu urme de sânge, că fuseseră analizate şi fusese dovedit că acestea corespundeau cu ale dispărutei, eu am avut mereu impresia că nimeni nu dădea atenţia cuvenită. Desigur, nu exista o familie care să facă presiuni, aşa cum se întâmplă de obicei: Blanca o avea doar pe mama ei, o femeie care trăia aproape ca o legumă în grija unei mătuşi, care avea şi-aşa destule pe cap ocupându-se de ea ca să mai trebuiască să intre în încurcătură cu poliţia pentru o nepoată pe care o considera o zăpăcită, în stare mai curând să o ţină în chefuri cu un iubit prin Hawaii şi să se întoarcă atunci când te aşteptai mai puţin. Doar o prietenă şi o menajeră, care îşi ieşiseră amândouă din minţi, se preocupau de cazul acela. Nu exista nici măcar cadavrul. Declaraţiile martorilor erau melodramatice, fiind poate rodul unor prea multe ipoteze romaneşti, nu exista nimic categoric. Potrivit exprimării lui Segrelles, era un talmeş-balmeş de compasiune şi suspiciune, aceasta din urmă împărţită în două categorii, de asasinat sau de delir, dar nu exista nici urmă de zel profesional: asta era interpretarea mea. Amina, în schimb, reducea totul la incompetenţa poliţiei: ei vedeau în Blanca o foaie dintr-un dosar, dacă nu închis, măcar pe jumătate deschis până când se vor găsi

cadavrul şi asasinul.

Ceea ce a devenit evident numaidecât a fost faptul că declaraţiile fiecăruia dintre noi îl conduseseră pe Segrelles la concluzia că nu exista vreun temei pentru a se deranja prea mult. Inspectorul a încercat să răscolească prin informaţiile furnizate de noi pentru a elabora o ipoteză, dar contribuţiile noastre la anchetă nu au fost destul de convingătoare ca să deschidă un dosar serios în această privinţă, astfel că a prins din zbor crâmpeie din fiecare declaraţie a noastră şi a ticluit o teză fără cap şi coadă care alcătuia o întreagă arhivă despre povestea unei tinere hiperemotive şi cu sânge înflăcărat, care se lăsase cucerită de un imigrant marocan fără acte, cu care avusese o dispută cât toate zilele de mare şi, în plină tendinţă către melodramatism, îi speriase pe toţi prietenii ei, hotărându-se până la urmă să petreacă o săptămână de vacanţă ca să se împace cu arabul, departe de zgomotul monden pe care prietenii ei exaltaţi îl iscaseră.

Ceea ce nu se înţelege prea bine este ce rol are în toată povestea asta sângele de pe maşină; de aici, suspiciunile în ceea ce priveşte incompetenţa poliţiei şi indignarea noastră.

Din toate declaraţiile luate, a rămas până la urmă stabilit, în linii mari, următorul raport: Blanca încercase să găsească la Amina consolare aproximativ cu o lună înainte de sâmbăta în care a dispărut. Era îndrăgostită şi toată chibzuinţă ei se volatilizase ca prin minune în urma acestei întâmplări. A apelat la Amina, nu pentru a găsi la ea chibzuinţă pierdută (ar fi fost o idee prea necugetată), ci ca să se apropie de lumea musulmană, deoarece se îndrăgostise de un marocan. Blanca, potrivit Aminei, copleşită de pasiune şi de tulburare, i-a cerut să-i vorbească din inima ei de marocană, ceea ce Amina nu se considera absolut deloc, dar, din când în când, îi apărea o

vână pe care o ţinea ascunsă pe undeva şi prin care circula sânge arăbesc. I-a cerut să jure că nu va spune nimic nimănui, nici măcar mie. După cum se pare, îi mărturisise şi lui Merce, şi aceasta se făcuse foc şi pară şi îi dăruise două cărţi, în ideea de a o face să renunţe la iubirea ei: *Mânie şi orgoliu* şi *Nu fiară fiica mea*[25]. Merce a încercat să o convingă fără succes că unirea dintre un mahomedan care profesa această religie până în măduva oaselor şi o femeie occidentală deschisă ca Blanca nu putea fi decât o idee nefastă. Şi după cum îi va spune Merce lui Segrelles, asta a fost tot ce discutaseră, pentru că, după predica lui Merce, Blanca nu a mai vrut niciodată să-i facă acesteia confidenţe. Se presupune că s-a adresat Aminei, care la început a fost încântată de ideea că Blanca avea relaţii cu un marocan. Mai târziu, aflând amănunte, ca de exemplu că omul acela nu avea documente în regulă (precum şi ceva foarte suspect după părerea Aminei, o prostie, potrivit altora, şi anume: era licenţiat într-o inginerie oarecare a unei universităţi germane, la fel ca acel Mohamed Atta, liderul luptătorilor kamikaze din 11 septembrie), Amina s-a apucat să reanalizeze dacă era o idee chiar atât de minunată aceea de a fi de acord cu perechea pe care o vor alcătui Blanca şi musulmanul. A citit în zaţul de cafea şi a hotărât că Blanca trebuia să renunţe imediat la relaţia aceea. I-a adus la cunoştinţă, dar Blanca s-a limitat să-i răspundă că zaţul ei de cafea dăduse verdictul prea târziu, dat fiind că ea era deja îndrăgostită şi, pe deasupra, a adăugat ea, se implicase mai mult decât ar fi fost înţelept. Şi a lăsat acolo nişte puncte de suspensie.

25 Titlul sub care a apărut în Spania cartea lui Betty Mahmoody intitulată Not without my daughter. Cartea relatează povestea adevărată a unei americance căsătorite cu un iranian devenite victimă a fanatismului islamic, (n. tr.)

Au trecut două săptămâni fără să-i adreseze vreun cuvânt Aminei. Iar eu habar nu aveam, bineînţeles, eu nu eram luată în considerare decât ca o copilăroasă soră mai mică adoptată, care trebuia să fie obiectul unor îngrijiri şi al unui devotament, având nevoie să fie îndrumată pe drumul vieţii ce urmează a fi parcurs în ziua de azi, utilizând singurele resurse cu care se putea supravieţui: ceva muncă şi mult mai multă neruşinare; ideea de a schimba rolurile probabil că i se părea de neconceput. După toate aparenţele, Amina i-a citit din nou în zaţul de cafea că marocanul avea să-i aducă şi mai multe complicaţii decât cele prevăzute prima dată şi a început să bănuiască faptul că Blanca era implicată fără voia ei în vreun atentat de dimensiuni internaţionale. Şi a început să o bată la cap pe Blanca, ba că zaţul de cafea o avertizează, ba că Turnul i-a ieşit de trei ori în combinaţie cu Moartea în cărţile de tarot consultate, până când i-a făcut capul mare, ceea ce le-a dus la o ceartă apocaliptică, şi Blanca – Amina credea că pentru a o impresiona sau ca să o sâcâie pentru că nu îi suporta insistenţa – i-a spus că nu îl poate părăsi pe acel Bin Laden, pentru că implicarea despre care îi vorbise cu puţin timp în urmă includea ceva mai mult decât o simplă iubire: săvârşise un delict despre care nu avea de gând să-i vorbească şi, dacă îl părăsea, musulmanul ar fi fost în stare să-i facă de petrecanie, oricât de îndrăgostit ar fi fost de ea, pentru că era un tip agresiv şi ambiţios. Amina nu a crezut-o şi atunci Blanca a simţit nevoia să fie crezută şi a jurat că-i adevărat, de data asta căutând cu privirea vreo îndrumare din partea Aminei pe care aceasta aint & rpretat-o drept frică şi, bineînţeles, a făcut ceea ce se putea aştepta din partea ei: s-a grăbit să-i dea în cărţi şi i-au apărut în faţă cumplit de insistentele reprezentări ale Turnului şi Morţii ţinându-se de mână. Atunci Amina a întrebat-o pe Blanca printre

suspine dacă în delictul acela existau arme, explozibili, planuri de a face avioanele să se izbească de clădiri, iar Blanca a încetat să o mai implore din priviri şi a trimis-o la dracu', atât de mult i-a luat prietenei mele să înţeleagă că Amina nu era persoana cea mai indicată la care să apelezi când ai necazuri.

În mod ciudat, lui Bău nu i-a spus nimic despre marocan, dar i-a vorbit despre delict, însă cifrat. I-a spus că a comis o greşeală foarte mare, la început pentru a ajuta pe cineva, dar, după aceea, din propria ambiţie. A ajuns să-i spună că această eroare poate să-i pună capăt vieţii, dar când Bău i-a pus, speriat, întrebări, ea l-a lămurit că se referă la viaţa ei profesională, la libertatea ei; era vorba despre ceva ce trebuia să ascundă, aşa cum politicienii ascundeau o faptă de corupţie care poate şterge dintr-o trăsătură de condei toată traiectoria lor profesională, oricât de strălucită ar fi fost. Atunci, Bău a presupus sau şi-a imaginat pur şi simplu că ea îi vorbea despre un subiect legat de bani, dar nu a vrut să o oblige să vorbească, în ultima zi, după ce nu mai luase legătura toată săptămâna cu Bău, l-a sunat spre seară şi i-a vorbit tot cifrat despre poliţişti şi hoţi, întrebându-l dacă el crede că ar fi mai bine să se predea, fiind vorba despre un presupus caz de delict comis după ce se făcuseră presiuni asupra ei. Când Bău a început să-şi spună părerea şi să-i ceară explicaţii, ea s-a făcut din nou nevăzută.

Despre poliţişti şi despre predări vorbise şi în noaptea aceea cu Ángeles, o prietenă de-a ei de care nu auzisem vorbindu-se niciodată. Lui Ángeles îi dăduse mai multe amănunte decât celorlalţi, dar o făcuse din necesităţi tehnice. De pe la sfârşitul lui septembrie îi tot punea întrebări ciudate despre informatică, pentru că era specializată într-o ramură a programării. Lui Ángeles i s-au părut suspecte aceste întrebări atât de ciudate, dar a

atribuit acest fapt unui proiect pentru şcoală, ceva interactiv, la care eram atât de deschişi noi, profesorii *moderni*. Până aici, nimic referitor la ancheta noastră. Dar în noaptea petrecerii burlacelor, Blanca a început să-i vorbească plină de teamă despre marocan şi i-a dat vestea cea proastă: i-a povestit că intrase într-o încurcătură oribilă, că iubitul ei, un musulman de a cărui existenţă nu ştia decât Amina, o ameninţase. Şi că totul avea legătură cu documentaţia pe care i-o ceruse lui Ángeles. Nu i-a dat mai multe amănunte despre asta. Singura care la văzut pe musulman, în afară de mine, a fost ea. L-a văzut cu Blanca în noaptea aceea, în noaptea periplului meu şi al Aminei prin localurile de distracţie madrilene. O umbră cu păr lung creţ şi barbă, brunet şi cu o constituţie solidă, aceeaşi descriere pe care aş fi putut să o fac şi eu fiinţei ameninţătoare care îmi atrăsese şi mie atenţia cu câteva zile înainte. Blanca se certa cu el şi Angeles îi observa de departe cu oarecare spaimă. Deodată, Blanca, vizibil supărată, s-a îndreptat spre Angeles ca să-i ceară scuze că nu poate să mai stea la petrecere şi i-a spus ceva enigmatic la ureche înainte de a pleca însoţită de ciudata siluetă: „Am făcut o greşeală, Angeles, şi sper că nu va trebui să o plătesc scump”. Angeles a crezut că individul este iubitul străin pe care şi-l găsise şi care avea să o rupă cu ea; cum îşi putea oare imagina că ea vorbea despre un delict referindu-se la el ca la o greşeală şi că făcea referire la ceva atât de oribil ca o ameninţare cu moartea folosind o expresie atât de eufemistică precum: „Va trebui să o plătesc”? Dar a rămas îngrijorată. Blanca îi comentase cu o oră mai devreme că îi era frică de el, că ar fi trebuit să-i dea ascultare Aminei… în mod surprinzător, o menţionaseră pe Amina, de parcă ar fi fost vorba despre cineva chibzuit căreia trebuie să i se dea ascultare.

În apelul adresat lui Bău în zorii acelei zile, s-a spus

lucrul cel mai alarmant. Blanca garanta printre lacrimi că se temea că *el* o va ucide, că era teribil de speriată, cum de nu-şi dăduse seama că povestea cu poliţia însemna condamnarea ei la moarte? A spus că se afla în maşină şi i-a dat adresa, în împrejurimile districtului Villaverde. Înainte de a închide, a adăugat că speră să rezolve situaţia, că va încerca să nu se alarmeze, dar că, dacă i se va întâmpla ceva, îl roagă să aibă grijă de mine, de mama ei şi de Lola. Bău a dat fuga, nici nu s-a dezbrăcat de pijama şi s-a îndreptat spre locul indicat, unde a găsit maşina ei abandonată, cu cheile lăsate acolo şi cu capota plină de sânge. S-a dus numaidecât la poliţie, convins că nu se mai putea face nimic pentru ea. După două ore, Segrelles trimitea o patrulă să găsească maşina, în timp ce eu îmi reveneam din leşin, Amina trăncănea, Bău se lamenta, iar Segrelles, care şi-a pierdut răbdarea de vreo câteva ori, ne trimitea pe toţi la naiba. În noaptea aceea, nu a cerut mai multă colaborare din partea noastră, a celor trei, dar ceea ce chiar a făcut a fost să trimită imediat după Merce, care dormea liniştită în patul ei, şi după Angeles, care încă era la petrecerea cu bărbaţi în pielea goală, motiv pentru care nu a fost greu să fie găsite.

Segrelles şi şleahta lui de copoi au descoperit că sângele de pe capotă corespunde cu al Blancăi. Poliţia a luat în considerare o posibilă crimă pasională între un arab fără acte şi o spanioloaică prostuţă şi au început cercetările fără prea mult entuziasm. După aceea, au schimbat diagnosticul: dispariţia unei spanioloaice prostuţe, împrejurare înconjurată de amănunte suspecte. Ca amănunt suspect au considerat sângele Blancăi curs pe maşina abandonată, tâmpiţii naibii.

Eu şi Amina ne reproşam una alteia comportamentul; eu, faptul că ea nu vorbise despre povestea aceea pe care i-o mărturisise Blanca până când nu i-am menţionat eu

despre Ameninţare; ea, faptul că am apelat la o detectivă, în loc să merg direct la poliţie… Cea care recurgea la zaţul de cafea îmi reproşa mie că nu am recurs la poliţie.

— La urma urmelor, tu nu erai supusă secretului confesiunii. Tu l-ai descoperit pe cont propriu pe individul care o ameninţa cu moartea pe Blanca, ai fi putut să faci ceva, mă refer la ceva cu temei. Eu n-aveam atâta libertate de a acţiona, îi promisesem Blancăi să nu deschid pliscul. Pentru mine, un jurământ este ceva sacru şi, dacă mi-aş încălca jurământul, mi-aş distruge karma pe care încerc să mi-o creez.

— Zaţul tău de cafea, Moartea din cartea ta de tarot… ştiai ce o să se întâmple cu infailibila ta clarviziune, nu-i aşa? Să nu-mi spui că simţul tău pentru discreţie a fost mai puternic, că nu te cred, la cât ai fost tu de discretă întotdeauna… Şi povestea cu karma nu se pune, ateii n-au karma.

— Scuză-mă, dar karma este fără îndoială averea cea mai de preţ pe care o am.

Aşa, dând vina una pe cealaltă, au trecut primele cinci zile după dispariţia Blancăi, cinci zile în care eu am slăbit cinci kilograme pentru că nu mâneam şi, după ce am băut atâta cafea ca să pot să deosebesc visul de realitate, mi-au plesnit sfincterele. Amina îşi dădea toată silinţa cu taratul ei, hotărâse că vom avea nevoie de bani dacă voiam să dispunem de mijloace pentru a găsi ceea ce poliţia nu se va osteni niciodată să caute. S-a gândit să mai dea anunţ şi în alte reviste, dar reclama era prea scumpă, astfel că a ales să umple cu anunţuri toate felinarele din Madrid. Pe afiş apărea o fotografie a ei cu părul răvăşit de vânt (efect obţinut cu ajutorul unui simplu uscător de păr) şi un zâmbet foarte ciudat: bărbia semeaţă, parcă ţinută în pumn, privind spre înaltul cerului, aproape înfiptă în nas, şi ochii complet toropiţi de somn. O enormă lumânare albă

plutea peste mâna ei stângă întinsă, acest efect nebulos nu am idee cum l-a obţinut. Deasupra frunţii ei, nişte litere ondulate şi negre anunţau că te afli în prezenţa Aminei, Vrăjitoarea Maură. Şi dacă vei forma numărul de telefon indicat mai jos, vei găsi reţeta exactă pentru a te împotrivi propriului destin, dacă asta îţi e dorinţa, căci vrăjitoarea maură este în stare să facă asta şi multe altele.

Această idee, chiar dacă putea să pară absurdă, nu a întârziat să dea roade. Afacerea prin telefon a prosperat destul de mult. În două sau trei zile, în casă se auzea doar soneria telefonului, vocea groasă a vrăjitoarei ţinând discursuri înflăcărate şi încercând formule magice şi scheunatul încet şi intermitent al Lolei, care nu reuşea să o uite pe Blanca. Eu nu am protestat: amândouă ştiam că nimeni şi, în acelaşi timp, toţi purtam vina, şi fiecare dintre noi ne ispăşeam vinovăţia cum puteam: Amina, abuzând de Mister Proper şi încercând să facă rost de bani exercitând profesia de oracol; eu, vizitând-o o zi da, una nu pe detectivă, îmbinând cu durere în suflet somnul şi veghea şi ajungând ca un zombi la şcoală, la nişte lecţii pe care nici nu ştiu cum de mai eram în stare să le predau.

În miercurea aceea, ultima zi de şcoală din acea săptămână datorită pregătirii anticipate a sindrofiei morţilor care urma să se comemoreze joi, mi-am făcut apariţia devreme la liceu. Petrecusem intervalul scurt al nopţii în care abia am putut să închid un ochi visând-o pe Blanca şi ştiam că nu voi fi în stare să ţin nici măcar o lecţie aşa cum s-ar fi cuvenit. La unsprezece fără un sfert, am dat pe gât două pahare de vin ordinar ca să-i înfrunt pe elevii de la COU B[26][27].

---

26 Cursul de Orientare Universitară categoria B, în specialitatea Bio-sanitară (n.tr.)

27 Enrique al IV-lea de Castilia (1425-1474), rege al Spaniei între 1454-1474, frate după tată al Isabelei I de Castilia, care i-a urmat ca regină la

Nu a ieşit rău. M-am adaptat în clasă încetul cu încetul, până m-am simţit perfect în largul meu. Poşirca de vin a avut asupra mea un asemenea efect, încât am avut îndrăzneala de a face din micul grup de elevi prezenţi un microcosmos reprezentativ pentru Spania secolului al XV-lea şi de a-l pune pe Daniel să joace rolul lui Enrique *cel Impotenf*. Nu ştiu de ce am făcut-o: presupun, zic eu, că din pricina vinului.

— Tu, Daniel, vei fi fratele Isabelei de Castilia, Enrique de Castilia, numit şi *cel Impotent*.

M-a năpădit un fel de ascetism silabisind atributul, consecinţă a dezinhibiţiei imprudente pricinuite de alcool, presupun eu.

Toată clasa aştepta o replică ingenioasă din partea lui Daniel, nimeni nu a ştiut cum să interpreteze surprinzătoarea sa supunere, s-a produs chiar şi un moment de derută care a lăsat loc unei clare acceptări colective în ceea ce priveşte comportamentul meu autoritar. Nu i-au dat prea mare importanţă, dar eu da, şi el, de asemenea.

Interpretarea lui Daniel întruchipându-l pe regele impotent a fost adecvată, a plăcut atât de mult, încât în cele din urmă au trecut cu vederea ciudata lui atitudine obedientă. Fetele au început şi ele să-şi intre în rol, imitând atitudinea masculului dominant, unele chiar au încercat să profite de impunitatea pe care le-o oferea scena.

— Maiestate, sugeră cu impertinenţă *la Beltraneja1*, după cum ştie deja întreaga Curte, nu sunteţi tatăl meu, ci nemernicul de donjuan de Beltrán este acela, aşadar nimic

---

tronul Spaniei, (n.tr.) 'Juana de Castilia (1462-1530), singura fiică şi moştenitoare a regelui Enrique el Impotente şi a celei de-a doua soţii a acestuia, regina Juana de Portugalia. A existat suspiciunea că ar fi fost de fapt fiica lui Beltrân de la Cueva duce de Alburquerque, de unde şi porecla de la Beltraneja. (n.tr.)

nu vă împiedică să mă posedaţi la noapte, pe legea mea!

Şi îi dădu un sărut pe gură. Daniel nici nu o luă în seamă.

— Acum vă înţeleg porecla, Stăpâne, se ofensă puştoaica.

Isabel de Castilia se hotărî să atace şi ea.

— Iertare, frumoaso, dar pe incestuosul meu frate Enrique s-a pus deja mâna.

Un gând ciudat apăru în mintea mea: „Fetelor, aici singura care a pus mâna pe flăcăul ăsta sunt eu, chiar dacă s-a întâmplat pe o scenă, fiind înconjurată de nimfomane ca voi, jur pe cinstea mea”.

Ochii mei şi ai lui Daniel se întâlniră exact în momentul în care cele două eleve se înfruntau, încercând fiecare să o supună pe cealaltă din priviri, fără să reuşească; probabil că m-am molipsit de la pasiunea adolescentină a celor două copile, căci am simţit cum străluceşte izbânda din privirea care preferase să o întâlnească pe a mea, respingând rivalele. Rivalele de şaptesprezece ani.

După atâtea ore, după atâtea zile baricadată între vise şi realităţi fără frontieră, între frică şi slăbiciune, un pahar de vin şi privirea unui bărbat de nouăsprezece ani mi-au redat o fărâmă de realitate. Blanca nu mai era, şi absenţa ei, atât de cumplit de dureroasă, nu mă împiedica să formulez gânduri aproape plăcute, fiind învăluită într-o privire străină. M-am simţit ridicolă şi mai ales trădătoare şi, de îndată ce s-a auzit soneria, am ţâşnit pe uşă şi am luat-o la fugă.

Pe când mergeam pe culoare, mă întrebam de câtă vreme nu mai exista Blanca; părea o veşnicie.

— Ai nevoie de o pauză, spuse o voce în spatele meu, de parcă sentimentele mele ar fi putut fi auzite.

Daniel m-a apucat de mână cu naturaleţe, iar eu am

acceptat numaidecât.

Timp de două ore se risipise singurătatea, dar nu şi durerea, nici incertitudinea în privinţa Blancăi, ci doar senzaţia care mă copleşea, că nu am nimic şi pe nimeni de care să mă agăţ.

Ne-am grăbit să ieşim din liceu, cel puţin eu am mărit pasul, pentru că nu doream sub nicio formă ca vreun elev să ne surprindă ţinându-ne de mână. Contrastul dintre lumina din Madridul care se ivea în faţa mea şi penumbra din sălile interioare mi-a pătruns în ochi şi a trebuit să mă feresc închizându-i pe jumătate. M-am lăsat condusă de el, aşa cum s-ar lăsa condus un orb de un labrador blând. Tocmai trecuserăm de un graffiti de pe zidul exterior al şcolii când i-am deschis din nou şi m-am pomenit în faţă cu un coiot cu ochi holbaţi şi zâmbet de chihuahua, încadrat de ceea ce păreau a fi lozinci în limba chineză scrise haotic; nu am înţeles sensul caricaturii acelui personaj de desene animate, dar în mijlocul mulţimii de beţigaşe îmbârligate, faptul de a găsi imprimat pe perete ceva figurativ, ceva cu forme precise, chiar dacă nu avea un sens propriu, mi-a oferit, de asemenea, siguranţă.

— Eu am făcut desenul ăsta, Mana, zise el.

Era prima dată când nu-mi spunea don’şoară.

— E frumos, am răspuns eu.

Era prima dată când recunoşteam sincer farmecul unui graffiti.

Mergeam ţinându-ne de mână ca doi adolescenţi, luând-o pe un drum la întâmplare, care până la urmă a ajuns în poarta casei mele. Eu am fost cea care m-am oprit acolo, dat fiind că el nu ştia unde locuiesc eu.

— Aici locuieşte Blanca, profa de informatică, am spus eu deschizând poarta cu cheia mea.

— Blanca aceea pe care o căutaţi zilele trecute, afirmă el cu toată siguranţa din lume.

M-a urmat, acum eu l-am apucat de mână. Am intrat în apartament. Căţeluşa s-a apropiat cu indiferenţă şi de-abia mi-a răspuns la mângâiere cu un salut, fără să dea din coadă. M-am uitat în farfuria ei, mâncarea era acolo de două zile, puiul era uscat şi animăluţul slăbise, aşa cum slăbisem şi eu.

M-am deprimat din nou. Aceeaşi scenă lamentabilă de acum câteva zile, când am izbucnit în lacrimi în braţele Aminei, s-a produs din nou.

Întotdeauna am avut tendinţa de a uita de demnitate, de când eram de-o şchioapă; atunci, năbădăile mele erau permanente, nimeni nu avea grijă să le pună capăt, dar nici nu le încuraja prin mângâieri, erau pur şi simplu ignorate. În adolescenţă, histrionismul meu a continuat, deşi încetasem deja să mai plâng, înlocuind lacrimile cu lungi tăceri şi suspiciuni insolente, era epoca în care mă potoleam numind-o curviştină pe Blanca, pentru că obţinea ce dorea, pentru capacitatea ei de a ieşi învingătoare, pentru că se culca cu băieţi, în timp ce eu trebuia să recurg la a mă consola singură. Mai târziu, la universitate, am învăţat să iau beta-blocante pentru inimă, să-mi dezvolt mecanisme pentru a transforma rarele porniri de autocenzură care mă apucau în acţiuni de Ungere a rănilor şi am sfârşit prin a mă convinge că fragilitatea mea nu era altceva decât un bun indiciu de sensibilitate elevată.

Am trăit mulţi ani cu capul în nori şi acum, când îmi venise rândul să cobor dintr-o săritură, când îmi fusese luată Blanca, simţeam ameţeală şi greaţă pentru că mă căţărasem prea sus. Am plâns pe umărul elevului, săpând o groapă pe gâtul lui şi m-am pomenit cuprinsă de nişte braţe puternice care, doar în câteva cupe, reuşiseră să-mi anihileze spaima, dar nu şi durerea. Fantoma Blancăi a fost prezentă şi atunci când Daniel, ca să mă consoleze, a hotărât cu generozitate să-mi ofere nu numai braţele, ci şi

mângâierile lui tulburătoare.

M-am plimbat pe trupul său, orbită de curiozitate, scotocind în fiecare colţişor, târându-mă cu aviditate peste el şi toată spaima şi disperarea cauzată de povestea Blancăi s-a domolit, pe când Daniel făcea să-i alunece buzele pe gâtul meu, iar eu simţeam sărutul alergând prin interiorul meu. Trupul mi s-a deschis de trei ori, ca să-l primească pe al lui, cu seninătate, fără agitaţie, dar savurând îmbrăţişarea şi inhalând aroma aspră şi masculină pe care nu avusesem încă ocazia să o cunosc până atunci. În delirul inaugurării trupului meu, am reuşit să fac timpul să stea în loc. Împărtăşirea secretului şi a intimităţii a făcut să mi se rânduiască emoţiile, instalându-se sub epidermă. Am respirat adânc noua senzaţie, până când glasul lui Daniel mi-a redat judecata.

Eram în continuare încolăciţi unul într-altul, dar cuvintele lui se auzeau de departe, ca şi cum ar fi fost la câţiva metri de mine, dar, chiar şi aşa, se auzeau clare.

— O să rămân cu tine, a zis el.

Am continuat să adulmec prin cavităţile trupului său, m-am oprit mai mult într-un locşor de pe pieptul lui colţuros şi l-am ascultat cum zvâcneşte, nu am vrut decât să ascult, în timp ce cuvintele lui străbăteau camera fără ca eu să le iau în seamă.

Învăţasem să nu am încredere în viitor şi dacă, în situaţii normale, încercam să nu ţin seamă de el, cu atât mai puţin îl luam în considerare în clipa aceea în care prezentul cântărea atât de mult, iar trecutul şi viitorul m-ar fi făcut să-mi încremenească senzaţia care în momentul acela zvâcnea în mine cu atâta intensitate. Daniel a înţeles că am nevoie să-i acord toată atenţia lui şi trupului său şi a dedus din graba mea că pentru mine era prima dată când făceam asta, căci, după cum mi-a spus puţin mai târziu, nu era în stare să deosebească himenul neatins decât dacă

sângele ar fi pătat aşternutul. M-a cuprins din nou în braţe şi am făcut dragoste pentru a patra oară.

Daniel m-a ţinut îmbrăţişată ore întregi, nu a vorbit mult, pentru că prefera să se delecteze cu dorinţa mea, dar a încercat să mă seducă prin alintări şi tăceri. Poate că a reuşit, dar nu era o realizare lăudabilă, deoarece Daniel mă cucerise deja de multă vreme, iar eu nici măcar nu îmi dădusem seama.

Eu habar n-aveam că, după ce se satisface amorul fizic, te apucă o toropeală din care îţi este greu să te eliberezi, în cazul în care ai dori să te desprinzi din ea, întrucât face parte din ritualul de intimitate care te uneşte cu persoana aceea chiar mai mult decât sexul. Am dormit până la unsprezece noaptea şi am fi dormit şi mai mult dacă în momentul acela nu ar fi sunat telefonul fix. Am apucat instinctiv receptorul, înainte de a-mi aminti că Daniel era cu mine în pat.

— Alo!

— Sunt Amina. Auzi, am consultat cărţile de tarot ca să ştiu unde este cadavrul Blancăi şi mi-a ieşit împărăteasa. Dar mi-a apărut cu capul în jos, ştii? Şi cu Moartea în picioare şi cu

Carul la fel, tot răsturnat, între cele două. Atunci, m-am uitat în zaţul de cafea şi nu avea niciun aspect, aşa că m-am hotărât să o sun pe maestra mea; ea a făcut o etalare în cruce, care e dintre cele mai sigure, şi mi se pare că nu mai e nicio îndoială: a apărut Magicianul ca să ne atragă atenţia că trebuie să căutăm lumina prin proiecţia energiei Blancăi. Cadavrul va fi greu de localizat pentru că ticălosul de asasin probabil că l-a făcut bucăţele, dar ceea ce nu ştie nemernicul ăla este că Blanca a hotărât să-şi facă apariţia. Eu cred că e cea mai bună hotărâre pe care o putea lua, întotdeauna a fost tare isteaţă Blanca asta, aşa ne poate da nişte informaţii şi…

Am închis telefonul.

M-am răsucit şi am descoperit trupul gol al lui Daniel în cealaltă parte a patului. Era noapte şi lipsa luminii îi conferea un anumit aer de vulnerabilitate, mi s-a părut tot atât de vulnerabil ca şi mine şi m-am bucurat să-l am atât de aproape. Privindu-l, nu reuşeam să-mi amintesc o singură clipă de-a lungul vieţii mele în care să fi avut atât de multă nevoie să ating ceva sau pe cineva. Şi eu eram goală, dar nu am simţit nicio reţinere prostească de începătoare. Descopeream forţa pe care b are instinctul şi, de data asta, eu am avut iniţiativa de a face dragoste cu el. Tot atunci am descoperit că plăcerea sexuală ste ceva care începe în minte şi că o minte pervertită nu este şp stare să o activeze cum s-ar cuveni.

Blanca era acolo, intrase odată cu apelul telefonic al Aminei, şi pauza (pauza de care Daniel insinuase că aş avea nfevoie) se încheiase. Daniel avea răbdare cu mine. Eram o cataractă necunoscută care răspândea cu ostentaţie umezeala înfrânată o viaţă întreagă, dar, brusc, după apelul misterios, degetele lui au încetat să se mai umezească la contactul cu pielea mea intimă.

— Ţi-am spus că vreau să rămân cu tine, a zis el, încercând poate să mă facă să-mi revin.

Dar nu faptul că ar fi vrut să rămână cu mine a fost ceea ce m-a făcut să mă abandonez lui, probabil că asta ar fi fost un obstacol, dacă mă gândeam mai bine; acea senzaţie care înlătura orice urmă de pudoare în momentul când îmi arătam trupul sau interiorul s-a datorat mai curând acelei nevoi de a atinge, pe care nu-mi amintesc să o fi avut înainte. După ce m-am năpustit peste trupul său, m-am prăbuşit din nou peste ceea ce rămăsese din Daniel, iar el a ştiut să mă culeagă, ca atunci când Amina mi-a găzduit plânsul pe umărul ei şi apoi m-a târât după ea ca să o căutăm pe Blanca în noaptea madrilenă.

Povestea mea a năvălit cu toată forţa neverosimilului pe care cineva şi-l poate imagina. Era atât de puternică forţa aceea, încât doar în nesăbuinţa pe care tinereţea lui i-o furniza s-ar putea găsi motivul pentru care m-a crezut, pentru că m-a crezut, cel puţin la început; a fost în stare chiar şi să pătrundă în frica mea, aşa cum intrase în trupul meu.

Atunci, a apărut o nouă primă dată. Prima dată când am creat iluzia că sunt îndrăgostită, dar a durat puţin. Dar a fost frumos atâta timp cât a durat, cum se zice. Se mai zice şi că cea mai scurtă distanţă între a face sex şi a face dragoste este râsul împărtăşit. Probabil, dar poate fi şi teama împărtăşită. De-aia poate că am crezut că m-am îndrăgostit.

Ideea că profesoara Blanca Zaragozi fusese asasinată l-a descumpănit mult, cum e şi firesc. Dar m-a crezut. Posibilitatea ca fantoma ei să dea târcoale prin ungherele casei l-a cutremurat, dar într-un mod naiv, cu aceeaşi nelinişte necugetată pe care aş fi putut să i-o transmit dacă i-aş fi povestit un episod despre contele Dracula plimbându-se în căutarea unor jugulare savuroase. Daniel, aşa cum fac de obicei adolescenţii, ştia să se joace cu teroarea; nu credea în fantome, dar a crezut în frica mea, împletită cu durerea, şi m-a legănat ca să o alunge şi, în treacăt, să alunge şi puţina teamă care ar fi putut să-l molipsească şi pe el. A reuşit să mă desprindă cu multă abilitate de neliniştea provocată de absenţa Blancăi, dar teama era în continuare prezentă.

Nici eu nu credeam în fantome şi, cu atât mai puţin, în cele anunţate de Magicianul din cărţile de tarot ale maestrei Aminei; dar în asta consta imensul meu potenţial de autosugestie, pentru a înlătura cu precizie orice rămăşiţă de chibzuinţă care ar fi existat în mine şi pentru a-mi face părul măciucă.

— În cazul improbabil că fantomele ar exista cu adevărat, a încercat el să mă liniştească printr-un discurs cu desăvârşire raţional, nu văd niciun motiv ca să te temi de Blanca, dacă eraţi atât de bune prietene. Eu zic că va veni cu intenţii paşnice.

— Dacă văd că apare ceva translucid în mijlocul întunericului, fac infarct, indiferent de intenţiile sau de natura ei omenească, divină ori ectoplasmatică, am încercat eu să-i explic.

— Şi n-ar fi posibil ca Amina aia să fie nebună şi să încerce să-ţi bage în cap temeri absurde ca să te necăjească?

— Bineînţeles că ar putea. Am certitudinea că Amina este nebună, şi ce dacă? Asta nu face să-mi dispară niciun pic spaima.

Am aprins televizorul cu gândul de a mă elibera de fantoma Blancăi cu ajutorul vreunui fapt real. Dar şi cu ideea de a împărtăşi ceva casnic cu iubirea recent dobândită. În telejurnal nu se spunea nimic nou: numai morţi, şi cei care nu erau morţi, erau răniţi sau nebuni. Am schimbat canalul şi a apărut familia artificială din Big Brother certându-se dacă să cumpere ţigări ori linte.

— Odată cu certurile dintre Patricia şi Raquel, acest Big Brother a pierdut mult.

— Stinge, stinge televizorul, a spus el, tocmeli mi-a venit o idee genială: să dispărem pentru câteva zile!

— Ce spui?

— După cum se pare, Blanca are de gând să se manifeste în această casă, nu-i aşa? Cu siguranţă că sufletul ei va alege noaptea din ajunul Zilei Morţilor ca să se întoarcă în lumea celor vii. Dar nu te va putea găsi, pentru că tu vei fi plecată.

Ideea de a mă ascunde de Blanca mi s-a părut inadmisibilă, trădătoare şi mizerabilă. Ca să nu mai spun

de bănuiala că Daniel îşi bătea joc de mine. Dar Dumnezeu ştie cum, ideea lui mi s-a încâlcit treptat printre temeri, până când a reuşit să mi se strecoare în minte şi eu să o accept fără rezerve şi să o consider singura mea soluţie.

Am conceput împreună planul de a ne feri de fantome în noaptea de Halloween, transformând aproape într-un joc groaza care mă făcea să fug de cea mai bună prietenă a mea moartă, pentru că era o scuză infantilă ca să ne jucăm ca nişte copii, şi am rămas acolo vorbind în şoaptă despre proiectul acela absurd, îmbrăţişaţi, cu sexele umezite, eu uitând cine eram cu adevărat, de se întâmplase înainte de noaptea aceea, iar el încolăcit de mijlocul meu, impregnându-mi mirosul lui, prinzându-mă cu gura şi transformând într-un paradox de plăcere şi durere prima mea întâlnire cu intimitatea.

Să tot fi fost ora şase dimineaţa când am adormit din nou; şi şase şi jumătate când m-a trezit melodia *The rising* a lui Springsteen. Daniel umbla gol puşcă prin camera în semiîntuneric, selectând melodiile cu o mână şi apucând o cutie de bere cu cealaltă.

— Nu ţi-e somn? l-am întrebat eu.

— Am dormit amândoi o grămadă toată ziua. Îţi place Bruce Springsteen? Nu ştiam că profesoarele de istorie îl ascultă pe *Boss*. Credeam că ascultă numai Rahmaninov.

— Discul este al Blancăi, am răspuns eu.

— Cântă la Barcelona într-una din zilele astea, a continuat el. Vrei să mergem?

— Cred că avut concert acum o săptămână.

— Chiar şi aşa putem merge, cu siguranţă că mai sunt şi alte concerte, a spus el răscolind printre discuri, un amestec eterogen de CD-uri, DVD-uri şi unele de vinii.

Gol, lipsit de pudoare, pipăind discurile Blancăi fără niciun respect pentru doliul faţă de ea, bând bere la micul dejun, mi se părea că mă aflu în faţa unui tip cu atitudinea

unui şef de bandă de adolescenţi. Asta şi era, fără îndoială, şi chiar dacă într-o bună zi avea să devină burghezul urban care se proiecta probabil în viitorul său, el va purta întotdeauna (acest rang de conducător de bandă, pentru că era prea înrădăcinat în persoana lui. Dar nici nu am avut chef să-l scot la liman, deoarece eu nu plănuisem *să rămân cu el.*, cu toate că el îmi făcuse propunerea *de a rămâne cu mine*. L-am lăsat să scotocească printre discuri, în timp ce îmi povestea planul de a părăsi în noaptea din ajunul Zilei Morţilor casa bântuită în care locuiam eu, ceea ce începuserăm să punem la cale înainte de a adormi, plan care, odată trează, mi se părea că seamănă a prostie.

VIL CONFIDENŢI STRĂINI

5

ÎN NOAPTEA DE HALLOWEEN

AL ŞASELEA ARCAN: PUSTNICUL

Uneori, un trabuc este doar un trabuc.

SIGMUND FREUD

Joi, 31 octombrie, Daniel şi-a luat la revedere de la mine cu un sărut pe ceafa, amintindu-mi că va veni după-amiază să mă ia. Nu am răspuns, m-am prefăcut că dorm cu faţa întoarsă la perete şi am aşteptat să aud închizându-se uşa. Când am fost sigură că Daniel nu mă poate vedea, m-am dat jos din pat ca să inspectez casa. Mai întâi, m-am dus în camera Blancăi, apoi la baie... întâlniri rapide cu

fiecare spaţiu, de la cel mai intim la cel mai general, ca să mă asigur că eram singure, eu şi căţeluşa. Am oprit atunci timpul până la şase, când au început să se stingă luminile zilei şi să se aprindă altele, de la ferestrele învecinate.

Am încercat să-mi menţin gândurile în ordine, întrucât erau cu totul răvăşite din cauza panicii şi a celor mai intime emoţii, descoperite de curând. Dragostea, durerea şi frica nu sunt concepte foarte compatibile, motiv pentru care, dacă un ansamblu coral atât de lipsit de armonie îţi bate la uşă, cel mai bine este să nu deschizi. Mi-am amintit chipul dragei mele Blanca şi am încercat să reţin imaginea tenului ei neted, zâmbetul ei blând, pentru ca această imagine vie să-mi rămână întipărită în minte, dar expresia care se închega treptat părea mai curând cea a unei Blanca îmbălsămate. Rechemam întruna în mod voit această imagine, care făcea să mi se strângă inima şi stomacul laolaltă, până rămâneau lipite.

Coborând în marş forţat prin ameţitorul infern pe care mă complăceam să mi-l construiesc cu această singură materie primă a durerii mele, am petrecut o bună bucată de vreme sfidând toate legile chibzuinţei, până când Daniel a venit să mă ia. În mod paradoxal, m-am delectat cu plăcere de toată oroarea pe care o simţeam, cu toată forţa pe care eram în stare să mi-o imaginez şi am suferit cum nu se poate mai mult din pricina durerii pe care mi-o provoca faptul de a mă vedea impregnată încă de aroma unui bărbat de nouăsprezece ani, care jura că vrea să rămână cu mine, şoptindu-mi la ureche cuvinte aproape obscene, discursuri care mă făceau să mă năpustesc iar şi iar, cu şi mai multă forţă, asupra trupului său disponibil.

Cuibărită sub o pătură, trăind aceste năluciri, am aşteptat să se audă soneria interfonului.

— Cine este? am întrebat eu şi vocea mi-a răsunat cu un ecou tenebros în casa cufundată în semiîntuneric.

— Sunt fantoma de la Crăciunul trecut, a răspuns glasul lui Daniel.

Am deschis uşa de la intrarea în bloc şi, după câteva clipe, îl aveam în faţă pe puştiul care galopase spre mine, sărind treptele din două în două, în loc să ia ascensorul.

— Cum se prezintă ziua, frumoaso? Vreo arătare?

I-am reproşat sarcasmul cu o privire, iar el mi-a atins faţa cu tandreţe.

— Eşti ca o fetiţă, a spus el de la înălţimea celor nouăsprezece ani ai săi, dar eu sunt aici ca să leg şi să pun căluş oricărei fantome care ar îndrăzni să te tulbure. Vom petrece Halloweenul ţinându-ne de mână şi alungând spectrele.

— Nu-i un spectru. Nu vorbi aşa despre Blanca, am spus eu în mod absurd.

Daniel m-a privit doar o clipă cu sprâncenele ridicate; probabil că a tras numaidecât concluzia că subiectul referitor la fantoma Blancăi nu e cel mai inspirat. A hotărât că era momentul să plecăm, mi-a luat mâna cu delicateţe şi m-a condus la ascensor, închizând el însuşi uşa, nu înainte de a arunca o scurtă privire temătoare prin apartamentul care rămânea singur, păzit doar de o căţeluşă numai piele şi oase, cu ochii săltăreţi, plini de durere.

Ne-am plimbat fără să spunem nimic, luând-o în direcţia hotărâtă de el.

— Unde mergem? am întrebat eu când m-am săturat să umblu fără să scot un cuvânt.

— Trebuie să muncesc şi vreau să te am lângă mine.

— Trebuie să munceşti?

— O petrecere de Halloween, desigur.

— Vrei să spui că… te dezbraci?

— Să particip la petrecere şi, mă rog, să dansez puţin când îmi vine rândul, da.

Imaginea unei hârci dezbrăcate, întărâtate de zeci de

utere furibunde a lovit într-un loc al trupului meu puţin explorat până atunci: amorul meu propriu. Impactul a fost îndeajuns de tare pentru cav el însuşi să observe acest fapt în expresia mea.

— Eşti geloasă, aproape că se bucură el.

— Nu vorbi prostii.

Nu voiam ca el *să rămână cu mine*, dar mă deranja ideea ca acel trup minunat, pe care corpul meu tocmai îl descoperise, să fie expus într-o vitrină. Am căutat ca această ciudată senzaţie de epuizare să treacă neobservată în ochii lui. Probabil că nu am reuşit.

Am luat cina la el acasă, un apartament în care locuia împreună cu alţi doi studenţi, la fel de dezordonaţi ca şi el, într-o zonă scumpă, Barrio del Pilar, exact lângă centrul comercial din parcul La Vaguada.

— Îmi place zona asta pentru că am lângă mine un McDonald’s şi un C & A. Ştii ce este C & A?

— Da, frumosule. Un magazin de îmbrăcăminte.

— Este ieftin şi vinde lucruri grozave. Tu de unde cumperi? De la EI Corte Ingles din ansamblul Noile Ministere?

— De la Zara, am spus eu puţin stânjenită. Mă rog, din prăvăliile Lefties, unde vin rebuturile colecţiilor Zara. Ce crezi, că noi, profesorii, suntem milionari?

— Casa ta nu este tocmai cea a unei sărăntoace.

— Casa mea a fost o întâmplare, o minune.

Apartamentul lui Daniel era imens, dar se simţea frig înăuntru şi era aproape gol. Consta dintr-un culoar foarte lung flancat de uşi închise, care ducea spre un salon-sufragerie cu o masă rotundă, o canapea plină cu pături în carouri, un televizor şi o sobă, drept unic mobilier.

— Are oficial 150 de metri pătraţi, utili câţiva în plus. Să nu crezi că o asemenea suprafaţă este uşor de mobilat, se scuză Daniel, fără să-i fi cerut cineva justificări. Plătim

câte trei sute de euro de persoană.

— Nouă sute de euro chirie? Eşti milionar?

— Pur şi simplu nu sunt binecuvântat de minuni, ca tine. Atâta face, aşa e piaţa, fată dragă. Am o prietenă, cu familie doldora de parale, care şi-a cumpărat un apartament ca ăsta puţin mai sus, pe strada Herrera Oria, şi a costat-o trei sute cincizeci de mii de euro.

— Şi Bianca voia să-şi cumpere ceva, am spus eu, dar a renunţat la idee, cocioaba cea mai sărăcăcioasă ajungea la două sute de mii.

— Poate că n-a fost ucisă, ci s-a sinucis.

Chiar dacă avea doar nouăsprezece ani, această glumă mi s-a părut cum nu se poate mai ticăloasă. Bineînţeles că *nu o să rămân cu el*, un mucos inconştient şi afurisit. Era un copil, nerespectuos şi impertinent.

M-a sărutat.

Am răspuns cu poftă la sărutul lui, în loc să-i reproşez lipsa de bună-cuviinţă. Inima, cum se spune, are justificări pe care raţiunea nu le înţelege.

A pus pe masă o cină ciudată. Cartofi prăjiţi şi măsline cu sâmburi. Şi asta a fost tot ce am mâncat, şi am băut două beri Coroniţa. A pus muzică de jazz, muzică pentru a crea ambianţa din localurile moderniste. Această parantează mi-a picat bine. Mirosul lui s-a împrăştiat, emotivitatea mea a încetat să mai fie exagerată şi în clipele acelea imaginea Blancăi nu mi-a mai răsunat frenetic în minte.

Daniel îşi degusta cartofii prăjiţi fără să prezinte interes pentru altceva şi fără să-mi adreseze vreun cuvânt. De câteva ori, m-a îndemnat să iau o măslină. Atitudinea lui sigură pe el şi condescendenţa cu care îmi întindea farfuria m-au făcut să devin conştientă de lipsa mea de însemnătate, concept pe care îl aveam foarte înrădăcinat

în mine, dar obişnuiam să mă desprind cu uşurinţă de el când mă aflam în faţa unui elev. Dar Daniel nu mai era deloc un elev pentru mine.

— De ce munceşti arătându-ţi trupul? l-am întrebat eu.

— De ce munceşti predând istoria? a răspuns el.

Pândindu-i cu coada ochiului fiecare dintre formele, atitudinile şi lipsurile sale, învăţasem încetul cu încetul de-a lungul zilei şi al nopţii anterioare că Daniel nu mai era elevul, băiatul cu înfăţişare de gangster, Dumnezeu ştie dacă simulată ori înnăscută, ci o fiinţă a cărei natură enigmatică mă neliniştea din ce în ce mai tare.

— Nu-i acelaşi lucru să munceşti ca profesoară sau ca *siripper*, nu încerca să mă abureşti.

— Să te aburesc? a întrebat el uimit. Mie mi se pare că e nemaipomenit de mişto că eşti profesoară. Dacă n-ai fi fost profesoară, dacă, de exemplu, ai fi fost inspectoare într-un atelier de meserii sau avocată a Statului, sau biologă marină, poate că n-am fi ajuns să ne cunoaştem; slavă Domnului că eşti profesoară de istorie!

Şi a continuat să înfulece măsline şi cartofi prăjiţi comentând avantajele faptului că alesesem o asemenea meserie, până când am pierdut şirul atâtor cuvinte şi am uitat motivul care dăduse naştere la o astfel de apologie a profesiei mele. Şi-a încheiat discursul cu un lung sărut cu gust de măsline şi cu parfum de bărbat.

— S-a făcut deja zece, mai sunt încă două ore până vor apărea fantomele, a spus el făcându-mi cu ochiul, încetând magia pe care mi-o creasem şi în care mă refugiasem fericită.

L-am însoţit pe Daniel la carnavalul lui, aşa cum o însoţisem şi pe Amina în urmă cu câteva zile să colinde prin Madrid în căutarea: Blancăi. Am recunoscut aceeaşi oboseală de îndată ce am ieşit în stradă şi am mirosit

răcoarea nopţii, era dimensiunea pe care am detestat-o întotdeauna şi mă vedeam cufundată din nou în ea, noaptea trează pe care sunt capabilă să o parcurg doar buimăcită de somn, motiv pentru care nu dispun de reflexe, nici de mecanisme ca să supravieţuiesc în ea sau, cel puţin, asta fusese impresia mea atât în vinerea în care am căutat-o pe Blanca, cât şi în această zi de joi a vrăjitoarelor, a spiriduşilor şi a fantomelor.

În noaptea aceea, spelunca în care lucra Daniel devenise un mozaic de *creep show*[28]. Prin local se perindau binevoitori câţiva zombi, cu pas încet şi măşti presărate cu viermi, şi-şi ocupau posturile de lucru de la recepţie sau de la garderobă; o mumie cu multe pene îi îndemna pe muzicanţi şi pe chelneri, pe spânzuraţi şi împuşcaţi la o mai mare capacitate de mişcare.

Un decapitat se apropie de noi şi îl salută pe Daniel, adresându-i-se cu porecla:

— Ce mai faci, Reve?

— Uite, spuse el, îţi prezint o frumoasă muritoare; o cheamă Maria şi este încântată de trupurile fără cap, de preferinţă mutilate cu ghilotina, dar acceptă şi storurile.

Şi au continuat de departe o conversaţie asemănătoare cu cele pe care le susţinea în clasă cu ceilalţi elevi, ignorându-mă.

L-am răsplătit cu aceeaşi indiferenţă, în cazul meu, prefăcută, şi m-am îndreptat către tejgheaua barului.

— O bere, te rog, i-am cerut eu unui preot cu sutana pătată cu sânge uscat şi cu o gaură de glonţ în cap.

Daniel stătea de vorbă departe, iar eu îl spionam cu coada ochiului. Mi se părea inadmisibil că mă adusese la o autentică petrecere de Halloween, fiind conştient de starea mea sufletească.

Ziua şi noaptea precedente le petrecusem

28 în engleză în original, spectacol care produce groază, (n.tr.)

rostogolindu-mă încolăcită de trupul lui Daniel, fără să-mi amintesc că nu era Daniel, ci Reverendul, gangsterul gotic, de nouăsprezece ani, creatura care decapita alţi ţâşti-bâşti de felul lui, având coşul de hârtii în cap, deghizat în Filip al II-lea în toiul Revoluţiei Franceze. Şi m-am agăţat de el fără să mai ţin doliu pentru Bianca, draga mea Bianca.

— Auzi, tu eşti prietena Samarkandei, nu-i aşa? chelnerul cu sutana însângerată îmi servea o bere într-o halbă îngheţată, în timp ce îmi punea o întrebare atât de ciudată.

— Poftim?

— Da, fato, nu mă ţii minte? Ne-am cunoscut la sfârşitul săptămânii trecute.

Mi-am amintit atunci de chelnerul din primul bar, cel care ştia într-adevăr cine era Bianca şi care ne-a îndrumat, indicându-ne foarte bine drumul ca să mergem pe urmele ei.

— Ce mai face Samarkanda?

— Foarte bine, am spus eu. Cum azi e ziua vrăjitoarelor, e în elementul ei.

— N-a venit azi cu tine? întrebă el fără să zâmbească, nu ca în ziua aceea, ci repezit. De data asta, nu era la agăţat.

— După cum vezi, nu. E foarte ocupată prezicând şi ghicind.

— Înţeleg, spuse el. Şi ia zi? I se îndeplinesc prezicerile?

— Sper că nu, am răspuns eu, amintindu-mi teribilul pronostic al cărţii de tarot, potrivit căreia Blanca trebuia să-şi facă apariţia în faţa mea dintr-un moment într-altul.

— Aţi găsit-o până la urmă pe Blanca? a spus el, apropiindu-se de după tejghea. Îşi amintea foarte bine numele prietenei mele.

— Mă rog… aproape. S-a abătut puţin, ştii? Se pare

că a venit aici tocmai ca să sărbătorească o despărţire, cu o prietenă.

— Ah, da, e adevărat. Mi s-a spus că a fost aici.

— Ia te uită, eşti foarte bine informat. Minunat! am spus eu, încercând să mă prefac că am o voce liniştită, şi cine ţi-a spus?

— O prietenă. Cea care se mărita, răspunse el sec.

— O cunoşti?

— Bineînţeles. Altminteri, de ce să-mi fi spus?

— Da, bineînţeles. A plecat devreme. Noi, vreau să spun eu şi Samarkanda, n-am reuşit să ne întâlnim cu ea…

Chelnerul zombi mă privea cu aceeaşi sclipire de suspiciune pe care o avea în ochi de când mă văzuse şi schimbă vorba:

— Ai venit cu Reverendul?

— Am venit cu Daniel.

— Aici îi spunem Reverendul, răspunse el şi mai sec. Mai vrei o bere?

Mi-am dat seama că băusem toată berea cât ai clipi din ochi.

— Da, te rog, lasă-mi-o aici. Mă duc la toaletă pentru o clipă.

Am pornit-o spre capătul sălii fără să-l anunţ pe Daniel, poate că o să-mi simtă lipsa; când întunericul şi morţii în viaţă m-au făcut să dispar din raza lui vizuală, m-am aşezat în spatele unei coloane, am scos mobilul şi am format în mare grabă numărul de telefon al Aminei.

— Unde eşti? am întrebat eu.

— În Salt Lake City, Statul Utah, cântând *Hallelujah* cu mormonii, dacă vrei să ştii. Unde vrei să fiu? Acasă. Taică-meu nu-i de gardă azi.

— Păi, îmbracă-te şi vino încoace. Chelnerul care s-a îndrăgostit de tine zilele trecute, cel pe care l-ai făcut să creadă că eşti o clarvăzătoare care apare la televizor, este

aici; se pare că a fost angajat, pentru că în noaptea asta au înnebunit cu toţii şi au ieşit cu duiumul să sărbătorească noaptea morţilor.

— Cum adică e pe acolo? Unde naiba eşti?

— Acolo unde au loc petrecerile de mirese. Unde a fost văzută Blanca pentru ultima oară.

— Şi ce mama mă-sii faci tu acolo? Te credeam acasă, primind fantoma Blancăi.

— Auzi, dacă mai insişti cu tâmpenia asta, închid telefonul, îţi jur. Îmbracă-te şi fugi de acasă!

— De parc-ar fi atât de uşor!

— De parcă n-ai fi specialistă în născociri! Hai, scorneşte ceva, că te pricepi, şi vino aici cât mai repede! Eu nu ştiu cum să trag oamenii de limbă, tu eşti expertă şi bănuiesc că dobitocul ăsta ştie multe lucruri de care să-l descoşi.

— Nu mi-ai spus încă ce cauţi tu acolo, fato, ai hotărât să faci pe detectiva pe cont propriu?

— Te aştept, bine? şi am închis.

Brusc, eram grăbită. Ideea năstruşnică potrivit căreia aş face pe detectiva pe cont propriu şi pe răspunderea mea mi-a oferit la rândul ei inspiraţia pentru a elabora o alta: ce-ar fi dacă aş chema-o pe Antonia? Nu e ea angajată oficial să gestioneze această problemă? Aşa că ideea nu era rea. Am format repede numărul ei.

— Da, răspunse la telefon o voce somnoroasă.

— Antonia, sunt eu, Mana.

— Ce se întâmplă? se dezmetici glasul.

Am încercat să-i explic că intuiţia îmi atrăgea atenţia că cineva din preajma mea putea să clarifice povestea cu Blanca. yv părut imediat interesată, dar îi era greu să priceapă despre te vorbeam. Mi-a pus aceeaşi întrebare prostească pe care mi-o pusese şi Amina cu puţin timp în urmă:

— Şi ce faceţi într-o discotecă cu bărbaţi dezbrăcaţi? Faceţi cercetări pe cont propriu?

— Nu vă faceţi griji, Antonia, detectiva sunteţi dumneavoastră. Mi-aţi cerut să vă ţin la curent, nu-i aşa? Păi, despre asta-i vorba.

— Despre ce-i vorba?

Întrebarea nu mi-o punea Antonia, ci Daniel, care se afla deodată acolo, alături, în spatele coloanei, cu mine.

Mi-am luat la revedere cum am putut de la detectivă şi mi-am înfipt privirea în ochii lui Daniel.

— Nu mi se pare de bun-gust faptul că m-ai adus aici ştiind că mi-e frică de fantoma Blancăi.

— E o glumă? a întrebat el pe un ton serios. Nu te-am adus eu, pur şi simplu eram împreună. Şi eşti destul de mare ca să mai crezi în fantome.

Ultima frază: „Eşti destul de mare”, a sunat ca o palmă.

— Iar tu eşti un copil, am spus eu ca să zic ceva, nu-mi trecea prin cap nimic cu adevărat jignitor ca să-i răspund, dar, dacă mi-ar fi venit, nu i-aş fi spus-o, ca nu cumva să se simtă ofensat.

Era ceva contradictoriu, dar trebuie să insist asupra faptului că inima dispune de raţiuni pe care raţiunea însăşi nu reuşeşte să le înţeleagă.

— Vino, spuse el, luându-mă cu delicateţe pe după umeri. Ţi-am comandat o coca-cola cu rom.

— Nu-mi face bine să amestec băuturile, am refuzat eu. De altfel, mă aşteaptă o bere la bar.

Daniel îşi descheiase cămaşa şi părul de pe piept i se vedea cu neruşinare. M-am mirat că această frumoasă înfăţişare de bărbat bine, de ţopârlan aş fi zis în alte împrejurări, mă putea tulbura în halul acela, făcându-mă chiar să-mi schimb intenţiile.

O muzică gelatinoasă, al cărei sunet impregna tot

localul, dar care nu ajungea să se materializeze în linii melodice precise, a anunţat, după cum mi-a explicat Daniel, că avea să înceapă defilarea în tanga a morţilor în viaţă. Femeile au început să se agite, „anticipând vraja sinistră care le aştepta. Luminile au slăbit în intensitate şi tipii au început să dispară în spatele cortinelor.

— Asta-i un moment dificil, explică Daniel sorbind puţin din berea mea. Să nu crezi că meseria noastră e atât de simplă pe cât ar putea să pară. Primii care ies sunt cei care o au mai mică, întrucât clientele noastre îşi dau seama de tot.

— Cum de tot?

— Da, de tot. Aşteaptă sexe care să arate spre ele, ieşind prin partea laterală a unor chiloţi tanga, dar, ce poate face cineva dacă nu i se scoală? Cum în majoritatea cazurilor suntem dezumflaţi, ele sunt decepţionate.

— Ia te uită ce bine! Chiar că pare grea munca ta, într-adevăr.

— Extenuantă, răspunse el, care nu băgase de seamă tonul ironic al comentariului meu. Am văzut tipi care şi-o luau la labă pe ascuns ca să apară mai bine în faţa publicului.

— Un gest grozav, da, domnule, sunteţi foarte atenţi, am comentat eu. Şi am mai cerut o bere, pentru că pe a mea, practic, o isprăvise el. Şi când e rândul tău să apari?

— Printre ultimii. Azi se va prelungi spectacolul cât mai mult posibil. Când îmi va veni rândul, vor fi toate atât de bete, încât nici nu se vor uita la trupul meu.

M-am îndoit de asta, amintindu-mi clipele în care fusesem copleşită de acel trup pe care Daniel îl expunea fără niciun pic de pudoare.

Preotul însângerat încetase să mi se mai adreseze. Aduse berea pe care i-o cerusem şi o puse în faţa lui Daniel. Acesta mi-o pasă, în timp ce preotul chelner îmi

întorcea spatele şi se îndrepta către un ungher de unde îmi dădu impresia că mă supraveghează cu o mutră arţăgoasă.

— Îl cunoşti de mult pe preotul ăsta?

— Munceşte servind băuturi în diferite localuri. Aici, îl angajează din când în când, atunci când le lipsesc oameni.

— Aha, mi-am închipuit eu.

— De ce, îţi place?

— Dar e un puşti, cum să-mi placă?

— Şi eu sunt un puşti.

— Şi cine-ţi spune că-mi placi?

— Ochii tăi.

— Nu fi bleg, am spus eu, încântată că aşa era.

— Auzi, continuă el, trebuie să merg să mă pregătesc. Azi şeful e foarte nervos, acum probabil că ne dă instrucţiuni şi hotărăşte când apare fiecare. Presupun că, până o să-mi vină rândul, mai e ceva vreme, dar nu ştiu sigur, trebuie să aflu dacă e vreo schimbare, şi să repet puţin coregrafia cu nişte debutanţi care au intrat azi pentru spectacolul de Halloweenul ăsta de tot rahatul. Hai să facem aşa: rămâi aici cuminte şi fără să mai ceri alte berici, eu îmi fac repede numărul şi mă întorc numaidecât, bine?

— Da, am răspuns eu, ascultătoare.

Atunci am rămas singură; pândită de fantoma mea imaginară, Blanca, şi de spionul zombi, preotul chelner. Am aprins o ţigară şi am urmărit cu privirea legănarea umerilor lui Daniel, pierzându-se în ceţurile prefabricate care impregnau atmosfera. M-am gândit că ar fi o idee bună să schimb locul, dar stabilisem cu Daniel să nu mă mişc de acolo. „Fii cuminte”, îmi spusese elevul meu de nouăsprezece ani. Şi Blanca îmi spunea tot aşa: „Fii cuminte”.

A trecut o jumătate de oră interminabilă până când

am hotărât să nu mai fiu cuminte şi am cerut altă berică. De data asta, o voi bea încet ca să mă asigur că nu mi se va urca alcoolul la cap. Preotul îmi aduse halba şi mi-o lăsă pe masă în silă.

— Din partea casei, spuse el cu un glas sec. Prietenii lui Reve, oricare ar fi ei, nu plătesc.

Am acceptat, mai cu seamă ca să nu fiu nevoită să mă tocmesc cu acel flăcău enervant.

Am tras o duşcă şi am aruncat o privire rapidă în jurul meu. Daniel îmi spusese că nu va întârzia şi aşteptarea devenise deja eternă. Puştiul acesta avea o noţiune ciudată despre ce înseamnă să nu întârzie. Deodată, mi s-a părut că un cap se ascunsese de privirea mea. Mi-am încordat simţul văzului, aţintindu-mi ochii spre coloana în spatele căreia se presupunea că se ascunde capul. După câteva clipe, am putut să văd clar cum o umbră uşoară se ivea şi se retrăgea de îndată ce mă surprindea privind-o. Era clar că cineva mă spiona şi nu era chelnerul, care mă spiona şi el, dar din alt unghi, nu era nici imaginaţia mea stimulată de o manifestare paranoică, deşi sentimentul de a fi urmărită ar fi putut lăsa loc cu uşurinţă unei interpretări asemănătoare.

Cineva se ascundea ca să mă observe, încercând ca eu să nu fiu conştientă de acest fapt. Inima a început să bată pe contul şi pe riscul ei, fără să urmeze ritmul prudent pe care îl marchează normele fiziologice. M-am gândit la Blanca, la prezicerea Aminei. Mă uimea faptul că fantoma s-ar fi ascuns, deoarece în mod teoretic devin vizibile sau invizibile după bunul lor plac, dar cum nu cunoşteam natura exactă a unei ectoplasme, mi-a trecut prin minte că exista neliniştitoarea posibilitate ca eu să fi fost ţinta unei vizite de pe lumea cealaltă.

Dacă era vorba de o fantomă, fără îndoială că reuşea să-şi îndeplinească la perfecţie misiunea pe care o are: să

înspăimânte. Am fugit mâncând pământul. M-am îndreptat spre ieşire cu gândul de a scăpa cu viteza fulgerului, dar cum discopubul era mare, până să ajung la ieşire am avut destul timp ca un dram de chibzuinţă să-mi treacă prin minte. Nu era neapărat obligatoriu să fie o fantomă. Putea fi orice. Nu mă spionase chelnerul? Exista şi posibilitatea ca în spelunca aceea oamenii să aibă urâtul obicei de a se supraveghea unii pe alţii. Mi-a mai trecut prin cap şi ideea că cineva care ar fi avut legătură cu asasinarea Blancăi m-ar fi putut recunoaşte sau, pur şi simplu, că vreun puşti ar fi considerat că figura mea este suficient de drăguţă ca să merite osteneala de a fi observată. Cert este că pulsul nu înceta să galopeze cu o viteză şi o putere îngrijorătoare.

— Am ajuns! strigă o voce în spatele meu, reuşind ca inima să-mi sară definitiv din piept şi să-mi producă oribilul efect de a-mi scăpa prin gâtlej, o senzaţie pe care o bănuiesc a fi foarte asemănătoare cu ceea ce trebuie să simţi când suferi un infarct. Şi habar n-ai ce greu mi-a fost să plec de acasă fără ca nesuferitul ăla de taliban parşiv să-şi dea seama! Marele clevetitor devenise suspicios de îndată ce a auzit sunând mobilul meu atât de târziu… dar m-am încăpăţânat să plec şi am plecat; de fapt, s-a încăpăţânat Pustnicul, prima carte care mi-a ieşit de cum am tăiat pachetul de cărţi: închipuie-ţi, am înţeles numaidecât că eşti complet pierdută. Ia să vedem: ce naiba se întâmplă aici?

Amina primi drept răspuns un urlet sfâşietor. Obişnuită cum era, din fericire, cu personalitatea mea hiperbolică, reacţia mea nu păru să o impresioneze după cum ar fi fost de aşteptat. Dar au impresionat-o ţipetele care au urmat răcnetului introductiv. I-am explicat în fugă, în gura mare, că am bănuiala că afurisitele ei de cărţi de tarot o nimeriseră şi că Blanca ne spionează de după o coloană. Vorbele mele s-au împotmolit brusc, ca urmare a

palmei pe care mi-a tras-o Amina.

— Îmi pare rău, spuse ea după ce m-a lăsat mută. Eşti isterică. Eşti foarte fragilă, fato. Tot ce ni se întâmplă, povestea cu biata Blanca, a început să-ţi iasă pe nas…

— Să faci nebună pe cine vrei tu, dar nu pe mine, am răspuns eu furioasă. Tu mi-ai băgat în cap că în noaptea asta o să-mi apară Blanca în chip de nălucă. Îţi spun că acolo e ceva ciudat care mă supraveghează, iar tu, ca de obicei, nu mă iei în seamă, rezolvi totul cu o palmă.

— Cine te supraveghează

— Ce ştiu eu? E acolo, în spatele coloanei.

Amina se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre locul indicat, târându-mă de mână.

— Nu văd nicăieri fantoma Blancăi, spuse ea, după ce verifică împrejurimile indicate.

— Îţi spun că era cineva care spiona…

— Bună, Samarkanda, ne întrerupse preotul impertinent, îmi datorezi un păhărel, mai ţii minte?

— Bună, frumosule, şi îi aplică două săruturi pe fiecare obraz, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic; el, la rândul lui, nu păru foarte entuziasmat de efuziunile Aminei. Hai, adu trei, plătesc eu.

— Prietena ta mai are încă o jumătate de pahar de bere, l-a lăsat acolo, pe tejghea, ştii?

Deodată a sărit în sus şi a fugit mâncând pământul, de parcă o urmărea cineva… cumva poliţia?

— Poliţia! Care poliţie? am ţipat eu. De ce să mă urmărească pe mine poliţia, se poate şti? N-ar trebui cumva ca tu să fii urmărit de poliţie?

Mi-a părut numaidecât rău pentru că am fost atât de indiscretă. Amina îmi aruncă o privire nemaiîntâlnită.

— Ce vrei să spui? întrebă el cu o figură deloc prietenoasă.

— Nimic. Nu vreau să spun nimic.

— Mă acuzi de ceva?

— Înainte m-ai acuzat tu pe mine, nu-i aşa?

— Bineînţeles, răspunse el, lăsându-ne pe Amina şi pe mine stupefiate, la fel cum te-am acuzat faţă de poliţistul ăla care stă ca pe jăratic în băruleţul meu pentru că, după cum se pare, i s-a făcut de petrecanie bunei tale prietene Blanca sau trebuie să spun că i-aţi făcut de petrecanie? Pentru că, în ceea ce mă priveşte, mi se pare foarte suspect că umblaţi întrebând de ea chiar în noaptea cu pricina, frumoaselor, şi că tu, care de fapt nu eşti decât menajera ei, te dădeai drept o ghicitoare faimoasă.

— Mai domol, flăcăule! se înfurie atunci Amina. Nu sunt menajera ei, sunt prietena ei. În schimb, tu chiar că eşti chelnerul ei.

— Uite ce este, nici tu, nici eu nu suntem nimic pentru ea, deoarece este moartă.

— Cine ţi-a zis că-i moartă?

— Direct, nimeni. Toată lumea ştie. Agitaţia copoilor, întrebările puse la toată lumea… tuturor… nu-i nimeni care să nu ştie că fata aia a păţit ceva. Ce nu înţeleg este de ce mi-a spus poliţistul că individele cele mai suspecte din lume, adică voi, nu sunteţi pe lista neagră, că sunteţi doar menajera şi colega de serviciu…

— Aşa că pentru dobitocul ăla de inspector de doi bani, eu nu sunt decât menajera… spuse ea, ofensată.

— Eu chiar că nu sunt doar colega de serviciu, m-am indignat şi eu. Blanca este cea mai bună prietenă a mea, ca să afli şi tu.

— Era, dragă, era, preciză insuportabilul preot chelner.

Asta făceam când întâmplarea a vrut să dau din nou ochii cu fantoma care mă pândea. În acelaşi loc, în codonul în care se instalase, după toate aparenţele, ca să mă spioneze.

— Priveşte, Amina! am strigat eu. Fantoma!

Toţi trei am rămas cu ochii aţintiţi asupra siluetei care, ştiindu-se descoperită pe neaşteptate, se lăsă văzută şi îşi scoase tot trupul de după ascunzătoare.

— Pe ăsta îl cunosc… am spus eu, de îndată ce am putut să-l văd bine şi să înţeleg că nu era câtuşi de puţin o fantomă.

— Ca să vezi, şi eu, spuse chelnerul.

— Dar cine mama mă-siiv e ăsta? întrebă Amina. Sigur că n-are mutră de fantomă. În mod ciudat, este singurul din localul ăsta care n-are aspect de zombi.

— Santi, spuse chelnerul.

— Santi? ne-a scăpat mie şi Aminei la o diferenţă de două zecimi de secundă, motiv pentru care se auzi un Santi cu ecou.

El stătea înfipt în faţa noastră.

— Multă polifonie pe seama numelui meu, spuse presupusa fantomă în chip de salut.

Îl ştiam pe puştiul ăla cu figură înăcrită, de asta eram sigură, dar în momentul acela nu reuşeam să-mi dau seama de unde.

— Cine eşti tu? întrebă Amina.

— O întrebare originală, având în vedere că acum o clipă îmi rosteaţi toţi trei numele în cor.

— Tu o spionezi pe prietena mea? continuă Amina cu întrebările.

— Asta chiar că-i bună, răspunse numitul Santi.

— Nu le lua în seamă, Santi, spuse chelnerul. Ţi-am mai zis că sunt nebune.

— Cum adică ţi-am mai zis? m-am mirat eu.

— Santi e un coleg de-al meu de-o viaţă, spuse chelnerul acela îmbrăcat ca un preot asasinat. Mi-a pus nişte întrebări, ca la poliţie, el nu-i poliţist, dar ca şi cum ar fi. Se vede că povestea cu Blanca asta a zguduit tot

oraşul. I-am explicat deja colegului meu că nu ştiu nimic, dar că vă suspectez pe voi. Cert este că probabil aţi îmbrobodit poliţia, pentru că nimeni nu crede că aţi fi amestecate în această afacere necurată… ar fi de văzut ce alibi aţi pus la cale…

Atunci am înţeles că cel care era în faţa mea nu era altul decât nepotul Antoniei, detectiva.

— Vino încoace, spuse el, apucându-mă ferm de braţ ca să mă ia deoparte şi lăsându-i pe ceilalţi doi încremeniţi acolo. Bunică-mea mă dă jos din pat şi mă trimite să fac investigaţii într-un loc unde nu-i nimic de investigat. Ar fi mai bine să nu te mai joci de-a detectivul, nu-ţi şade deloc bine.

— Nici ţie, am răspuns eu, agresivă. Halal detectiv, care se vede de la o poştă că spionează! După o coloană, pentru mai multă băşcălie, nu ţi-a dat prin minte un loc mai vizibil?

— Ascultă, fato, spuse el, nu te spionam în scopuri profesionale, căci ne eşti clientă. Era o simplă curiozitate. Dacă tot eram aici, am vrut să înţeleg ce dracu' faci şi de ce te ocupi cu investigaţiile, când nu înţelegi o boabă din meseria asta.

Amina, văzând gesturile noastre teatrale, veni numaidecât dispusă să mă apere.

— Ţi-am spus că-i o fantomă, i-am strigat eu. Şi într-adevăr este o fantomă!

Caraghiosul acela mă privi cu duşmănie şi ieşi pe uşă exact în momentul în care îşi făcea apariţia pe scenă un maiestuos trup mergând în zigzag.

Trupul de care îmi petrecusem noaptea prinsă strâns – şi de care nu reuşeam să mă desprind, oricât de multe fantome m-ar fi înconjurat – era capturat de o mulţime de priviri feminine intruse, de priviri lacome care puneau numaidecât stăpânire pe silueta lui, cu acelaşi nesaţ cu

care o prinsesem şi eu în noaptea dinainte, o noapte îndepărtată în timpul căreia silueta aceea dezbrăcată, trupul lui Daniel, fusese în exclusivitate proprietatea mea.

VIII. UN JAF SOFISTICAT

AL ŞAPTELEA ARCAN: ROATA NOROCULUI

v E miezul nopţii, Cenuşăreaso, dar nu trebuie să-ţi faci griji, căci eu sunt devoratorul de dovleci fi povestea-i doar la început. GARTH BROOKS

Am petrecut alături de Amina un weekend nesfârşit. Acele zile lente ne-au servit ca să creăm între noi două o complicitate care ne-a prins foarte bine, dat fiind că eu nu mă bucurasem în viaţa mea de o altă prietenă decât Blanca, dar nici ea nu dispunea de prea multe referinţe în această privinţă. Durerea pentru tragedia Blancăi ocupa un loc în care nicio altă intimitate nu ar fi putut să încapă, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva atât de intens precum faptul că Daniel mi se strecurase în suflet, şi chiar aşa a fost; a intrat şi şi-a făcut un locşor în care nu mai încăpea nimic altceva. De aceea, când deja eram gata să explodez, m-am îndepărtat de el în mod intenţionat.

Am şters-o de la petrecerea de Halloween la care mă adusese de îndată ce mi-am dat seama că nu aveam absolut nimic ce căuta în locul acela. Din pricina grabei mele de a fugi de acolo, tocmai când Daniel ieşea pe scenă să se dezbrace, Amina a ghicit că satirul acela neruşinat

pusese stăpânire pe mine din punct de vedere emoţional.

Contrar aşteptărilor, Amina s-a bucurat. Am petrecut împreună weekendul, la mine acasă, în ciuda indignării familiei ei, care nu reuşea să înţeleagă cum o femeie tânără şi nemăritată are neobrăzarea să rămână peste noapte în altă parte decât la ea acasă, sub pretextul că îi ţine companie unei prietene muribunde, alături de care fusese văzută ieşind foarte târziu dintr-un bar, după ce consumaseră băuturi alcoolice.

Amina a avut grijă de mine ca de o copilă, ocupându-se de treburile casnice, făcând curăţenie, gătind, cu toate că nu-i dădeam nici măcar un euro. Am răsplătit-o într-un mod ciudat, foarte ciudat: luându-i locul la *treaba* aceea când ea era obosită. Am reprezentat-o bine, mi-a lăsat telefonul de mai multe ori, cu toată încrederea din lume, pe când mă observa atent de pe canapea. Nu o surprindeau răspunsurile mele. Faptul ciudat era că nici pe mine nu mă surprindea noua mea identitate de ghicitoare, chiar mă grozăveam la gândul că Blanca m-ar fi putut vedea, cum să nu se simtă mândră de draga ei Mana, habotnica, neroada, unde dracu' s-or fi dus renumitele mele scrupule? Habar nu aveam, nici măcar nu îmi puneam întrebări, nu mă interesa altceva decât ca maestrele mele, Amina şi posibila fantomă liniştită a Blancăi, să admire rezultatul modelului pe care ele mi-l transmiseseră, ca o copilă care îşi doreşte din tot sufletul ca părinţii ei să constate ce bine se descurcă cu tot ce întreaga lume garanta că nu va învăţa niciodată.

Eu eram o mică vrăjitoare dulceagă, nu aveam forţa Aminei, eram o ucenică. Dar, ca să fiu sinceră, nu mă descurcam chiar prost. Mă bucuram de o asistenţă convenabilă, desigur: exista o serie de fraze la care trebuia să apelez când rămâneam fără idei: *proiectează-te*, *draga mea*, *proiectează-te*, *tu poţi*, era una dintre cele mai

salvatoare. După toate aparenţele, dacă ieşea cartea Turnul, totul avea să meargă foarte prost, un dezastru absolut, dar nu trebuia să laşi să-ţi scape asta aşa, pe negândite, era nevoie să foloseşti eufemisme: *nu e un moment bun ca să-ţi asumi responsabilităţi*, *nu risca*, asta era altă formulă, care se potrivea cel mai bine când la etalare apărea cartea reprezentând Diavolul. Ideal era să se prezinte Carul, acesta semnala culmea norocului. Atunci era momentul să feliciţi clientul: tot noianul de tâmpenii erau înscrise într-o *argumentaţie-tip*, trebuia să citeşti textul, cel interesat era cum nu se putea mai bucuros. În schimb, Amina nu obişnuia să folosească fiţuica, trebuia să fie foarte obosită ca să-şi arunce ochii pe ea. Amina se entuziasma cu adevărat când în mâinile ei se ivea o carte bună şi o apuca suspinând de satisfacţie. A doua zi, fără să-mi dau seama, am început şi eu să simt euforia aceea când apărea Carul sau Roata Norocului şi, ceva ce nu aş fi putut niciodată să cred despre mine însămi, chiar dacă mi-ar fi spus-o cineva jurând pe Biblie: am început să întâmpin cărţile favorabile cu aceeaşi adâncă satisfacţie cu care le întâmpina şi Amina. De necrezut.

Luni, aproape că a fost nevoie să fiu târâtă de Amina ca să mă întorc la liceu. M-am gândit atunci că destinul hotărâse ca eu să fiu mereu silită să mă bizui pe o mamă-surogat care să-mi arate drumul corect; dar a fost un gând foarte rapid, întrucât am tras numaidecât concluzia că nu mă voi lăsa călăuzită de nimehi în afară de Blanca şi, cum Blanca nu mai avea posibilitatea să o facă, mă vedeam nevoită să învăţ să scot castanele din foc eu singură. La urma urmelor, ideea nu era chiar atât de absurdă, dacă e să ţinem seamă de faptul că împlinisem deja treizeci de ani.

Am intrat în liceu cu capul sus, poate cu gândul de a juca rolul noului model de femeie independentă, dar ochii

mi se izbiră de o viziune puţin stimulantă ca să continui pe aceeaşi linie de siguranţă prefăcută. Figura inspectorului, alături de cea a directoarei şi a altor doi tipi cu înfăţişare de poliţişti, se înălţau în faţa mea. Lucrul cel mai alarmant dintre toate: capul lui Angeles, prietena Blancăi, cea care îşi sărbătorea viitoarea nuntă în pubul de *strippers*, se ivea dintre celelalte capete. O tensiune aproape solidă plutea în aer, privirile se aţinteau asupra mea cu o expresie care m-a făcut să înţeleg că oamenii aceia nu erau acolo dintr-un moft. Am intrat cu ei în biroul directoarei. Acolo se aflau ceilalţi profesori cu o indescifrabilă faţă de circumstanţă.

În cele din urmă, inspectorul Segrelles se hotărî să rupă tăcerea.

— Domnişoară Marfa, se exprimă el cu obrăznicia obişnuită, vă aşteptam nerăbdători pentru că s-a întâmplat ceva foarte important şi considerăm colaborarea dumneavoastră absolut indispensabilă; poate reuşiţi să ne ajutaţi să punem nişte lucruri cap la cap.

Mi-ar fi plăcut să colaborez, ăsta-i adevărul, dar, din primul moment în care oamenii ăştia au început să-şi dezvolte pitoreasca relatare codificată privitoare la tehnologia multimedia, am avut senzaţia că asist la un discurs în limba chineză.

După toate aparenţele şi după cât am putut să deduc din ciudata relatare, în ultimele zile, poliţia descoperise că o importantă delapidare, un jaf foarte ciudat, nu o spargere cu arme, ci una săvârşită într-un mod mult mai sofisticat, se produsese într-una dintre cele mai reputate bănci din ţară. Eu nu reuşeam să înţeleg ce dracu’ aveau de-a face şcoala noastră, directoarea, Angeles, eu însămi în *jajul* de la banca aceea; în plus, explicaţia era atât de hieroglifică şi se prelungea atât de brutal, încât am început să-mi pierd capacitatea de concentrare pe măsură ce relatarea avansa.

Am izbutit să înţeleg ceva îngrijorător: Blanca, odihnească-se în pace, era principala suspectă, suspecta numărul unu pentru delictul acela. Blanca şi, foarte probabil, asasinul ei care, în mod sigur, devenise singurul beneficiar al sumei deloc neglijabile sustrase din bancă.

Au pus multe întrebări ciudate la care, bineînţeles, nu eram în stare să răspund, întrucât îmi era de-ajuns să încerc să deosebesc dacă îmi vorbeau în sanscrită sau în latina cavalerilor medievali. Creierul meu era antrenat să reţină date, dar nici pomeneală de abstracţii tehnice. Probabil că inspectorul şi cei care-l însoţeau şi-au pierdut destul răbdarea cu mine şi au tras concluzia că nu sunt în stare să furnizez nicio informaţie preţioasă, aşa că, la scurt timp după aceea, practic nici nu îmi mai adresau cuvântul. Toate întrebările erau destinate directoarei şi lui Angeles. Au început să folosească un jargon care mi s-a părut jignitor, dat fiind că sublinia foarte bine faptul că Blanca nu era suspectă, ci de-a dreptul vinovată. Cei care se pricepeau la tehnologia informaţiilor – cei doi poliţişti care îl însoţeau pe inspector, Ángeles şi directoarea însăşi – păreau uimiţi de capacitatea şi ingeniozitatea de care Blanca şi acolitul ei (ăsta era cuvântul pe care îl foloseau necuviincioşii ăia, *acolit*, în loc de asasinul bietei Blanca) agonisiseră o mare sumă de bani. Fuseseră descoperiţi, într-adevăr, dar trebuiau să admită cu toţii că, după toate aparenţele, operaţiunea fusese foarte bine pusă la cale. De fapt, dacă Blanca nu ar fi fost supusă investigaţiei din pricina dispariţiei şi a presupusului ei asasinat, poate că niciodată nu s-ar fi ajuns să se ştie că ea se afla în spatele întregii afaceri. Asta şi, bineînţeles, declaraţia lui Angeles, în care era relatat în amănunţime faptul că Blanca a consultat-o exact în legătură cu ceea ce se punea acolo la cale, datorită specializării ei în securitatea reţelelor informatice.

— Momentul loviturii a fost în văzul tuturor, din sala de lucrări practice pe calculatoare, explica unul din agenţi. Ar fi putut fi oricine, un elev, un profesor, oricine care ar fi avut acces în sală. Noi ştim doar că aici se află terminalul care a organizat *jaful*, ştim şi care a fost momentul, o oră la care oricine putea să tasteze pe calculatoare… dar, date fiind împrejurările, putem afirma că ea a făcut-o, îndrumată probabil de cel care a devenit după aceea asasinul ei.

— Îndrumată sau nu, a pus şi mai mult gaz pe foc directoarea. Fugiţi de aici, că Blanca nu era chiar aşa de nepricepută la sisteme… şi era o persoană deosebit de creativă, dacă mai puneţi la socoteală şi ajutorul acestei tinere care…

— Auziţi, se ofensă Angeles, cum adică ajutorul? Vă referiţi la mine, de parcă aş fi o delincventă, doamna mea!

Ei bine, mie mi se părea că li se căşunase pe Blanca şi încă într-un mod urât. Blanca era moartă, nu se putea apăra, dar nu mi-a dat prin minte cum să intervin în favoarea ei, îmi era şi-aşa destul de greu să urmăresc firul relatării. Mai cu seamă când vorbeau cei pe care îi presupuneam a fi experţii, într-un jargon de neînţeles, care includea multe sigle şi multe cuvinte în engleză.

— Putea fi oricine, continua uluit poliţistul informatician. În sală, erau douăzeci şi cinci de calculatoare conectate la reţeaua locală printr-un *hub* şi cu ieşire la internet printr-un *router ADSL* Şi această reţea era de fapt o subreţea, separată la rândul ei prin subreţeaua de administrare.

— *Router*-ul, îşi adăugă cunoştinţele alt individ, cuprindea un *firewall* şi un dispozitiv de adrese de reţea, ştiţi ce vreau să spun, un *NAT*.

— Da, bineînţeles, am intervenit eu, sigur că ştim.

Dar nu mi-au luat în seamă tonul furibund.

— Şi acest dispozitiv reuşeşte ca de pe internet să se poată vedea doar adresa *router*-ului, nu şi adresele locale din reţea. De aceea ne-a fost foarte simplu să aflăm că furtul a fost comis din sala de lucrări practice.

— Dar n-aţi putut afla concret de la care terminal? întrebă directoarea.

— Mă rog, asta nu-i foarte relevant, pentru că oricine ar fi putut să pună mâna pe un calculator; în orice caz, cineva a configurat *router*-ul astfel încât să aloce în mod dinamic adresele locale *IP* în cadrul reţelei locale. Nu i-a fost greu, pentru că, aşa cum ştie toată lumea, să intri într-un *router ADSL* al unei reţele telefonice, atât utilizatorul, cât şi *password*-ul sunt întotdeauna *admittd*.

— Bineînţeles, ştie toată lumea, am spus eu sătulă.

— Am aflat că jaful a fost săvârşit din sală, analizând *router*-zle continuă specialistul pe acelaşi ton inuman.

Inspectorul Segrelles a explicat apoi cum se desfăşurase *jaful* şi toţi au răspuns cu oh şi ah, mai puţin eu, care am rămas ca şi până atunci, suportând ca individul acela să explice felul în care prietena mea şi asasinul ei folosiseră „un *troian* care apărea sub forma unui *script* înăuntrul navigatorului”, ca să continue să relateze amănunţit şi alte grozăvii asemănătoare: că au folosit un *protector de cod* ca să acopere anumiţi utilizatori şi să fenteze antivirusul mecanismului de destinaţie, că s-au dus drept la directorul băncii, despre care cunoşteau o informaţie pe care o ştia toată lumea, şi anume că era mare amator de fotbal, şi i-au trimis un e-mail cu un link către o pagină foarte sugestivă despre echipe din Barcelona şi Madrid.

— De acolo, restul a fost uşor, încheie expertul cel mai insuportabil dintre toţi: *troianul* le-a trimis prin poştă acceptul directorului ca să intre de la distanţă în bancă. Nimeni nu avea să bănuiască frauda decât după ce avea să

fie comisă, dat fiind că utilizatorul şi parola aveau să fie recunoscute ca fiind corecte.

— De acord: Blanca şi asasinul ei sunt răspunzători pentru delapidare, am izbutit eu în cele din urmă să mi se acorde atenţie, dar cred că e ceva mult mai important decât un furt: viaţa unui om. Vorbim despre cea mai bună prietenă a mea, nimeni nu i-a găsit cadavrul, nu o putem înhuma, nu v-aţi gândit să acţionaţi în acest sens?

— Bineînţeles, domnişoară, răspunse inspectorul cu o expresie de profesionalism jignit. Cu asta ne ocupăm de mai multe zile. Nu numai că îi căutăm cadavrul, îl căutăm şi pe individul acela care se presupune că a înşelat-o şi apoi a ucis-o.

Dar chiar şi dumneavoastră de-abia aţi fost în stare să ne daţi informaţii, nu sunteţi nici măcar capabilă să-l recunoaşteţi în fotografiile care v-au fost arătate.

— V-am mai spus că de-abia l-am văzut. Glasul i l-aş putea recunoaşte, accentul lui era foarte ciudat, n-aveţi cumva înregistrări cu glasurile delincvenţilor?

— Ceea ce nu mai am este răbdare. Nu-mi veniţi cu reproşuri că n-am rezolvat o problemă pentru care nu dispunem de niciun buget. Ca şi dumneavoastră, domnişoara Ángeles este în stare să-şi amintească doar de un bărbat brunet, cu păr lung şi creţ şi foarte corpolent… Nimeni nu-i în stare să recunoască nici măcar un amănunt concret al persoanei respective şi toţi refuză să colaboreze, până şi la elaborarea unui portret-robot. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, ne vom continua investigaţia, în pofida slabei colaborări pe care, permiteţi-mi să vi-o spun, ne-o oferiţi. Şi asta e valabil şi pentru ceilalţi martori.

Tendinţa mea de a adormi brusc începuse să dispară în aceste ultime trei zile, poate întrucât conştiinţa mea se străduia să se menţină cu orice preţ vie şi vigilentă. Pentru că nu mai recurgeam atât de des la cafea, frecvenţa

bătăilor mele cardiace s-a stabilizat, astfel că orice atrocitate care ar fi survenit pe neaşteptate, cum a fost cazul *jafului informatic* săvârşit, chipurile, de Blanca şi asasinul ei, ajungea la mine şi se instala ca la ea acasă printre emoţiile mele, fără niciun fel de protest. Capacitatea mea de a mă entuziasma, de bine, de rău, începuse să scadă şi nu reuşeam să-mi dau seama dacă această situaţie era favorabilă sau nefavorabilă.

Am coborât scările cu mintea plină de astfel de idei absurde mişunând dezordonat, când nişte ochi aţintiţi asupra mea m-au readus la realitate. Era Prinţul Fericit, acel mic principe cioplit în piatră şi acoperit cu foiţe subţiri de aur, pe care licenţa literară a lui Oscar Wilde a reuşit să-l facă prieten al unei rândunele prostuţe şi generoase. Un prinţ rece, căci natura lui era din piatră, şi pe care lumea se încăpăţâna să-l considere fericit, dar care lăsa să-i curgă lacrimi şi mucozităţi pe care doar rândunica năucă era în stare să le observe. Daniel, prinţul meu fericit, nu plângea, dar fără îndoială că şi el avea ceva dintr-o esenţă de piatră şi era şi fericit: zâmbetul veşnic, de exemplu; răceala de piatră era vădită, iar capacitatea de a îmbrobodi rândunele derutate exista fără îndoială şi ea. Ochii nu exprimau mult, aşa cum probabil că nici cei ai statuii pe care Oscar Wilde a cioplit-o în basmul lui nu exprimau prea mult, dar, de pe soclul ei, pe mine m-au străpuns şi au ajuns să mi se strecoare în sânge, care pe neaşteptate a început să-mi fiarbă. Ochii lui Daniel s-au cufundat în sângele care fierbea şi el a ghicit.

Lucrul cel mai rău care i se poate întâmpla unei îndrăgostite pentru prima dată este ca el să ghicească.

Amina amestecase cărţile de tarot gândindu-se la Daniel şi gândindu-se la mine, dar descoperise doar ambiguitate. „De câţi ani îl aştepţi pe băiatul ăsta?” m-a întrebat ea după ce şi-a consultat cărţile.

Cărţile de tarot şi zodiacele mint ca nişte hoţomane; de fapt, dacă aprofundăm lucrurile, cărţile de tarot şi zodiacele nu există, dar au o capacitate extraordinară de a ne zăpăci prin coincidenţele lor, atât de numeroase. În orice caz, se pare că o figură de împărat, împerecheată cu alta referitoare la dragoste, ieşită în momentul-cheie din pachetul de cărţi magice, a fost cea care a spus primul cuvânt, a fost cea care a anunţat că îl aştept pe prinţul fericit, cel din piatră aurită şi cu inimă de plumb, capabil să observe de pe piedestalul lui, tot de piatră, toate întâmplările care se petrec în lume şi să-i ceară rândunicii rătăcite şi derutate să nu plece, pentru că va avea apoi timp destul ca să stea la căldură, să mai rămână acum încă puţin cu el, adăpostită la picioarele sau pe umărul lui, în orice caz, ultimul stol îşi luase deja zborul şi ea era singura, servindu-se doar de aripi, nu ar fi în stare să ajungă la căldura atât de râvnită, şi atunci nu rămânea altă cale decât să se refugieze pe piatra îngheţată, esenţa însăşi a prinţului fericit.

— Ai plecat înainte de douăsprezece, Cenuşăreaso, spuse el, referindu-se la fuga mea din noaptea spiriduşilor inventaţi.

— Ştii tu… dovlecii… am încercat eu să improvizez o replică plină de haz în contextul basmului la care apelase ca să imprime, vreau eu să cred, o anumită poezie întâlnirilor şi despărţirilor noastre, fără să aibă habar că în gândul meu tocmai îl deghizasem în prinţ de basm, fără carne şi oase, un prinţ care înşală rândunele naive.

— Dovlecii cu ajutorul cărora m-ai lăsat cu buzele umflate, frumoaso, mi-o luă el înainte. Dar nu era supărat. Nu ştii că nu trebuie să-l părăseşti, aşa de bunăvoie, fără să-l anunţi, pe cel care te iubeşte? M-ai lăsat neconsolat şi foarte îngrijorat la gândul că te-o fi răpit fantoma.

Am intrat împreună în clasă; dacă ar fi fost după el,

mâinile noastre ar fi rămas împletite la intrare, dar eu am ştiut că nu ar fi fost lucrul cel mai prudent. Uneori, din fericire, apar aceste urme oportune de conştiinţă. Am vorbit despre istoria Franţei, deoarece nu trecuserăm încă la alte teme, şi programa şcolară indica să se continue cu tratarea problemei în care se vârâseră francezii într-o zi de glorie aşa cum susţinea imnul lor. Am pomenit de incursiunile francezilor în Peninsula Iberică şi prin locurile pe unde au putut să ajungă. Numai Daniel asculta sau, cel puţin, doar el lua notiţe. Pentru prima dată am ţinut o oră de curs pentru un singur elev, care nici nu fuma, nici nu mesteca boabe de porumb prăjit, şi m-am simţit o profesoară împlinită, chiar erudită, capabilă să-l fac pe un singur discipol să vizualizeze figura lui Napoleon, cu mâna vârâtă în veston şi aspectul lui de mare împărat mic de statură. Nimeni nu m-a întrebat dacă Joséphine avea vagin.

Să zicem că a fost bine, să zicem că mi-a păsat foarte puţin că un grup de puşti din ultimul rând de bănci fredona melodia *Waterloo* a formaţiei ABBA, mi s-a părut chiar amuzant, ştiau să-şi armonizeze glasurile, micuţii ţâşti-bâşti; în timp ce unul fredona refrenul, celălalt rostea partea în care Napoleon *did surrender*[29], combinau versurile care nu fuseseră compuse ca să fie cântate polifonic, într-atât erau de pricepuţi. Dar nu fumau, doar o fată cu capul plin de codiţe rasta mesteca gumă şi avea grijă să liniştească poporul, anunţând că aşa-numiţii Curro Jiménez, EI Algarrobo şi Malospelos[30] veneau călare în galop, pe o scurtătură din Sierra Morena, hotărâţi să-i alunge cu focuri de armă pe franţujii aroganţi.

29 în engleză în original, se predase, (n.tr.)

30 Personaje ale unui serial spaniol din anii 1976-1978, având ca temă motivul romantic al banditului drept şi bun, participant în lupta împotriva francezilor din timpul Războiului Spaniol de Independenţă de sub ocupaţia napoleoniană (n.tr.)

Prima mea oră s-a încheiat fără vreun incident major. Şi fără miros de porumb prăjit. La uşă, mă aştepta Segrelles, cu o mutră arţăgoasă, voia să se termine odată aventurile şi nenorocirile iinvadatorilor francezi, deoarece rămăseseră încă nelămurite câteva detalii. Am urcat încă o dată în biroul directoarei; pe palierul dintre etaje, rămăseseră trei sau patru elevi, punându-le întrebări poliţiştilor despre un ştiu ce în legătură cu execuţiile prin împuşcare din ziua de două mai[31], jos *la tyrannie*. Daniel nu era printre ei, dar intuiţia m-a făcut să cred că supraveghea dintr-un anumit loc, ca Prinţul Fericit al lui Wilde, care avea ochi de safire, strălucitori şi preţioşi, ochi pe care rândunica i i-a smuls în cele din urmă, ca să-l facă într-adevăr fericit.

IX. LILIACUL ALB

AL OPTULEA ARCAN: NEBUNUL

A fi adult înseamnă să fii singur. JEAN-JACQUES ROUSSEAU

Amina hotărî să se instaleze definitiv la mine acasă. În opinia familiei ei, definitiv însemna o săptămână, dar ea m-a asigurat că va rămâne cu mine până când se va găsi cadavrul Blancăi. Vom învăţa să ne rugăm, chiar dacă nu

31 Aluzie la răscoala din ziua de 2 mai 1808 a populaţiei Madridului împotriva trupelor de ocupaţie franceze (n.tr.)

credeam în Dumnezeu... Ştia ea din sursă sigură că rugăciunea ajută, căci nu de puţine ori îl văzuse pe tatăl ei intrând în moschee cu o mutră acră şi ieşind cu un zâmbet larg. Ea se va aşeza cu faţa spre Meca şi îşi va închipui un triunghi cu un ochi imens în mijloc şi cu un acoperământ de beduin în vârful de sus; îi va spune Allah. Eu puteam vorbi cu Fecioara Maria, dacă nu mi se părea nepotrivit, căci era clar că eu întotdeauna m-am înţeles mai bine cu femeile decât cu bărbaţii.

— Nu contează dacă Dumnezeu există sau nu. Dacă nu există, nu facem rău nimănui şi, dacă există, sunt convinsă că nu s-ar simţi ofensat că îl numim cu un prenume oarecare dintre multele care I se dau de-a lungul şi de-a latul acestei lumi: Allah, Yahve, Maria ori Iisus, cugetă Amina.

Cu toate astea, nu a reuşit să mă facă să mă rog sau, dacă am făcut-o, I-am dat lui Dumnezeu numele de Bianca şi tot ce am obţinut cu presupusa mea rugăciune a fost să mă întorc în trecut ca să recreez imagini plăcute, obişnuite, chiar neutre, momente petrecute împreună cu ea. Eu ştiam cât îmi era de uşor să dau frâu liber imaginaţiei şi eram conştientă şi de faptul că uşurinţa aceea nu este un dar, ci o fatalitate, ceva de care trebuie să fugi atâta timp cât mai rămâne în interiorul tău un strop de prudenţă, ceva care duce cu mare uşurinţă la pierderea înţelepciunii.

Faptul de a te ruga, spunea Amina din ateismul ei întrepătruns de o mare închinăciune către un zeu universal, fără rasă şi fără o carte sacră bine definită, te ajută să te îndepărtezi de haos. Îi vorbeşti cuiva: un fel de psiholog specializat în a te asculta în mod activ. Ea recurgea la astfel de lucruri, aşa cum recurgea la cărţile de tarot sau la propriile poveşti de Şeherezadă care se culcă târziu, dar eu, fără să vreau, mă închideam din nou

în gândurile mele, pentru că din punct de vedere emoţional îmi lipsea talentul şi nici nu mă străduiam prea mult să fac rost de el.

Lola noastră a început din nou să mănânce, slavă Domnului. A trebuit să recurg la o strategie atât de simplă, ca aceea de a-i găti altfel puiul: a trecut de la fiert la fript; cred că Amina îi punea şi un strop de sare; trebuia să fie şi puţin alintată ca să se decidă să se atingă de mâncare. Lola nu o uita pe Blanca, îşi petrecea ziua stând în faţa uşii de la intrare, sperând că se va auzi cheia Blancăi în broască şi, deschizându-se uşa, se va pomeni cu zâmbetul ei larg şi vorbele dulcege care fuseseră întotdeauna adresate mai întâi Lolei. Am reuşit ca animăluţul să nu moară, aşa cum au obiceiul câinii, sensibili atunci când îşi pierd nădejdea de a-şi recăpăta stăpânul. Amina a avut un mare rol în privinţa asta, îi cânta, o legăna, îi spunea bebeluşul meu; când credea că nu o aud, întreţineau nişte dialoguri ciudate pe care le percepeam, până când m-am convins de ceea ce Blanca încercase fără succes să mă facă să înţeleg timp de multă vreme: în natura unui căţeluş există mai mult sentiment decât instinct.

În ceea ce mă priveşte, s-au produs unele schimbări; am încetat să nu mă mai plâng pentru orice, am făcut-o pentru Amina, pentru că o merita. M-am lăsat şi de obiceiul de a leşina cu orice pretext, am încetat să o mai ajut pe prietena mea cu ghicitul în cărţile de tarot, pentru că această sarcină îmi producea destul de multă linişte. Şi în ultimul rând, am inaugurat o perioadă de insomnie acută care durează chiar şi în ziua de azi.

Am continuat pe aceeaşi linie de împletire a viselor cu realităţile. Amestecam înăuntrul meu un material ambiguu, nimic nu era previzibil, scenariul zbura după bunul lui plac, dar când reuşeam să interceptez, la un moment dat, un episod, treceam la reconstituirea lui pe

gustul meu şi apoi i-l povesteam Aminei, ca să mă revanşez şi eu pentru faptul că mă amuza cu aventurile încărcate de umbre şi lumini pe care ştia atât de bine să le născocească.

Într-o noapte, am visat-o pe mama Blancăi. Stătea pe un scaun, cu privirea rătăcind fără ţintă, lăsând să-i fie frecată pielea uscată cu un burete de mâna mătuşii Blancăi, care cerceta cu grijă şi fără grabă trupul de păpuşă al surorii ei, în timp ce Bău o legăna cu vorbe de alint, pe care femeia nu era în stare să le priceapă.

Când eram pe punctul de a mă trezi, am înţeles că eram deja trează, cu ochii larg deschişi, auzind glasul lui Bău, care petrecuse într-adevăr un weekend la Jâvea, cunoscând chipul mamei Blancăi, deoarece nu a mai putut găsi şi restul, care se pierduse cu mulţi ani în urmă. Amina s-a înfiorat pe când asculta descrierea mamei care trăia fără conştiinţă, dar eu nu am putut să mă emoţionez, dat fiind că îmi era cunoscută deja această formă de viaţă, nu mi-o aminteam altfel pe mama Blancăi decât dormitând cu ochii larg deschişi, şi pentru mine era ceva firesc şi acceptat.

Bău călătorise cu expresul până la Valencia şi de acolo luase un autobuz care l-a lăsat în sat; nu a putut dormi în cuşetă pentru că nu avea bani pentru acest supliment. Dacă ne-ar fi spus că are intenţia să meargă, i l-am fi plătit noi, nu că m-aş fi scăldat în belşug, cu atât mai puţin Amina, dar situaţia lui Bău era mult mai precară.

Ne-a spus că şi el doarme prost, că luase obiceiul să facă duş cu apă rece ca să nu cheltuiască pe gaze, dar nu lipsa banilor era cea care îi pricinuia cea mai mare îngrijorare. Simţea o anumită vinovăţie pentru cele întâmplate cu Blanca, i se părea că Madridul se micşorase, că toate sectoarele se reduceau la unul singur, de o dimensiune ridicolă, încremenită în timpul şi spaţiul în care a dispărut Blanca: maşina goală, stropită cu sânge şi

abandonată era singurul Madrid pe care îl recunoştea Bău.

Când Bău a plecat, Amina a amestecat cărţile de tarot şi a văzut în ele nelinişte şi durere.

— Văd nelinişte şi durere, spuse ea pe un ton sentenţios.

— A vorbit arcanul major, am luat-o eu peste picior. Nu mai spune, păi, bineînţeles că există nelinişte şi durere…

— Şi îl vor urmări oriunde se va duce, continuă ea.

Mai iscodi puţin cărţile şi adoptând aceeaşi intonaţie de ghicitoare de două parale pe care o folosea când îşi dădea ei înseşi ori mie în cărţi, se întristă pentru fragilitatea bietului nostru prieten violoncelist, care, fără îndoială, o iubise în tăcere pe Blanca şi, dispărând ea, inima lui era gata să dispară la rândul ei.

— Cărţile mint, am spus eu, Bău o iubea cu adevărat pe Blanca, dar nici pomeneală de tăcere, zilele trecute mi-a spus că i-o mărturisise înainte de a fi ucisă, că poate de aceea ea nu a apelat la el cu destulă convingere. Acum se simte vinovat pentru asta, vezi şi tu.

— Va supravieţui până se va găsi cadavrul Blancăi, prevesti ea, ţinând-o una şi bună. După aceea, măruntaiele i se vor micşora şi va dispărea şi el cu totul.

— Păi, nici acum cărţile tale de tarot nu se potrivesc cu realitatea, am replicat eu, nu măruntaiele îl vor face să dispară, ci un avion cu destinaţia San Diego, California, unde îl aşteaptă tatăl lui; şi aproape că l-a convins să se lase de violoncel şi să meargă să lucreze cu el, ca profesor de solfegiu, într-o academie unde îi poate pune pile, cu acte cu tot. Mi se pare că, dacă va continua să rămână cufundat în această depresie, reducând Madridul la o maşină plină de sânge, cel mai bun lucru pe care îl poate face este să-i ceară bani de bilet tatălui său şi să plece fără să mai stea mult pe gânduri.

— Şi tu cum de ştii atâtea despre viaţa şi proiectele lui Bău? întrebă Amina cu reproş.

— Ne-am împrietenit, am spus eu cu o expresie tristă. Când sunt ucise prietene comune te apropii de alţi oameni.

— Dar mie nu-mi spune nimic, se îngrijoră ea.

— Nu te supăra, dar nu mă miră prea mult, am recunoscut eu.

Într-adevăr, în ultimele zile mă apropiasem cu oarecare încredere de Bău. În mod normal, eu mergeam la el acasă, căci îi cunoşteam agorafobia, şi cum eu sufeream exact de răul opus, de claustrofobie, mi s-a părut că am luat o decizie practică: să fiu eu cea care iese din casă să-l caute pe el. Cu toate astea, întâlnirile nu erau benefice pentru niciunul din noi, nici măcar nu era posibil să atribuim reuniunile noastre unei presupuse terapii de minigrup, întrucât ne cufunda în durere şi făceam cercetări ţinându-ne de mână. Nici nu vorbeam mult, poate că asta ne-ar fi făcut să ne revenim oarecum, ne limitam să lărgim cu un dram de automulţumire spaţiul rezervat mâhnirii inevitabile, săpând la patru mâini din răsputeri şi fără oprire, ca să ne prăbuşim cu şi mai mare uşurinţă.

Mi-a povestit într-o zi că suferă accese de somnambulism şi că se trezeşte cu violoncelul în braţe, şi i-am vorbit atunci despre dedublările mele între dimensiunea adormită şi cea trează; lui i s-a părut că ar fi mai degrabă o abilitate norocoasă decât o tulburare şi mi-a sugerat să congelez bunele trăiri, fie ele visate, fie reale, şi să le păstrez cu delicateţe în orice fantă inconştientă cu acces uşor. Acel Bău era diferit de unicul prieten aproape efeminat pe care şi-l găsise Blanca de îndată ce sosise la Madrid, era mai degrabă un bărbat înalt, alcătuit pe baza unei frumuseţi blânde şi a unor contradicţii, aşa cum se întâmplă de obicei cu femeile, dar evident viril şi, chiar dacă nu era un războinic gata de luptă, cum se presupune

că trebuie să fie bărbaţii extraordinari, chiar dacă avea porniri de o fragilitate extremă, emoţiile şi lamentările lui erau masculine, grave şi lipsite de stridenţe, hrănite mai degrabă de un machism absurd care îl împiedica să verse fie chiar şi o lacrimă.

— Zici că Bău ăla este un om puternic? se arătă indignat Daniel când i-am expus această părere a mea. Păi, Amina jură că l-a văzut prăbuşindu-se în pijama în mijlocul unui comisariat şi cu ochii plini de lacrimi mari.

Recunosc că, deşi începeam să-l apreciez cu adevărat pe Bău, să doresc să-l ocrotesc, chiar să nu înţeleg cum de Blanca, cea care adora tipii sensibili, nu ajunsese să-i împărtăşească iubirea, nu mă supăra dispreţul cu care îl trata Daniel… de fapt mă înnebuneau atacurile feroce pe care i le adresa, dat fiind că Daniel nu era un bărbat gelos şi totuşi faţă de mine simţea toată gelozia din lume.

— Nu-mi amintesc că Bău să fi vărsat o singură lacrimă. Şi era în pijama pentru că n-a avut timp să se schimbe când a ieşit ca din puşcă să încerce să o salveze pe Blanca. Cea care chiar a suferit o lipotimie am fost eu, ţi se pare cumva că sunt ridicolă?

— Desigur, dar tu eşti bună la suflet, aşa că ţi se scuză neroziile.

Şi nu că Daniel ar fi fost un caraghios nesuferit şi sexist… era doar un om care trecuse de la indiferenţă la gelozie. Iar eu mă delectam mişto de tot, bineînţeles, dar constatam cu o oarecare îngrijorare că sentimentele mele faţă de el se complicau în mod periculos prin faptul că mă delectam cu tâmpeniile lui încântătoare.

Daniel era un amăgitor, mă hipnotiza cu privirea lui de şarpe, profita atunci de starea mea de lipsă de apărare şi mă încolăcea cu trupul său elastic ca să facă tot ce voia cu mine. Şi ceea ce voia de obicei nu era altceva decât să strângă şi iar să strângă, desfătându-se cu abandonul meu

trecător, închizându-mă în el însuşi şi transformându-mi claustrofobia într-o intensă plăcere de a mă lăsa cuprinsă într-o dulce temniţă din care părea greu să pot scăpa vreodată. Ieşeam din el doar ca să mă ocup de nişte lecţii de istorie care brusc aveau puţin de-a face cu cele pe care le predasem până atunci, nişte lecţii în care privirea acaparatoare de anaconda continua cu tărie, iar prezenţa celorlalţi elevi, iscând zarva obişnuită, străini de faptul că un enorm şi splendid şarpe o înfuleca pe profesoară, aproape că ne stimula pe amândoi, pe el să mă înghită în continuare, şi pe mine, să rămân bine înfiptă înăuntrul lui. Eram în stare să inventăm un fel de iluzie senzuală în toiul bătăliilor brutale şi al execuţiilor goyeşti[32] prin împuşcare, amestecam transferurile erotice cu sângele ţăranilor răsculaţi, şi toate astea fără ca elevii să bage de seamă. Trebuie să spun că acele întâlniri spirituale dintre o profesoară renăscută graţie unui sentiment asemănător cu iubirea şi un elev seducător care îi pătrundea în trup prin mecanisme nemaipomenite funcţionau într-un mod cu adevărat subtil. Mecanismele erau tot atât de imposibile ca de exemplu o întrebare formulată de către elev profesoarei şi care trecea neobservată, pentru că făcea referire directă la revoluţia pe care o studiam, în care el presăra în mod enigmatic o alegorie căreia numai noi doi eram în stare să-i înţelegem conţinutul intim, neavând nicio legătură cu ceea ce apărea în textul cărţilor. Aceste peripeţii disimulate aveau urmări pe care le rezolvam noaptea, singură în patul meu. Iar Amina nici măcar nu-şi dădea seama, pentru că treceam prudent sub tăcere plăcerea acută pe care o producea în mine până şi amintirea dimineţilor împărtăşite cu Daniel deasupra trupului meu. Aş fi vrut, desigur, ca Daniel să împartă cu mine şi nopţile,

32 Aluzie la celebrul tablou al lui Goya, Zjua de trei mai 1808 în Madrid (n.tr.)

dar nu era cu putinţă. În ultimul weekend n-am primit nici măcar un semn de la el şi m-am surprins suferind singură, cu aceeaşi intensitate, pentru absenţa copilului prost-crescut care mă poseda ca un drăcuşor impertinent şi pentru absenţa Blancăi, al cărui loc rămas pustiu era sfâşietor.

Amina chiar a ajuns să-şi dea seama. S-a apropiat de mine sâmbătă după-amiază, cu o voce emfatică, vorbindu-mi despre dragoste, de parcă ar fi fost foarte versată în această privinţă.

— A zburat cel care îţi suge sângele, spuse ea, folosind lexicul ei cabalistic şi nesuferit, liliacul alb, şi te-a lăsat fără putere: astea sunt consecinţele unei iubiri nelalocul ei. Dar nu-ţi face griji, vei învia.

— Liliacul alb? Se pare că eşti pe zi ce trece mai nebună.

— N-o spun eu, fată drăgălaşă, o spune cartea de tarot. Îţi va suge sângele, zice cartea, dar o va face cu dragoste, iar tu îi vei ceda plasma, pentru că îl iubeşti.

— Ajunge cu plasmele şi cu liliecii, mie să-mi vorbeşti pe înţelesul tuturor.

Dar în orbirea mea, i-am cerut mai multe detalii, iar ea, bineînţeles, s-a grăbit să mi le furnizeze cu mare dăruire şi străduanie, trecând la amestecarea cărţilor şi la o etalare mixtă.

— Se pare că eşti deja prinsă, sufleţelule: Marea Preoteasă pe-aici şi Soarele pe-acolo, deci nu încape îndoială. Mă rog, mă bucur, dragostea e frumoasă la urma urmelor, dar nu ne îndrăgostim întotdeauna de cei pe care ar trebui să-i iubim. Aici apare… Nebunul… Să vedem, să vedem… Măi să fie… Văd absenţe, escapade, văd nerăbdare…

— Foarte isteţ din partea ta, scumpo. Sunt absenţe pentru că el nu este şi e nerăbdare pentru că mor de dorul

lui, ca să vezi ce mister!

Confidenţa mea pe tema amorurilor, nesperată pentru ea, probabil că a atins vreuna dintre fibrele ei sensibile şi atunci a luat pe loc una din hotărârile ei, dintre cele care includeau temutele excursii prin Madridul nocturn.

— Am găsit! O să mergem să-l căutăm la locul lui de muncă, a sugerat ea.

— Nici gând. Cine poate avea chef să-l vadă cum se dezbracă, neruşinatul?

— Tu, gagico… şi nici mie nu mi-ar prinde rău vreo petrecere care să-mi înveselească privirea.

— Te asigur că pe mine nu mă interesează trupurile care se dezbracă şi care sunt folosite ca obiecte, cu atât mai puţin al lui.

— Hai, nu face pe mironosiţa! Să mergem să ne distrăm, să uităm puţin de supărări şi tu să te întâlneşti cu iubitul tău.

— Nu-i iubitul meu.

— Ba e iubitul tău.

— Ba nu.

— Ba da.

Această chestiune nu a fost rezolvată, dar se pare că arcanele vorbiseră deja în favoarea escapadei nocturne, aşa că ne-am lăsat duse de ele şi am ieşit să-l căutăm pe individul acela care nu-şi găsea locul exact în inima mea pentru a fi marcat cu un X în căsuţa lui da sau într-a lui nu.

Taxiul s-a oprit în faţa localului în care Daniel muncea etalându-şi farmecele. Dar o umbră înlocuia ca din senin luminile de neon care până atunci fuseseră utilizate ca reclamă pentru a atrage femei lacome.

— Cum să fie închis? E de-abia ora unu! se miră Amina.

— Ce ştiu eu? în teorie, acum începe cheful în genul

ăsta de spelunci, nu-i aşa? Nu poate fi închis… aici se întâmplă ceva ciudat şi, în plus, uită-te la celelalte baruri, sunt pline ochi…

— Ia te uită, fato: ăla nu-i Gustavo, boxerul din Big Brother? L-au dat deja afară din casă?

— Face opt euro optzeci, spuse taximetristul.

— Uite, să-ţi explic, zise Amina, localul la care am venit e închis, ştii?

— Ia-auzi, ia-auzi, ce păcat! Păi, taximetrul, ca să ştiţi şi dumneavoastră, nu-şi ia concediu.

— Ce facem, Mana? Ne băgăm în altă speluncă, într-una care nu-i închisă?

— Nu mă interesează absolut deloc, am spus eu supărată. Daniel e un tâmpit. Unde-o fi? De ce nu m-o fi anunţat?

— Poate că-l găsim pe undeva, prin alt pub… în cel în care a intrat Gustavo…

— Nici gând! Du-te tu dacă vrei, am refuzat eu categoric. Eu mă întorc acasă.

Rjecunosc că eram mai supărată decât ar fi fost previzibil. Daniel îşi luase la revedere până luni, pentru că, după toate aparenţele, avea de lucru cât pentru o mie de boaşe, a spus el exact cu aceste cuvinte. M-am simţit trădată, deşi nu aveam nici cel mai neînsemnat drept de a mă simţi ofensată pentru ceva.

— Nouă euro, domnişoarelor, insistă taximetristul. Dacă doriţi să petrecem noaptea aici stând la taifas, n-am nimic împotrivă, dar vă avertizez foarte serios că voi încasa câte zece euro pentru fiecare sfert de oră de staţionare.

— O să încasezi exact cât marchează odiosul dumitale de taximetru, după ce o să faci cale-ntoarsă, domnule, se impuse Amina. Ne întoarcem exact acolo de unde am plecat.

Şi aşa am făcut, toţi cu feţe de condamnaţi în drum spre eşafod, inclusiv taximetristul.

— Cartea de tarot te-a avertizat că liliacul alb a fugit, ţi-am spus, apărea Nebunul, eu nu desluşeam foarte bine această manifestare sau escapadă, cred că aşa ţi-am spus… încercă Amina să-şi exprime gândul, dar o singură privire de-a mea a fost suficientă ca să-i închidă gura până am ajuns acasă.

Călătoria s-a încheiat în tăcere. Taximetristul şi-a primit onorariul fără bacşişul meritat şi am urcat în casă cu un ciudat sentiment de naufragiate în mijlocul oceanului. Lola ne-a ieşit în întâmpinare, dând din coadă cu o atenţie specială pentru Amina.

— Ar fi putut măcar să sune, canalia aia, puse şi mai mult gaz pe foc prietena mea, pe când lua în braţe căţeluşa, încă melancolică din cauza absenţei Blancăi.

„Canalia, exact”, m-am gândit eu… şi brusc mi-a trecut prin cap că Amina avea dreptate, poate că m-o fi sunat, canalia. Cum îmi petrectisem după-amiaza acasă, mi-am închis mobilul, căci telefonul fix îmi era de ajuns pentru a fi localizată. Şi dacă Daniel o fi sunat? Poate că o fi lăsat un mesaj. Cu o senzaţie ciudată de déjà vu, am căutat frenetic înregistrarea mesajelor şi exista acolo, într-adevăr, unul nou. M-a surprins propriul zvâcnet ventricular la gândul de a-i asculta glasul de bariton, dar nu, ceea ce s-a auzit a fost o voce piţigăiată, murmurând rar: „Maria, sunt Antonia; am o informaţie care cred că v-ar putea interesa. Sunaţi-mă, vă rog, când puteţi”.

X. ÎNCĂ O AMENINŢARE

5

AL NOUĂLEA ARCAN: SPÂNZURATUL

Toată lumea ştie că nu foloseşte la nimic să aştept, nici măcar ca să vezi trecând cadavrul duşmanului tău prin faţa porţii tale, pentru că poate este dus pe altă stradă, şi tu nici nu o să afli. LEOPOLDO DE TRAZEGNIES

Duminică m-am trezit cu impresia surprinzătoare că nu am dormit, deşi dormisem. Cum o asemenea contradicţie nu este viabilă fizic, am tras concluzia că nu merită osteneala să mă străduiesc să caut explicaţii la fenomene care nu există probabil decât în imaginaţia mea şi m-am grăbit să încep ziua cu o ceaşcă enormă de cafea care să mă izbească fulgerător de realitate.

— Felicitări, m-a salutat Amina, care era în bucătărie pregătind cafeaua.

— Pentru ce? Nu este nici ziua mea de naştere, nici nu văd motive de felicitare pe o rază de kilometri de jur-împrejurul meu. i

— Pentru că eşti Peşti; şi aştrii se configurează azi în favoarea ta, mă lămuri ea. Ar fi bine, draga mea, ca azi să foloseşti ceva ori alb, ori negru, fie chiar şi nişte chiloţi, asta ajută.

— Ar fi bine ca şi tu să foloseşti ceva între alb şi negru: se numeşte materie cenuşie.

— Glumeşti tu, dar dacă nu iei în seamă sfaturile

mele, pierzi ceva de preţ. Ai sunat-o pe detectivă?

— Da. La şapte dimineaţa o sunam deja. Am trezit-o din somn.

— Şi?

— N-a vrut să-mi spună nimic la telefon…

— Încercăm cu arcanele?

— Nu! Am stabilit cu ea să ne vedem la zece… Fir-ar să fie de treabă, de ce oi fi băut ceaşca asta mare de cafea? Deja îmi tremură picioarele, mâinile şi tot ce este posibil să tremure. O să-mi fac un ceai de tei, dă-te la o parte.

— Nu, dă-te tu la o parte, fato, că ţi-l pregătesc eu. Şi ce crezi că o fi vrând să-ţi spună? N-a mai rămas nimic de aflat… Dacă s-ar fi găsit cadavrul bietei Blanca, am fi ştiut-o de la Segrelles, iar în privinţa asasinului, la fel.

— N-am cum să ştiu, Amina, dar nici nu pot să nu fiu foarte speriată. Îmi faci ceaiul ăla de tei sau mi-l fac singură?

Sincer vorbind, nici nu aveam chef să continui cercetările. Dacă ar fi existat cea mai mică posibilitate să o recuperez pe Blanca mea, aş fi luptat până la extenuare, dar ideea asta era de-acum imposibilă. Tot ce mi-aş fi dorit să cercetez în momentul acela – a trebuit să mă recunosc eu însămi învinsă şi aproape ruşinată de slăbiciunea mea – era suprafaţa epidermei măslinii a lui Daniel, ingratul ăla, arză-l-ar focul, care îmi scăpa printre degete, fără ca eu să pot face ceva. Şi era prea târziu ca să-mi mai pese câtuşi de puţin de această fugă. Mă deranja foarte mult asediul gândurilor mele, atât de mult, încât am recurs la Amina. În timp ce îmi beam ceaiul de tei, i-am cerut să născocească una dintre scurtele ei istorioare. A relatat pentru mine o neverosimilă poveste despre sufletul universului, care se filtra zâmbitor printre nefastele sale cute, inclusiv prin găurile negre. Reieşea faptul că direcţia vânturilor care circulau pe Terra reprezenta un impediment pentru

pătrunderea sufletului în măruntaiele planetei noastre, acesta fiind motivul pentru care Terra era privată de prezenţa lui, făcând-o să devină lipsită de suflet. Iar pe mine, aşa cum am mai semnalat odată, care sunt fermecată de spaţiul simbolismului, fie chiar şi atât de naiv ca acesta, m-a îmbrobodit până m-a făcut să cred că această Amina, poeta Şeherezada, avea o dublă esenţă: cea a nesăbuinţei prozaice şi cea a nesăbuinţei lirice, aceasta din urmă fiind plină de inteligenţa pe care Amina o ţinea ascunsă, dar care îi ieşea din când în când la iveală.

— Toţi Gemenii dispunem de o dublă personalitate şi ţine seamă că în plus eu mă identific cu Marea Preoteasă, arcanul bipolarităţii, mi-a prezentat Amina versiunea ei făcută de mântuială când am încercat să-i expun părerea mea, potrivit căreia meritam capacitatea ei de a se introduce în cea mai pură abstracţie şi de a se juca cu cele mai năstruşnice imagini.

Înainte de a pleca de acasă, un bărbat suspendat de o funie de piciorul stâng se ivi în mâinile Aminei, pline de cărţi cu ilustraţii de acest gen, ca să-mi atragă atenţia că se apropiau necazuri. I-am reproşat Aminei că întotdeauna cărţile ei erau atât de rău prevestitoare, oare au prezis măcar o dată vremuri bune? Vacile slabe rumegau întruna în onoarea mea, arătându-şi ostentativ constituţia costelivă, bine reliefată, niciodată nu făcea act de prezenţă vreo simpatică şi dolofană viţeluşă zâmbitoare.

— Dacă vrei consolare, stână la telefonul speranţei, se apără Amina. Tarotul nu face altceva decât să arate realităţi. Aici apare Spânzuratul. Nimeni nu-i de vină că Roata Norocului dispare de îndată ce consult cărţile pentru tine.

În acelaşi fel cum făcea Roata Norocului, şi privirea detectivului, nepotul detectivei, s-a abătut cu demnitate din traiectoria mea în momentul în care m-a văzut intrând

pe uşa de la Detectivii Recasens S.R.L. în privirea lunecoasă ţinea cuibărită o doză de aversiune faţă de persoana mea, ceea ce nu putea trece neobservată, pentru că tânărul detectiv nu numai că nu încerca să ascundă asta, ci se străduia cu conştiinciozitate să transmită prin această expresie toată antipatia pe care era în stare să o acumuleze. I-am răspuns, căutându-i privirea cu ochii mei tăioşi, dar n-a fost chip, mi-a întors spatele şi ceafa ca să mi-i înfig în ele, dacă aveam chef, bădăranul naibii.

Antonia mi-a aruncat altă expresie, infinit mai cordială, cu care a combinat un salut binevoitor, o prevenire în legătură cu importanţa subiectului pe care ne pregăteam să îl tratăm şi o scuză pentru dezagreabilul salut de bun venit al nepotului ei.

M-am aşezat pe locul indicat de ea, din fericire cu spatele la necioplitul ei nepot, şi un fel de prevestiri rele au început să se desfăşoare în imaginaţia mea cu câteva secunde înainte ca ea să-şi dea drumul la gură. Habar nu aveam despre ce anume putea să mă informeze. Până în momentul acela, Antonia nu se remarcase prea mult ca detectivă, ca să zic aşa. Mi-am permis, aşadar, să mă îndoiesc că ar fi fost în stare să găsească trupul Blancăi sau să descopere identitatea asasinului ei înaintea lui Segrelles şi a oamenilor acestuia. Până una alta, lucrul cel mai rezonabil era să ascult ce avea de spus. Cu siguranţă că nu va fi vorba despre ceva extrem de revelator.

Atunci a început ciudata conversaţie.

— Îl cunoaşteţi bine pe Daniel, Maria? întrebă ea.

— La ce vă referiţi? Mă rog… este elevul meu şi…

— Este amantul dumneavoastră, spuse sinistrul nepot pe un ton sentenţios.

— Şi ce, ai vrea să fie fratele lu’ tata-mare? Vezi că acum mă supăr, am replicat eu. Ce-ţi pasă ţie, mă rog?

— Tu, taci din gură, interveni bunica lui în favoarea

mea.

Şi continuă, încercând să folosească o intonaţie calmă, cu scopul, presupun eu, de a ne-o transmite sau chiar de a ne contagia şi pe noi.

— Daniel se află într-o situaţie ciudată. Nepotul meu a descoperit că, la fel cum s-a întâmplat cu prietena dumneavoastră Blanca, Daniel e serios ameninţat de cineva care pretinde să primească o grămadă de mii de euro pe care, chipurile, el i le-ar datora. În plus, există şi alte coincidenţe între asta şi cazul Blancăi. S-a închis localul în care a fost văzută pentru ultima dată şi care, după cum bine ştiţi, este acelaşi local în care lucrează Daniel, adică lucra. Nepotul meu are suficiente motive să creadă că băiatul acela fuge de cineva din cauza unor bani, mulţi bani.

Nepotul a început să se plimbe prin cameră şi i-am descoperit cu coada ochiului o urmă de zâmbet triumfal.

— Ciudat, l-am auzit eu mormăind, cea mai bună prietenă a unei victime, amantă a celei de-a doua victime, şi tipa se preface că nu ştie despre ce i se vorbeşte.

— Care a doua victimă, la naiba? Lui Daniel nu i s-a întâmplat nimic şi, de altfel, aceste date nu-l pun în legătură cu asasinarea Blancăi.

— Poate că firul de legătură eşti tu, scumpo, spuse el cu voce tare, punându-şi coatele pe masă şi apropiindu-şi faţa, cu o expresie inchizitorială, la câţiva centimetri de nasul meu.

— Las-o în pace, încercă să se impună bunica lui. Suntem aici ca să-i atragem atenţia, ca s-o sfătuim, nu ca s-o acuzăm.

Dar impertinentul de detectiv-ucenic o ţinea una şi bună.

— Ai grijă, fato! îţi aminteşti de chelnerul îmbrăcat în preot asasinat? Cel care se încăpăţânează peste măsură să

spună că tu şi prietena ta Amina sunteţi suspecte? Atunci, să nu te îndoieşti că trebuie să se fi dus deja să-şi spună versiunea în faţa inspectorului Segrelles. Eu n-o fac pentru că bunica mea este foarte convingătoare, altminteri, m-aş fi alăturat strigătului mulţimii.

— Păi, uite ce este, chiar că sunt o asasină, m-am indignat eu. Şi cum ai avut necuviinţa de a mă demasca, mă văd obligată să te lichidez. Şi o să-mi facă o mare plăcere, pe cuvânt de onoare.

— Nu-i face jocul, Mana. Nepotul meu nu-i decât un copil; îşi dă aere de mare asistent, dar nu face altceva decât să calce în străchini. În plus, e în stare să-l scoată din minţi până şi pe omul cel mai cumpătat. Referirea lui la faptul că sunt foarte convingătoare are legătură cu promisiunea mea de a nu-i da nicio para chioară dacă persistă în strădania de a-mi speria clienţii cu versiunile lui îngrozitoare.

— Uite ce e, bunico, rămâi aici. Nu-mi convine să te las singură cu asasina, dar îmi convine şi mai puţin să-ţi suport tâmpeniile. Hai, pa, ne mai vedem, zise el şi plecă trântind uşa.

— Auziţi, draga mea, spuse Antonia fără să se enerveze câtuşi de puţin pentru comportamentul nepotului ei nebunatic: eu vă sugerez să aveţi grijă. Într-adevăr, nimic din ce v-am spus nu dovedeşte că elevul dumneavoastră are de-a face cu povestea Blancăi, dar nu puteţi nega că totul indică faptul că cele două afaceri sunt legate între ele. Dacă vreţi să vă spun adevărul, eu mă tem pentru dumneavoastră. Trebuie să aveţi grijă, draga mea.

„Trebuie să aveţi grijă, draga mea", mi-a spus Antonia; „ai grijă", avertiza Spânzuratul din cărţile de tarot de Marsilia; „ai grijă, iubito", îşi luase la revedere de la mine Daniel joi, după ce am făcut dragoste şi m-a lăsat fericită, zăcând într-un pat răscolit, cu mirosul lui de

bandit impregnat în cearşafuri.

Încolţită de atâtea avertismente şi cu o grămadă de idei încâlcite mişunându-mi în cap, primul meu impuls a fost să mă arunc smiorcăindu-mă în braţele Aminei ca să mă legene, aşa cum o făcuse în noaptea în care i-am mărturisit temerile mele referitoare la Blanca, dar, pe moment, instinctul a aşternut peste mintea mea un ameninţător talmeş-balmeş de cărţi de tarot şi de plimbări prin speluncile în care se refugiază noaptea madrilenă, şi am ales să renunţ la consolările Aminei.

Am căutat să-mi deschid drum prin Madrid, un oraş deformat în al cărui plan este uşor să te pierzi din capul locului, mult mai uşor pentru mine care nu am conceput niciodată spaţiul într-un mod ordonat, căci îmi lipseşte talentul de a mă orienta. Între orbite întrerupte şi trasee dispuse la nimereală, am sfârşit prin a mă pomeni, fără să-mi fi propus, cel puţin în mod conştient, în faţa casei lui Bău. Am calculat că trecuseră vreo două ore de când am ieşit din biroul Antoniei şi în tot acel timp nu făcusem altceva decât să cutreier întruna un labirint articulat pe una şi aceeaşi axă, până când m-am postat în faţa porţii lui Bău, care în linie dreaptă o fi la vreo cinci minute de mers pe jos de la biroul detectivei. Am auzit prin uşă sunetul grav al violoncelului, un sunet ascuns, deosebit de frumos, parcă îndepărtat mai mult în timp decât în spaţiu, redând fiecare notă, liniştitoare, inaccesibilă, interpretată numai pentru el.

Mâinile lui descifrau o arie barocă reuşind să proiecteze peste perfecţiunea matematică a muzicii propria descumpănire şi, mai mult decât atât, să transmită acea lamentaţie celui care îl putea auzi. Primul meu impuls a fost să bat la uşă şi să-i cer să cânte mai „departe fără să se întrerupă, de această dată împărtăşindu-şi cu mine inspiraţia, dar nu era prudent să o fac, pentru că

melancolia pe care o transmitea Bău nu era tocmai ceea ce aveam eu nevoie în clipele acelea. Eu aveam nevoie de seninătate, nu de tristeţe. Nici chiar de tristeţea senină a lui Bău, nici de reţetele sale muzicale pentru a o sublima. EH era un artist în stare să găsească frumuseţea în suferinţă, dar pentru mine, suferinţa şi frica erau doar atât: suferinţă şi frică; Amina născocea poveşti, Bău crea melodii pe măsură, iar eu, în lipsa căilor romantice la care să recurg, tranşam treaba izbucnind în lacrimi sau trăgând o înjurătură.

M-am aşezat pe o treaptă, simţindu-mă blocată la graniţa emotivă dintre tulburarea pentru povestea cu Daniel şi seninătatea ascetică pe care mi-o oferea o muzică menită parcă să te facă să te pierzi în gânduri în exclusivitate paşnice, chiar dacă ar fi fost triste. O graniţă într-adevăr vagă, unde am rămas multă vreme, lăsându-mă sugestionată de undele muzicii şi pătrunzând datorită ei într-o ciudată dimensiune în care i-am amestecat pe Bău, pe Daniel, pe Blanca şi pe Amina, şi această vrajă a reuşit să pună complet stăpânire pe mine, căci am sfârşit prin a crede că totul era bine, că nu avea niciun sens ca lucrurile să funcţioneze prost dacă muzica ambientală este atât de minunată.

În spaţiul închipuit de mine, am transformat-o pe Blanca într-un fragment din violoncelul cu note senzuale pe care îl îmbrăţişa Bău. Realitatea era că, înainte ca Blanca să fi dispărut, Bău se îndrăgostise de ea şi nu-i adusese la cunoştinţă asta până aproape de momentul dispariţiei ei. Dar eu eram absolut sigură că ea intuise cu mult înainte, Bău fiind cum nu se putea mai explicit în priviri şi gesturi, iar Blanca, o minunată interpretă a limbajului trupului. Petrecuse mai bine de un an mai legată de el decât de nimeni altcineva; pentru mine era clar, pentru că ea nu mi-i prezenta niciodată pe prietenii ei, de-

abia vorbea despre ei şi totuşi cu el ajunsese să se mândrească. La fel de semnificativ era şi faptul că a consimţit să-l aducă de mai multe ori sus, în casă. Chiar şi atunci când a făcut prezentările, formula folosită a fost deosebit de îngrijită, ca aceea care îmi închipui că trebuie să fie folosită atunci când unei familii i se prezintă cel pe care o fată l-a ales să-i devină partener. Dar îmi era clar şi faptul că Blanca nu îl iubise în felul acela: Dumnezeu ştie cum o fi înţeles Blanca sentimentul pe care i-l trezea Bău; cunoscând-o, poate că o fi fost mai puternic instinctul de protecţie decât celelalte. În orice caz, era vorba de o legătură care lăsa loc dragostei depline, indiferent de felul cum ar fi fost înţeleasa această formă de iubire.

Există prea multe formule de a iubi sau de a fi iubit şi nimeni nu poate să asigure că a sa este cea mai adecvată. Poate că şi eu îl iubesc pe Daniel, poate că îi iubesc doar trupul insolent, trupul pe care îl arăta oricui binevoia să treacă pe la casa de bilete şi să lase cei treizeci de euro cât costa ca să fie privit o vreme, blestematul ăla de trup mercenar care se prefăcea în viţelul de aur, în micul idol venerat, pentru că trebuie să-ţi petreci într-un fel clipele de răgaz. Exista şi posibilitatea ca o altă formă de iubire să fi pus stăpânire pe mine, o formă nesăbuită şi puternică de dragoste care aduce după sine nelinişti şi teamă, o formă care aduce şi orbire. Probabil că acel aforism care zice că dragostea e oarbă nu e departe de adevăr, deoarece bănuiala că Daniel ar fi intrat într-un necaz având legătură cu moartea Blancăi mi se părea inadmisibil. Am hotărât că Daniel nu avea nimic de-a face cu cele întâmplate prietenei mele, am hotărât, de asemenea, că nepotul Antoniei nu era altceva decât un fanfaron cu pretenţii de detectiv care habar nu avea ce anume se întâmpla; am permis, aşadar, ca ecoul muzicii solemne a instrumentului pe care îl mânuia cu atâta pasiune Bău să-mi ofere siguranţa pe care

nu o avusesem până atunci. Era vorba de o muzică energică, absolut deloc vreo văicăreală plângăcioasă, fiqcăre notă pe care Bău o scotea din coarde – întinse ca să capteze sentimentul care îl copleşea pe artist în fiecare clipă – era încărcată de forţă. În acele minute pe care le-am petrecut stând pe o treaptă în faţa porţii casei lui Bău, am fost sigură că tonalitatea pe care o folosea omul acela pentru a interpreta aria sau fuga, sau *adagio*-ul, sau orice o fi fost melodia aceea extraordinară, nu era dramatică, era plină de hotărâre, precum şi de o anumită formă nedefinită de dragoste şi de încredere în ceva sau în cineva; poate chiar în el însuşi. Toate astea le-am stabilit eu pentru că aşa le-am simţit, într-un mod absurd, intuitiv, fără temeiuri valabile, şi m-am lăsat molipsită de acea siguranţă pe care o percepeam, care îmi transmitea ceva la fel de abstract ca o fugă de Bach.

Am coborât treptele şi m-am dus direct să-l caut pe Daniel, în care hotărâsem, nu se ştie din ce motiv, să am încredere oarbă.

Blanca îmi vorbise mereu de necesitatea de a pune ordine în sentimentele confuze. Avea obiceiul amuzant de a se deghiza în salvatoare – codoaşă înţeleaptă, o numeam eu, pentru că se pricepea la amoruri, fiind foarte versată în această privinţă –, oferea idei şi punea ordine în senzaţii, funcţiona ca o călăuză spirituală în treburi lumeşti, cunoscătoare, în tinereţea ei, a mii de trucuri pe care le scotea din mânecă şi care se dovedeau după aceea destul de nimerite pentru a subzista, chiar dacă cineva ar fi putut să miroasă la o simplă privire că în unele dintre ele exista o anumită lipsă de etică.

Odată, Blanca a făcut şi pe Oracolul din Delphi, ca Amina, şi aproape că a prevăzut întâlnirea mea cu Daniel. Mi-a spus că era convinsă că va veni momentul în care mă voi îndrăgosti, dar cum nici măcar eu nu voi fi capabilă să-

mi identific starea, nu voi ajunge niciodată să mă bucur cu adevărat de dragoste. Din punctul meu îngust de vedere, profeţia ei nu mi-a produs o mare impresie. Acum, poate că venise momentul să acord atenţie acelor premoniţii ale codoaşei mele dispărute.

Am ajuns în galop acasă la Daniel. Am luat metroul, am schimbat liniile, am parcurs străduţe şi scurtături şi, pe când traversam Madridul de la un capăt la altul, nu am avut timp să mă gândesc la nimic, pentru că toată fiinţa mea era ocupată cu ceva care depăşea, fără îndoială, amintirea trupului solid al lui Daniel, ceva care lua ochii până la orbire şi care avea probabil mare legătură cu avertismentele Blancăi, inclusiv cu acea condiţie care indica faptul că, atunci când va sosi acel ceva, eu nu voi fi în stare să-l identific pe deplin.

Am urcat treptele câte patru şi am bătut la uşă cu nerăbdare. Acolo nu mai existau violoncele stimulante, nici spaţiu şi nici timp absurd ca să divaghez, nici să bănuiesc alte aiureli. Pur şi simplu, aveam nevoie să-l văd pe Daniel numaidecât, să-l întreb în ce încurcături intrase, ceea ce poate că ar fi trebuit să fac şi cu Blanca în ziua în care am descoperit că era hărţuită de un individ ciudat care îi cerea bani şi o ameninţa fioros.

Dar nu Daniel a fost cel care a apărut când s-a deschis uşa. Un puşti cu înfăţişare şi vârstă asemănătoare, poate ceva mai mare, m-a informat că Daniel părăsise locuinţa în dimineaţa aceea şi că nimeni nu ştia când avea de gând să se întoarcă, dacă se mai întorcea vreodată. Nu a părut interesat să afle cine e persoana care întreabă de prietenul lui cu atâta îngrijorare, dar eu am avut curiozitatea să ştiu cine este el.

— Sunt colegul lui, se prezentă el. Adică, fostul lui coleg de apartament. Şi sunt teribil de grăbit, pentru că Reverendul ne-a dat afară azi-dimineaţă cu neruşinare. Din

fericire, am un coleg care ne primeşte la el acasă, dar e de necrezut ce a făcut Reve. Fără să ne prevină, aşa, dintr-odată, ne-a zis să ne facem bagajele, să ne strângem boarfele cât mai repede şi s-o luăm din loc. Şi pe deasupra, să-i plătim fiecare câte trei sute de euro; n-are pic de obraz. Bine măcar că nu i-am plătit pentru luna asta.

— Cum adică nu i-aţi plătit? Casa asta e cumva a lui?

— Bineînţeles. Şi din contribuţia noastră scotea bani frumoşi, o fi ştiind el în ce belea o fi intrat şi de ce trebuie să plecăm noi în mare grabă. După cum ne-a spus el, mai are puţin şi i se pune sechestru pe tot. Ne-a cerut să plecăm numaidecât, că nu se ştie cine e în stare să rămână nu numai cu ambalajul, ci şi cu conţinutul, care în traducere înseamnă că există pericolul să se încerce punerea sechestrului şi pe lucrurile noastre.

— Dar… casa?

— Păi, casă, ce ştiu eu? Bine, dacă nu vă deranjează, o să continui împachetatul.

— Auzi, aşteaptă… Dar unde îl pot găsi? Nu răspunde la telefon.

— Şi tu cine eşti? se interesă el dintr-odată. Altă creditoare?

— Nu sunt nicio creditoare! Sunt… profesoara lui de istorie.

— Asta chiar că-i bună, continuă el, se pare că Reve trăieşte până şi pe spinarea profesoarei de la liceu. Cât de neruşinat poate fi flăcăul nostru!

— Auzi… ştii sau nu ştii unde îl pot găsi?

— N-am nici cea mai mică idee. Dar nu cred că se mai întoarce la liceu; îi e de-ajuns că trebuie să-şi câştige existenţa.

Deodată, probabil că ciudatul şi insolentul fost coleg de apartament al lui Daniel şi-a dat seama că vorbeşte prea mult, pentru că a revenit la graba de a-şi face

bagajele şi mi-a trântit uşa în nas. Iar eu am plecat şi m-am aşezat pe o treaptă, de data asta fără vreun violoncel care să-mi facă aşteptarea plăcută şi având părul măciucă.

Atunci, m-am jucat în mod metaforic şi prostesc cu un joc de societate, aşa cum fac adesea, mai ales în vis, dar, de data asta, nu Cluedo era cel ales, ci altul mai simplu şi mai familiar: Jocul Gâştei… M-am văzut sărind pe o tablă cu pătrăţele, dând cu zarul şi căzând nu peste o gâscă norocoasă, ca să mai dau odată cu zarul pentru că era rândul meu, nici pe punte, pentru că mă ducea curentul, ci pe un cap de mort păgubos care mă trimitea direct înapoi, la punctul de plecare. Eram din nou ca la început. O pierdusem pe Blanca, o pierdusem din ziua în care am aflat că intrase într-o încurcătură care mirosea a bani câştigaţi ilicit; acum mă pomeneam din nou dând piept cu altă belea cu aceleaşi caracteristici.

Aveam să-l pierd şi pe Daniel.

Aş putea încerca să nu îl pierd, dar nu aveam forţă nici măcar să arunc din nou cu zarul. M-am ridicat şi am început să circul, din nou, cu metroul în sus, cu metroul în jos, am coborât la Puerta del Sol şi am luat-o pe Caile Mayor, am renunţat la zaruri şi la gâşte şi am intrat în Piaza Mayor.

Pictorii, absorbiţi de pânzele lor; o chinezoaică vânzând tricouri elastice, două la şase euro. I-am zâmbit micuţei chinezoaice şi mi-am cumpărat un tricou cu o margaretă mare pe piept, fiind sigură că nu îl voi purta niciodată. M-am aşezat la o terasă, în faţa statuii lui Filip al III-lea[33], care indica o cale ambiguă cu braţul lui de piatră şi privirea goală. „Asta nu poartă un coş de hârtii pe cap, m-am gândit eu prosteşte, ci o felie de ananas încrustată pe gât, cu siguranţă că Daniel ar fi făcut o

33 Filip al III-lea (1578-1621), rege al Spaniei şi al Portugaliei între anii 1598-1621 (n.tr.)

observaţie asemănătoare. Ei bine, prietene Filip, dacă vrei să-mi semnalezi ceva în stilul statuii Prinţului Fericit al lui Oscar Wilde, caută-ţi altă rândunică naivă, eu nu stau de vorbă cu statuile”, am continuat eu în acelaşi stil năstruşnic de gândire, apoi am dat drumul unor lacrimi şi am cerut un suc de pere. Şi aşa am aşteptat, stând la o masă, să se întunece.

Peste două ore, era un frig de-ţi îngheţau oasele. Numai eu şedeam pe terasa barului şi chelnerul mă ţinea sub observaţie, de parcă ceva nu era tocmai în regulă. M-am întrebat de ce naiba lăsa mese afară dacă nimeni nu le ocupa şi, în orice caz, cel care ar fi îndrăznit să se aşeze acolo era privit fioros. Aşa că, am plătit, m-am ridicat şi, am continuat să mă plimb prin piaţă. Chinezoaica îşi adusese şi familia: un tânăr cu aceeaşi înfăţişare vindea batiste şi o femeie, identică şi ea cu prima, a încercat să mă facă să înţeleg valoarea unei marionete cu chipul Lisei Simpson, care dansează în ritmul muzicii *bakala*, *o* muzică stridentă care ieşea dintr-un aparat destul de primitiv, dar cu o capacitate incontestabilă de a-i asurzi pe pietoni. Am simţit o nostalgie trecătoare pentru violoncelul senin al lui Bău sau cum mi se întâmplă de obicei, probabil că subconştientul meu a simţit această nostalgie care, îmbinându-se perfect cu noile mele temeri, mi-a călăuzit din nou paşii până la casa lui

Bău. De data asta, cu siguranţă, nu aveam să mă aşez pe o treaptă să ascult ce ar fi vrut să-mi spună violoncelul lui Bău, de data asta aveam să bat la uşă.

— În afară de tine, n-am mai întâlnit pe nimeni în stare să se emoţioneze ascultând sunetul violoncelului meu, îmi spuse Bău puţin mai târziu, în faţa unei ceşti de cafea. De fapt, muzica mea produce de obicei efectul contrar. Niciodată n-am înţeles de ce adoră oamenii sunetul unui pian, dar au urâtul obicei de a-mi cenzura

bietul violoncel.

Bău alese una dintre cele mai grave note şi lăsă arcuşul să alunece paralel cu căluşul instrumentului, eu am închis ochii ca să primesc cu mai mare profunzime nota aceea unică, susţinută în aer câteva secunde cu un vibrato de virtuoz şi care mi s-a strecurat bine în interior. Şi aşa, cu sunetul perfect al acordului său tremurat, l-am lăsat şi pe Bău să intre, făcându-l părtaş la toate îndoielile şi temerile mele, prefăcându-l în complicele meu absolut, întrucât până în momentul acela nu recunoscusem faţă de nimeni că simţeam dragoste sau ceva foarte asemănător cu dragostea pentru un băieţel neobrăzat.

Din fericire, omul pe care îl alesesem drept confident, violoncelistul depresiv şi virtuoz, era plin de o nebănuită înţelepciune. Mi-a preluat toate ideile dezordonate şi le-a mânuit cu clarviziune. Brusc, prietenul meu Bău m-a umplut de energie şi de luciditate, într-un mod nemaiîntâlnit, având în vedere că doar cu o zi înainte ne contrazisesem în legătură cu ideea de a hotărî care din noi doi era mai nefericit şi, în acelaşi timp, încercând să ne ajutăm unul pe celălalt; eu aproape că reuşisem să-l conving să-şi strângă catrafusele şi să plece la San Diego, unde îl aştepta un tată pregătit cu o mică slujbă demnă şi nişte acte care vor face din el, dacă nu un cetăţean american – ceea ce înseamnă să ceri mult, şi mai ales ţinând cont de cum se petrec acum lucrurile, când oricine care nu e născut în Wisconsin şi pe care nu îl cheamă Smith devine în mod automat suspect că ar fi coleg cu Bin Laden măcar un muncitor american cu documente în regulă, ceea ce nu-i rău deloc. În ceea ce îl priveşte, mă convinsese practic să accept odată ipoteza aceea atât de neobişnuită care garanta că meseria de profesor de liceu poate aduce mari satisfacţii celui care o practică, dar cu condiţia să-şi dea interesul şi să ştie să o apuce pe drumul

cel bun. Hotărâserăm împreună că de-acum nu se mai putea face nimic pentru Blanca, poate că lucrul cel mai bun era să încetăm să mai îndeplinim rolul de bocitoare veşnice, nu ne folosea la nimic să continuăm să ne lamentăm şi nu mai era altceva de făcut decât să aşteptăm răbdători ca poliţia să strângă dovezile necesare pentru a-l găsi până la urmă pe nemilosul care îi luase viaţa dragei noastre prietene. După toate aparenţele, Bău ştiuse să interiorizeze hotărârea la care ajunseserăm şi se arăta practic şi pozitiv.

Am petrecut aproape o jumătate de oră discutând dacă era nimerit sau nu să iubesc pe cineva de teapa lui Daniel, dar curând subiectul a fo' & închis. Bău nu judeca pe nimeni, în plus, credea în dragoste, mă refer la dragostea romantică, la dragostea dintre doi tineri ca Romeo şi Julieta; cu cât apăreau în scenă mai multe persoane asemănătoare celor din ireconciliabilele familii Montague şi Gapulet, cu cât învăluiau cazul mai multe ingrediente interzise, cu atât mai pură şi mai fermecătoare avea să fie dragostea izvorâtă. Poate că de aceea s-a îndrăgostit de Blanca, întrucât pentru el Blanca nu era altceva decât o zeiţă şi se ştie deja că muritorilor le este interzis să se îndrăgostească de zeiţe.

Nu am discutat prea mult în privinţa temei care mă preocupa: de unde şi până unde se afla Daniel în aceeaşi situaţie ca Blanca puţin înainte de a muri? Cui îi datora atât de mulţi bani? De ce spelunca unde lucra el era închisă definitiv? De ce nu mi-a spus niciodată că locuinţa în care stătea era proprietatea lui? De ce nu mă suna, dacă mă asigurase de atâtea ori că avea intenţia să *rămână cu mine*? De ce brusc telefonul lui nu mai era niciodată disponibil?

— Vezi să nu cazi din nou în aceeaşi greşeală, nu săvârşi o a doua eroare, a fost singurul răspuns a lui Bău la

atâtea întrebări. Pe Blanca n-ai vrut s-o întrebi direct, aminteşte-ţi, şi acum, vezi cum s-a isprăvit totul. De data asta, trebuie să-l întrebi pe el şi să te laşi de fleacuri.

— Ar fi simplu dacă aş dispune de abilităţi telepatice, am cugetat eu, dar cum nu e cazul, iar Daniel e dispărut, nu văd cum l-aş putea întreba direct.

Cuvântul *dispărut* m-a paralizat şi de la paralizie am trecut numaidecât la plânsetul atât de binefăcător.

— Trebuie să fii mai puternică, Mana, m-a dojenit blând Bău. Nu spuneai tu că înainte nu plângeai niciodată…?

— Ia te uită cine vorbeşte, am răspuns eu pe un ton nepoliticos. M-am scuzat imediat: Iartă-mă. Cert e că… am impresia că totul se repetă. Daniel dispare, aşa cum a dispărut Blanca, Daniel e urmărit de creditori siniştri… Nu mai lipseşte doar să i se găsească maşina pătată de sânge şi coşmarul să înceapă din nou.

— Eu nu văd lucrurile aşa. Eşti puţin cam paranoică, din pricina celor întâmplate, te înţeleg, dar…

Nu l-am lăsat să termine. Paranoică, zicea cretinul ăsta, dar ce vrea? Să încep să dansez o jota?

— Uite ce este, plec. Îţi mulţumesc să mai ascultat şi că mi-ai cântat câteva *adagio*-uri, fugi şi *allegro-un* de Bach, mi-am luat eu la revedere pe un ton sec. O să mă duc acasă şi o să-mi petrec restul nopţii încercând să-l găsesc la telefon, să văd dacă am un pic de noroc.

Nu a încercat să mă oprească. Am presupus că îi era de-ajuns cu propriile suferinţe. Mi-a lăsat impresia că faptul că i-am împărtăşit necazul meu l-a stârnit să se elibereze de melancolie. Mă ascultase cu atenţie, devenise îngrijorat, încercase să găsească răspunsuri şi să caute perspectiva raţională. Nu reuşise, dar, bineînţeles, îi eram recunoscătoare pentru intenţie, cu asta era de-ajuns, dar când am ieşit de la el de acasă nu am avut deloc impresia

că ar fi putut să mă înţeleagă.

O arteră veşnică numită strada Alcalá m-a purtat spre nord-estul oraşului: ca întotdeauna, mergeam fără ţintă. Era sistemul meu ciudat de exorcizare a necazurilor. Până la urmă, am oprit un taxi şi m-am lăsat dusă de el până la mine acasă, reconfortată de căldura din maşină şi de muzica ambientală.

De îndată ce am vârât cheia în broască şi am deschis uşa, m-am şi pomenit în faţă cu Lola şi cu Amina. Cea dintâi, cu simpatica ei manifestare canină; cea de-a doua, ţeapănă ca un totem amerindian şi cu aceeaşi mutră prost dispusă pe care o au de obicei astfel de sculpturi.

— Unde-ai fost? E atât de târziu… şi eşti doar într-un jerseu! Simptomele tale de paranoia sporesc cu paşi gigantici!

— Ce ciudat! am răspuns eu fără prea mult entuziasm. Este a doua oară pe ziua de azi când sunt acuzată de paranoia.

— Ce s-a mai întâmplat acum? întrebă ea, de parcă aş fi fost o copilă mototoală, care scorneşte în fiecare clipă o poveste fantezistă ca să atragă atenţia.

— Păi, n-o să-ţi vină să crezi! m-am manifestat eu, cu o supărare de mama focului, care evoluase treptat proporţional cu îngrijorarea, o supărare care se manifesta împotriva oricui ar fi îndrăznit să-mi iasă în cale. Ceva nemaivăzut, ascultă! Ceva cum nu se poate mai original: ameninţări pentru datorii, dispariţie şi posibilitate de asasinare.

Nu a fost uşor să o conving pe Amina că o situaţie atât de ciudată se repeta într-adevăr. În schimb, a fost mai uşor să o fac să creadă că povestea mă afecta extraordinar de mult, dat fiind că ea intuia, de fapt se poate afirma că ştia în mod cert, că Daniel chiar era o persoană importantă pentru mine.

— De ce te-ai dus acasă la Bău, în loc să vii într-un suflet să-mi spui mie? întrebă ea indignată.

— Foarte simplu: Bău nu mă ameninţă cu cărţi de tarot rău prevestitoare.

— Cred, continuă ea, că de data asta, fiind deja antrenate, misiunea poate să ne iasă mult mai bine. Hai să plecăm imediat să-l căutăm pe Daniel şi să aflăm o dată pentru totdeauna ce anume se pune la cale pe aici!

— Înţelegi acum de ce am preferat să apelez la Bău? El ascultă, consolează; tu înnebuneşti şi te încăpăţânezi să cutreieri prin Madrid. Şi pe deasupra, o spui ca pe o bătaie de joc, se pare că te consideri antrenată, de parcă ar fi vorba de un sport.

M-am dus la bucătărie boscorodind fără noimă şi mi-am făcut o cafea foarte tare, care probabil mă va ajuta să mă înfurii şi mai mult. Auzeam de departe murmurul unor vrăji ciudate rostite de Amina şi însoţite de foşnetul cărţilor de tarot pe care le amesteca. Mi-am terminat de băut cafeaua şi, înainte de ultima sorbitură, înţelesesem deja foarte bine cum avea să se isprăvească totul: aşa cum indicase ea acum câteva minute şi cum mai propusese şi acum câteva săptămâni, eu şi Amina ne pregăteam să cutreierăm prin Madrid.

XI. UN SPION ÎN SPATELE PERDELUŢELOR

AL ZECELEA ARCAN: NECURATUL

Speranţa îl face pe naufragiat să-şi agite braţele în mijlocul apelor chiar şi atunci când nu vede pământ pe nicăieri. PUBLIUS OVIDIUS NASO

Eu şi Amina am hotărât să ne facem nevăzute. Sistemul utilizat pentru a obţine starea de invizibilitate a fost conceput de ea: dacă prima dată, ca să ne adaptăm mediului, ne-am deghizat în nişte fete atrăgătoare din punct de vedere sexual, de data asta vom proceda invers. Îmbrăcate destul de şleampăt sau cel puţin reuşind o apropiere de vulgaritatea cea mai credibilă, am pornit-o fără să atragem atenţia pe bulevardul La Castellana în jos, în direcţia pubului unde muncea chelnerul convins de condiţia noastră de asasine rămase nepedepsite. Amina a intuit că tânărul acela era destul de prostănac ca să ne indice locul exact unde se afla Daniel, fără ca măcar să fie nevoie să-l întrebăm ceva.

Înainte de a intra, prietena mea mi-a furnizat o serie de instrucţiuni precise: fără leşinuri sau beţii, asta pentru început. De data asta, lucrurile aveau să se desfăşoare cu moderaţie, „ne vom comporta prudent, ai înţeles?”; eu aveam să rămân pe planul al doilea, în timp ce ea va avea grijă să conducă operaţiunea.

Amina părea că se amuză copios de acest plan, care mie mi se părea aberant: cum putea găsi nostim faptul că ne aflam acolo încercând să descoperim dacă Daniel era cât pe-aici să fie asasinat de acelaşi individ care a binevoit să-i facă de petrecanie prietenei noastre?

— Dramatizezi, se justifică ea. Asta n-are nicio legătură cu povestea Blancăi. Din nefericire, ce i s-a întâmplat ei nu mai are nicio rezolvare. Dar Daniel nu e ameninţat de pericolul pe care ţi-l imaginezi.

— Şi tu ce mama dracului ştii?

Ea ştia ceva, era clar. În afurisita aia de carte de

tarot se pare că ieşise Diavolul (pe care ea prefera să-l numească Necuratul, pentru că zicea că diavolii nu au ce căuta pe-o carte de magie albă), aşezat nu ştiu cum la etalare; cert este că trebuia să se interpreteze că necuratul acela era însuşi Daniel, nu un posibil creditor înfuriat având intenţii rele.

Am ajuns la speluncă şi prietena mea s-a îndreptat cu toată hotărârea către tejgheaua barului. I-a zâmbit chelnerului impertinent, de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni din lume, şi a cerut un gin-tonic pentru ea şi o coca-cola pentru mine.

— Nu, am protestat eu, mie să-mi dai o bere, te rog.

— Mi-e cunoscută scena asta, interveni el, adresându-i-se Aminei, acum o să vă târguiţi ce-i mai convenabil pentru ea să bea; după aceea, o să mă întrebi cu accentul tău berber dacă sunt atât de amabil să vă indic locul exact unde se află un viitor defunct.

— Ha, ha, ha, ha, râse Amina, chiar că eşti simpatic, flăcăule. Ba eşti chiar încântător. Ce bătaie de cap am avut ca să-i conving pe Segrelles şi pe colega mea să-mi permită să-ţi spun adevărul, dar am putere de convingere şi iată-ne aici. Iubire, nu ţi se pare ciudat că poliţia nu te ia în seamă când ne acuzi cu atâta insistenţă că am fi nişte asasine? Că atunci când Segrelles mă interoghează o face cu atâta camaraderie şi că îmi dedică doar câteva minute, în timp ce pe voi, ceilalţi, vă ţine câte o oră? Nu ţi se pare ciudat că amicul tău, detectivul ăla înăcrit, şi prietena mea, cea cu berea în nas, se ceartă în faţa noastră ca o pereche de îndrăgostiţi, ea îl face pe el fantomă, iar el pe ea isterică? Dacă am fi nişte asasine sau chiar simple suspecte, n-ar exista atâta familiaritate cu poliţia şi cu detectivii… Mă rog, se vede că eşti isteţ, deci presupun că ai ghicit deja, dar o să fiu mai concretă, pentru că înţeleg că eşti nelămurit: eu şi prietena mea Mana suntem

detective, lucrăm pentru poliţie, de fapt, ea este logodnica oficială a prietenului tău, celălalt detectiv, dar el nu lucrează pentru poliţie. Sigur că în cadrul acestei bresle există diferite categorii, el este încă ucenic. Ne-am prefăcut faţă de tine, pentru că asta era misiunea noastră, dar în cele din urmă, toţi, chiar şi inspectorul Segrelles, care era cel mai reticent, ne-am convins că poţi să ne fii de mare ajutor, un colaborator minunat în cazul acesta. Poate că ceea ce ne vei oferi va lămuri definitiv toată afacerea şi vei obţine medalia pe care o primesc colaboratorii de lux în astfel de situaţii… dar să nu-ţi faci griji, presa nu te va hărţui multă vreme, doar vreun articol în pagina eroilor tăcuţi şi poate un interviu în emisiunea doamnei Campos, nu mare lucru…

Înainte ca tânărul să poată răspunde o vorbă, i-am cerut să-mi servească numaidecât a doua bere, aveam urgent nevoie de ea ca să asimilez prostiile pe care tocmai le ascultasem şi în care mă vedeam inevitabil implicată. Am sorbit o gură zdravănă de bere pe când ascultam ciudata negociere pe care o punea la cale această pereche de indivizi aproape ireali. Brusc, chelnerul se adresa Aminei cu veneraţie, după douăzeci de minute devenise confidentul perfect al poliţiei, cel care apare mereu în filmele cu hoţi şi vardişti, cel cu mutră de colaborator nemilos al poliţiştilor. A trebuit să recunosc că Amina e o actriţă splendidă şi am lăudat în sinea mea acel imens potenţial inventiv care o caracterizase dintotdeauna. Poate că Blanca avea dreptate când o asigura că ar trebui să-şi câştige viaţa cu aceste basme, dar, fără îndoială, interpreta foarte bine şi rolul de detectivă. Nu exista niciun dubiu că Amina avea un mare talent, irosit probabil din vina acelei obsesii de a fi pe placul tatălui ei, o monotonie care o împingea să-şi petreacă mare parte din timp ocupându-se de munci *proprii sexului ei*, precum spălatul şi călcatul, şi

să-l umple astfel de bucurie pe tăticul *mustafa*.

Vaporii de alcool din bere au început să-şi facă de cap, motiv pentru care m-am dezinhibat brusc, aceasta fiind direcţia la care conduce în mod inevitabil alcoolul. Dar nu m-am dezinhibat la modul exclusiv verbal, ci natura mea etico-morală s-a văzut şi ea afectată grav şi am suferit un acces trecător de rasism.

Am profitat de cele câteva minute în care idiotul de chelner se ocupa să toarne altor clienţi în pahare ca să mă adresez Aminei.

— Fato, i-am spus cu un zâmbet larg de prostănacă pe buze, eşti un geniu, o demnă moştenitoare a Blancăi. Dacă nu te-ai lăsa dusă de prejudecăţile arăbeşti ale tatălui tău, Marele Taliban, ai fi cel puţin preşedinta acestei ţări.

— Ia te uită ce bine! Şi dacă n-aş avea intenţia să ajung la capătul acestei încurcături, te-aş lăsa aici baltă, cu tâmpeniile tale, şi să-ţi suporte cine-o vrea beţia! a răspuns ea ofensată.

Amina şi celălalt au mai continuat o vreme să negocieze, în timp ce eu stăteam deoparte de bunăvoie, deoarece era deja mai mult decât dovedit că nu eram de mare ajutor în aceste exerciţii detectiviste.

Am aşteptat deci în linişte să se încheie consfătuirea. Când în sfârşit au terminat, supunându-mă unui semn al Aminei, am scos banii ca să plătesc consumaţiile.

— Fac eu cinste, nici nu se pune problema, refuză el bancnota, făcând complice cu ochiul, măcar atât să pot face pentru nişte profesioniste de talia voastră.

Am ieşit din bar după ce ne-am luat la revedere, făcându-ne unii altora plecăciuni.

Amina, de îndată ce a trecut de uşă, a grăbit pasul, în timp ce eu încercam să o urmez în acelaşi ritm.

— Dar… ce ţi-a spus decerebratul ăla? Ai aflat ceva? De ce alergi?

— Pentru că povestea asta deja începe să devină prea ciudată. Nu ştiu de ce alerg, ca să scap de orice ar fi, presupun… Flăcăul ăsta zice că l-a văzut într-adevăr pe Daniel azi-noapte, înainte de a intra în tură, într-un bar în care uneori se întâlnesc oamenii ăia… L-a văzut stând de vorbă într-un colţ, în mod confidenţial cu…

— Cu cine? Scoate odată tot din guşă, te rog!

— Cu… violoncelistul… cu Bău.

— Eşti nebună! Ori chelnerul îşi bate joc de tine… de altfel, Daniel nu-l cunoaşte pe Bău…

— Bineînţeles că-l cunoaşte! Ne-am întâlnit atunci toţi trei la comisariat, la unul dintre oribilele interogatorii ale lui Segrelles.

— Dar ce mama mă-sii are de-a face Bău cu Daniel?

— Ce mă întrebi pe mipe?

Mi-am dat seama că era cât pe-aici să agresez verbal pe cineva, pe primul pieton care ar trece pe lângă mine, aşa eram de isterică. Am apucat telefonul mobil, tremurând ca o nebună şi am format repede numărul lui Bău. Suna. M-am aşezat pe o bancă şi am înjurat de câteva ori, aşa cum obişnuiam în astfel de cazuri de care în ultimul timp nu duceam lipsă. Şi Aminei începea să-i iasă la iveală în mod îngrijorător starea de nervi, nu mai ştiu dacă se molipsea de la mine sau evenimentele începeau cu adevărat să o depăşească şi pe ea. I-a sunat telefonul, s-a îndepărtat ca să se dondănească cu talibanul de frate-su de la o distanţă prudentă, chipurile, ca să nu mă irite şi mai mult.

— Ascultă, apăru ea brusc în faţa mea, palidă ca o statuie şi cu telefonul încă în mână, Mohamed e bolnav, se pare că are apendicită. Trebuie să mă duc urgent la spital, îl operează. Ia un taxi, du-te acasă şi eu îţi promit că, de îndată ce fratele meu o să iasă din sala de operaţie şi mă asigur că e bine, vin să te lău. Să nu cumva să mai bei

cafea, nici alcool, oricât de mult ţi-ai dori. Te rog, umflă-te cu ceai de tei şi culcă-te! Uite, am aici un diazepam, dar să nu spui la nimeni că iau tranchilizante… mă rog, mai bine nu-l lua, că tocmai ai băut bere, aşteaptă două ore, rezistă doar cu ceai de tei şi, după ce-ţi trece beţia, ia diazepamul, e slăbuţ, să nu-ţi faci griji. Mâine, la prima oră, îţi promit că o să cercetăm ce dracu' se întâmplă aici. Redouan va trebui să aibă grijă de Mohamed, gata cu talibanismul în casa asta! Dacă puştiul este bine, de cum îşi revine din anestezie, o să mă ai aici, îţi promit. Ciao.

Şi a plecat ca din puşcă, lăsându-mă duhnind a băutură şi moartă de frig şi de panică.

Am luat-o înapoi pe Castellana în sus, până m-am pomenit din nou în faţa uşii pe care ieşisem în mare grabă în urmă cu câteva minute. „Să nu cumva să mai pui gura pe alcool", mi-a recomandat Amina înainte de a pleca şi de a mă lăsa baltă, copleşită de nelinişte. Ei bine, degeaba, zis şi făcut, o să mai beau o berică, contrar sfaturilor Aminei. O să beau în sănătatea golului în care pulsa apendicele lui Mohamed înainte de a fi extirpat. Am intrat în bar, etalându-mi cel mai frumos zâmbet şi i-am cerut altă bere chelnerului care m-a dispreţuit întotdeauna, dar care brusc mă considera regina din Saba.

— Poftim, spuse el, punându-mi în faţă o halbă plină de spumă. Unde-i Samarkanda?

Nu am fost mirată că o numea în continuare Samarkanda, probabil că tânărul începuse să confunde personalităţile născocite de Amina.

— Pe aici pe undeva, face nişte cercetări.

În secunda următoare am înţeles că răspunsul era dintre cele mai stupide care se puteau rosti, dar el l-a acceptat de parcă ar fi fost vorba despre cea mai înţeleaptă idee din lume.

— Şi spune-mi, îl cunoşti bine pe Daniel? am

continuat eu, lăsându-mă posedată de spiritul inspectorului Poirot şi reuşind o aparentă credibilitate, căci flăcăul a îndrăznit să-mi dea tot felul de explicaţii, pe deplin cucerit de noul său rol de confident în lupta împotriva crimei.

Fără să-i fi cerut atâtea amănunte, mi-a spus că prietenul său Ricardo, cântăreţul cu voce ca a lui Joaquín Sabina care obişnuia să facă mai plăcută atmosfera din bar, şi Daniel erau prieteni de mici, că prin el îl cunoscuse pe Daniel; îl numea Reverendul, pentru că aşa îi spunea toată lumea, şi a continuat să-mi dea astfel de amănunte, pe care eu le cunoşteam cu prisosinţă: că învăţa la liceul cutare şi locuia în cartierul cutare, că muncea ca *stnpper*, că nu avea o iubită oficială şi bla, bla, bla, şi apropo, ia te uită, că tocmai intră Ricardo…

— Cine? m-am trezit eu. Prietenul lui Daniel?

— Da, cântăreţul, colegul meu, spuse el. Ei! Richi!

— Salutare! spuse Ricardo fără entuziasm, dar se schimbă la faţă în clipa în care dădu cu ochii de mine; disimulă numaidecât, dar îşi dăduse deja arama pe faţă.

— Auzi, i-am spus eu chelnerului cu voce joasă, zi-i prietenului tău cine sunt şi că am nevoie de informaţii de primă mână.

Celălalt îmi dădu ascultare numaidecât. Pe un ton misterios i se adresă în şoaptă numitului Ricardo. Acesta reacţionă lent, dar sfârşi prin a mă privi în ochi şi a mi se adresa cu un ordin aproape categoric.

— Ia să vedem, frumoaso, vino cu mine la masa din capăt, a poruncit şi apoi i s-a adresat chelnerului pe acelaşi ton: Şi tu, adu-ne două coca-cola cu gin.

— Pentru mine, mai bine doar o coca-cola, mi-a sărit în ajutor o undă neaşteptată de prudenţă şi am fugit spre locul indicat.

Ricardo ăla nu umbla cu ocolişuri.

— Hai să vedem, Maria, eşti amabilă să-mi spui de ce ai scornit că eşti detectivă?

— Mă rog… păi, sunt detectivă şi… de unde ştii cum mă cheamă? Şi de ce să nu fiu detectivă?

— Pentru că ai destule pe cap cu munca ta ca profesoară.

— De unde ştii atât de multe despre mine? m-am alarmat eu.

— Sunt confidentul lui Dani, aşa cum şi tu poţi fi confidenta Aminei.

— Şi ce ţi-a spus despre mine? De ce îţi vorbeşte despre mine nătărăul ăla?

— Să zicem că e înnebunit după tine. Uite ce este: ţin la Daniel ca la un frate, trece prin momente grele, chiar foarte grele, şi singurul lucru care se pare că îi dă putere este ideea romantică pe care o are în legătură cu tine. Fir-ar să fie de treabă! E îndrăgostit, cum se zice în popor, până peste cap. Cert este că tâmpitul ăsta nu mi s-a mai îndrăgostit niciodată. Ai noroc, într-adevăr, ai dat peste o comoară. De altfel, sunt convins că este bărbatul unei singure femei. N-a zburat niciodată din floare în floare. Dimpotrivă, şi să ştii că nu i-ar fi greu să se combine cu cineva.

Am făcut o faţă de parcă aş fi fost obligată să ascult toate prostiile, dar în sinea mea muream de fericire.

— Dacă m-ar fi iubit atât de mult, nu mi-ar fi uitat atât de uşor numărul de telefon, m-am plâns eu.

— Mă îndoiesc că l-a uitat. Nu te-a sunat ca să nu-ţi facă vreun rău, e băgat prea mult în rahat, ştii? Şi ultimul lucru pe care îl vrea este să te împroaşte şi pe tine.

— Am avut o prietenă care a luat aceeaşi hotărâre şi acum e moartă.

— Ce spui?

— Nu contează, las-o baltă. Presupun că n-o să-mi

povesteşti în ce încurcătură a intrat…

— Păi, aproape că nu. El trebuie să-ţi spună când o s-o considere nimerit.

— Spune-mi măcar că-i bine, că nu-i în pericol de moarte.

Ricardo a făcut ochii mari şi chipul său a întinerit pe dată cu vreo cinci ani, părea un copil cu ochii aceia dilataţi de uimire. A izbucnit brusc în râs.

— Acum înţeleg de ce e Dani îndrăgostit lulea de tine, eşti cum nu se poată mai amuzantă.

— Eu nu văd nicăieri niciun haz, am răspuns eu.

— Păi, fato, eşti de tot hazul, ce vrei să-ţi spun? Hai să vedem, de ce ar fi Dani în pericol de moarte?

— Uite, dacă tot ai început cu confidenţele, ai putea să mergi până la capăt, iar eu aş fi mai liniştită. Când un creditor dement urmăreşte pe cineva, pe acel cineva îl pasc toate pericolele din lume.

— Mă rog, nu neg că oamenii de la bancă se comportă uneori într-un mod aparte, dar nu i-aş califica drept demenţi, îşi fac treaba şi, cum au administraţia de partea lor, sunt întotdeauna în câştig, aşa că n-au nevoie să recurgă la asasinat ca să-şi încaseze datoriile.

— Cum adică „oamenii de la bancă”?! Ce vrei să spui? Dar ce bancă?

— BBVA[34].

— Vreau să spun: despre ce bancă îmi vorbeşti acum!

— Despre BBVA.

— Asta-i bună! îţi baţi joc de mine!

— Dar de ce ar trebui să-mi bat joc de tine? Mă limitez să-ţi răspund la întrebările ciudate pe care mi le pui. Chiar că eşti cam ciudăţică… de fapt, lui Dani i-au plăcut întotdeauna persoanele puţin convenţionale, s-o fi

34 Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, una dintre cele mai mari bănci din Spania (n.tr.)

îndrăgostit de excentricitatea ta, dar pot fi oarecum de vină şi ochii ăştia mari şi negri pe care-i ai.

— Mulţumesc pentru compliment, m-am îmblânzit eu puţin, trebuie să recunosc că există terenuri pe care devin foarte vulnerabilă, dar aş avea nevoie să ştiu urgent că Daniel este bine, în afara oricărui pericol…

— Ha, ha, ha… eşti foarte amuzantă, a insistat el, nu-ţi face griji pentru integritatea lui fizică, în privinţa asta, nu-i niciun pericol. Cât despre integritatea lui financiară, ei bine… are o înştiinţare de sechestru şi aşteaptă să-i fie scoasă casa la licitaţie. Asta-i foarte neplăcut din simplul motiv că nu numai că rămâne fără casă, dar pierde şi banii din chirie pe care îi primea de la cei doi colegi de apartament, care împreună cu mica lui slujbă, îi permiteau să se poată duce liniştit la universitate, fără să fie nevoit să muncească opt ore pe zi ca să-şi plătească întreţinerea. Şi cum pe deasupra i s-a isprăvit şi micul angajament ca boy…

— Şi părinţii lui?

— Se odihnesc în pace.

— Nu înţeleg acest fel ciudat al prietenului tău de a mă iubi. De ce nu mi-a spus niciodată că este proprietarul unui apartament, că e orfan, restanţier…?

— Bine, în privinţa apartamentului… mă rog, ce naiba, o să-ţi spun, într-un cuvânt, n-o să mai poată să-ţi facă o surpriză. Le căuta locuinţă colegilor lui în alt apartament cu gândul să-l elibereze pe al lui şi să-ţi ceară să te muţi cu el… Se pare că e sigur de sentimentele tale, îmi zâmbi el cu un amestec de suferinţă şi de tandreţe pentru prietenul său, cel puţin aşa mi s-a părut. Se pare că te plângi întruna că la Madrid nu e chip să-ţi cumperi un apartament, nu-i aşa? Ei bine, el dorea să împartă cu tine singura moştenire pe care i-au lăsat-o părinţii lui. Dar asta nu se va mai putea întâmpla. De surpriză se va bucura

banca, presupun.

— Dar despre ce bancă vorbeşti?

— Despre BBVA.

— Ajunge! Te întreb ce caută aici o bancă, ce a făcut Dani pentru ca o bancă să vină cu ameninţări din cauza datoriilor şi toate acele necazuri oribile în care se pare că a intrat.

— A fost idiot. A procedat ca un idiot. A avut încredere în şeful lui, pentru că era un bătrânel, şi aşa şi pe dincolo, l-a girat ca să nu i se închidă afacerea. Dar tipul n-a plătit, a fost dat în judecată, s-a declarat insolvabil etcetera. Bietului Daniel i s-a trimis înştiinţarea judecătorească. O să vină să-i ia bunurile, adică averea: casă, pe care a lăsat-o ca garanţie. N-ar fi trebuit niciodată să gireze cu apartamentul, dar i-a fost milă de bătrânel, să vezi şi să nu crezi. Şi acum bătrânelul trăieşte liniştit cu fiii lui, care nu l-au girat când a avut nevoie, cunoscând cum nu se poate mai bine şiretlicurile pe care le punea la cale bătrânelul respectiv, în timp ce colegul meu rămâne în stradă. Şi pe deasupra, i-au închis spelunca, bineînţeles, alt cadou pentru bancă, şi acum au avansat destul cu formalităţile ca să-i ia apartamentul lui Daniel cu japca.

— Dar… de ce nu mi-a spus? Credea că îi este pusă viaţa în pericol?

— Dar, bine, ce-i cu toată vorbăria asta despre pericol? Ţeşi nişte poveşti foarte ciudate, fato! Ţi-am mai spus că datoria o are la o bancă, şi băncile, în principiu, nu asasinează. Nu ţi-a spus pentru că e făcut praf, nu-i vorba de niciun pericol, de nicio belea.

— Auzi… tu îl cunoşti din întâmplare pe un oarecare Bău?

— Numele nu-mi spune nimic, nu…

— Ba da, omule, un tip care cântă la violoncel.

— Nici gând, habar n-am.

— Şi zici că Dani îţi spune tot?

— Draga mea, tot, tot, nu… Noi, bărbaţii, nu suntem ca voi, ne punem frână la gură când vine vorba de bârfe, păstrăm pentru noi unele lucruri…

Agitaţia de care m-am pomenit cuprinsă în ultimele ore a început să fie înlocuită fără menajamente şi să se transforme într-o formă de fericire necunoscută care plutea lipsită de gravitaţie în jurul meu, în timp ce o orchestră de coarde nevăzută îmi făcea şi mai plăcută condiţia, recent căpătată, de îndrăgostită incurabilă. În ciuda faptului că se produceau asemenea circumstanţe simpatice, neliniştea, insistentă cum numai ea putea fi, şi-a atins scopul de a nu se risipi complet; a rămas totuşi surghiunită pe un plan foarte secundar, căci noua senzaţie dorea cu înflăcărare să-mi acapareze tot spaţiul şi îşi făcea ioc prin violente impulsuri. De-a lungul celor cincisprezece sau douăzeci de minute în care Ricardo mi-a furnizat surprinzătoarele informaţii despre Daniel, am ţinut în mine tot ridicolul şi toată nerozia pe care am fost în stare să le acumulez. Din momentul în care s-a încheiat conversaţia, acel ridicol a luat forma dulceagă a unui halo luminos în chip de inimioară şi acolo am rămas prinsă. M-am transformat în prinţesa cu gura ca o căpşună, mi-am recăpătat râsul, culoarea în obraji, un mic zâmbet nătâng mi s-a lipit de gura ca o căpşună şi am plecat zburând prin aer. Această stare neliniştitoare am păstrat-o până în ziua de azi şi nu am nici cea mai mică intenţie de a renunţa la ea, deoarece, chiar şi cu riscul de a completa tot acest tablou siropos despre care am vorbit cu cireaşa de pe tort care să atingă deja limita suportabilului, trebuie să recunosc că din momentul în care am intrat în această stare, am devenit o persoană, dacă nu absolut, atunci rezonabil de fericită, nivel pe care nu-l mai atinsesem niciodată în viaţa mea până atunci.

Dar în afară de zâmbetul nătâng, această formă de fericire mi-a produs o îndrăzneală, nu atât de categorică precum cea pe care o răspândea Amina, dar îndeajuns de eficientă, încât să mă ajute să iau decizii eu însămi. Prima pe care am luat-o singură-singurică a fost să fug în căutarea lui Bău şi să-l întreb de unde îl cunoştea pe Daniel şi ce naiba căuta acum câteva ore stând de vorbă cu el în colţul barului. Dacă ne întorceam puţin mai mult în timp, ne întâlneam cu un Bău cântând o arie barocă la violoncel şi împărtăşind confidenţe cu mine… confidenţe care se refereau în mod precis la Daniel şi care au părut să-l descumpănească în momentul în care i le-am destăinuit. Încercase să minimalizeze toată povestea, ca să mă consoleze, am presupus eu, şi, în parte, pentru că şi lui îi erau de-ajuns propriile îngrijorări ca să se mai apuce să facă presupuneri despre cineva care îi era necunoscut. Necunoscut? Şi de când îşi dau întâlnire necunoscuţii în baruri şi negociază Dumnezeu ştie ce într-un ungher întunecat? Acest Bău îmi datora o explicaţie convingătoare şi avea să mi-o dea, nici nu discut!

Telefonul lui funcţiona din nou, afurisitul.

M-am grăbit să chem un taxi care m-a dus cu viteza luminii până acasă la Bău. În câteva minute, aterizam acolo;

taximetrul indica şapte euro, dar taximetristul a mai adăugat câţiva cenţi scoşi din mânecă invocând nu ştiu ce supliment de noapte, cred eu, de parcă deplasarea ar fi fost o fărădelege prevăzută în codul penal. Dacă ar fi fost şapte euro, foarte bine, îi aveam, dar când mi-a venit cu prostia aia de mărunţiş, a trebuit să-i dau o hârtie de zece şi să aştept nerăbdătoare restul. Dar nerăbdarea avea să devină numaidecât motiv de uluială, întrucât, deodată, silueta Aminei s-a ivit, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, în poarta casei lui Bău. Era ea, se vedea clar prin geamul

maşinii.

— Restul dumneavoastră, domnişoară, mi-l oferi taximetristul.

— Aşteaptă, aşteaptă, am spus eu, fără să-mi pese cui mă adresam, că vine acum o nebună care îmi ascunde ceva grav şi o să mi-o plătească.

Aceeaşi Amina care se presupunea că se află în sala de aşteptare a spitalului „Douăsprezece Octombrie" omorându-şi timpul până când fratele ei Mohamed avea să se trezească din anestezie, a coborât treptele şi, de îndată ce a pus piciorul în stradă, s-a repezit la taxi, cu o figură luminoasă, îmi închipui eu că din pricina faptului că găsise la orele acelea târzii din noapte un taxi oprit, aşteptând-o cu braţele deschise. A alergat spre noi, dar ceea ce a găsit nu a fost figura amabilă a unui şofer hotărât să-i deschidă portiera maşinii şi să se ofere să o ducă, ci a mea, şi era vorba de chipul unei Mana puţin diferite de cea pe care o cunoştea Amina. După ce a observat expresia pe care i-am dăruit-o, cea a dublei opţiuni disponibile (luptă sau fugă), dintr-un anumit motiv incompatibil cu personalitatea pe care Amina o manifesta în mod obişnuit, s-a decis pentru cea de-a doua: a luat-o la fugă, venetica naibii! Dar Mana cea nouă, cea îndrăgostită, cea îndrăzneaţă, a alergat după ea şi a apucat-o de păr. În încăierare, ne-am pierdut echilibrul şi am căzut la pământ, unde am rămas o bună bucată de timp, ţipând una la cealaltă ca posedate de diavol. Toate astea probabil că au părut suspecte în ochii taximetristului, deoarece s-a hotărât cu o iuţeală de necrezut să sune la poliţie, care, bineînţeles, a folosit şi ea tehnica celerităţii ca să se prezinte la timp la locul faptei şi să ne înhaţe de pe jos ţipând.

Pe când negociam cu poliţiştii să ne lase în pace, că toată vina o purta taximetristul ăla dat naibii, că ce rost a avut să vă deranjeze pe dumneavoastră, domnilor agenţi,

doar pentru că două prietene au opinii diferite şi hotărăsc să rezolve conflictul stând pe jos, am avut ocazia să văd cum se stinge lumina în apartamentul lui Bău. Şi perdeluţele se mişcau în mod suspect, puteam să-mi dau seama de asta în ciuda întunericului. Şi perdeluţa aceea albă mişcându-se în mare taină a fost interpretată de mine ca o încercare din partea lui Bău de a se ascunde, dar continuând totuşi să spioneze.

Totul s-a rezolvat destul de rezonabil, dacă se poate considera rezonabil faptul că poliţiştii, prăpădindu-se de râs, au insistat să ne pună fiola, de parcă am fi fost nişte şoferiţe care au trecut pe roşu sau nu au respectat o trecere de pietoni şi au călcat un trecător şi, pe deasupra, rezultatul a ieşit pozitiv, tocmai această circumstanţă i-a convins că nu eram potenţiale asasine, şi datorită dovezii care garanta starea noastră de beţie, au plecat făcând băşcălie şi ne-au lăsat în pace. La prima vedere, nu poate părea chiar rezonabil nici faptul că acelaşi taximetrist care ne acuzase că suntem nişte individe periculoase pentru siguranţa cetăţenilor şi alertase poliţia ne-a acceptat drept cliente şi ne-a dus împreună acasă, dar aşa s-au petrecut lucrurile. Nu i-am dat bacşiş, bineînţeles, pentru că a fost idiot, dar ne-am lăsat conduse de el până acasă, aceasta fiind opţiunea cea mai practică. Acolo, i-am plătit exact, am trântit portiera şi am urcat în casă, fără să ne aruncăm vreo privire una alteia. Am intrat, am luat termosul cu cafea, ne-am aşezat pe canapea şi, fără să fie nevoie să ţip şi să o somez, Amina s-a hotărât să vorbească.

A început să se exprime cifrat, ca la tarot, ca să-şi respecte obiceiul, dar a schimbat rapid termenii limbajului: privirile Mariei celei noi nu lăsau vreo posibilitate de alegere şi erau prea ameninţătoare.

— Necuratul care a apărut în cărţi cu referire la Daniel a fost o greşeală a mea de interpretare; era

Diavolul, într-adevăr, dar era vorba de altcineva, începuse Amina, dar numaidecât continuă să vorbească pe înţelesul meu. Nu-ţi face griji pentru iubiţelul tău, e băiat bun şi bineînţeles că nu se află în niciun pericol şi nimeni nu-l ameninţă cu moartea… Să-ţi explic, este vorba doar de o problemă financiară care…

— Despre asta am aflat deja, scumpo. Întrebarea, mă rog, una dintre întrebări, este cum de ai aflat şi tu.

— Mi-a spus Bău. A stat de vorbă cu el acum câteva ore.

— Şi despre asta am aflat şi vreau să ştiu de ce ăştia doi, dacă nu se cunosc, îşi dau întâlnire ca să vorbească.

— Femeie, s-or fi cunoscând de undeva, nu-i aşa? Trebuie să ai în vedere că aici ne cunoaştem cu toţii. Firul de legătură este Segrelles, iar locul de întâlnire, sala lui de interogatorii.

— Dar Daniel n-a fost citat niciodată!

— Pe asta s-o crezi tu! Segrelles a chemat tot Madridul, începătorul naibii, a făcut atâtea cercetări şi la ce i-au folosit? Iar mie îmi spunea „menajera”, ca să se dea mare, afurisitul. Ei bine, n-a aflat nimic!

— Măi să fie… şi tu ai aflat mai multe? O spun pentru că sunt ca Segrelles, nu ştiu absolut nimic.

— Hai, linişteşte-te, o să-ţi explic acum: Bău s-a întâlnit cu Daniel azi-noapte. Se pare că l-a sunat să-i ceară explicaţii, dar cum telefonul lui nu era disponibil, l-a găsit în barul ăla, de unde să ştiu eu cum o fi aflat că era acolo, presupun că atunci când s-au văzut cu Segrelles şi s-au împrietenit, i-o fi vorbit despre barul ăla. Mă rog, cert este că s-au întâlnit şi el i-a cerut explicaţii, în calitate de fratele tău, ştii? Cum tu te-ai dus să te plângi la el acasă în loc să vii la mine – şi m-a privit cu reproş, de parcă faptul că nu-i cerusem sfatul ar fi fost o ofensă teribilă –, Daniel i-a povestit că îl girase pe şeful lui…

— Cunosc povestea, am întrerupt-o eu pe un ton tăios, mă interesează să aflu alte amănunte; de exemplu: ce căutai tu acasă la Bău dacă Mohamed era în operaţie?

— Păăăi… Probabil că Mohamed doarme foarte liniştit, în patul lui. Operaţia de apendicită s-a întâmplat acum câţiva ani, nu acum. Dacă m-ai fi pus să jur, nu te-aş fi minţit, din motive de karma, dar cum n-ai zis nimic de jurăminte, iar eu trebuia să scornesc ceva când m-a sunat Bău la telefon ca să mă roage să mă întâlnesc cu el… Desigur, eram în mijlocul străzii, tu, puţin cam beată, ce era să scornesc ca să crezi de ce te las acolo, dOar ceva grav; logic, nu?

— Continuă, am folosit eu vocabularul lui Segrelles, care mi s-a părut în acel moment cum nu se poate mai potrivit, dat fiind că aveam de-a face cu cea mai suspectă ţipă din lume.

— Bău voia să-mi povestească despre Daniel. Voia, de asemenea, să-mi spună şi alte lucruri mult mai importante… Din acest ultim motiv i-a luat timp să se decidă şi a făcut-o pentru tine, ca să ştii… Dar, mă rog, nu pot vorbi acum despre aceste lucruri.

— Cum? Ba cred că o să vorbeşti!

— Stai liniştită, draga mea, şi mai ţine-ţi gura, eu n-am nicio vină. M-a pus să jur pe karma mea că nu voi spune nimic.

— Ceea?

— Păi, aşa-i… Bău ştie foarte bine că, dacă jur pe karma mea, nu dau nimic în vileag nici sub cea mai groaznică tortură poliţienească. Şi Blanca ştia asta… de aceea îmi încredinţa atâtea lucruri – şi mă privea, semeaţă, de jos în sus, conştientă de mândria pe care o putea afişa dispunând de o karmă fără de păcat.

— Auzi, îţi atrag atenţia că nu mai am răbdare…

— Ei bine, va trebui să te înarmezi cu o doză bună şi

să o acumulezi, a spus ea calmă, deoarece am veşti: vei primi o scrisoare, dar asta nu se va întâmpla decât peste un an.

— Despre ce vorbeşti acum?

— Uite ce este, cel mai bine ar fi să te potoleşti. Mâine trebuie să te întâlneşti cu Daniel, la el acasă, în casa aia care o să fie pusă sub sechestru. Acolo o să vă daţi câteva sărutări cu care vă veţi pecetlui iubirea.

— Fără îndoială, nu eşti în toate minţile.

— Bine, pot să-ţi ofer o chestie care poate o să te ajute să asimilezi povestea.

— Ce chestie?

— Destule parale ca să salvezi casa lui Daniel… iar el, în schimb, să o pună pe numele amândurora, desigur. Tu pui banii, iar el împarte proprietatea asupra imobilului. Chiar dacă nu veţi ajunge, oricare ar fi motivele, să rămâneţi uniţi până ce moartea vă va despărţi, faceţi amândoi o afacere foarte bună. Tu vei avea în sfârşit apartament la Madrid, el nu-şi pierde casa. Toată lumea mulţumită. Şi, pe deasupra, totul asezonat cu foarte mult romantism, dat fiind că nimeni nu se îndoieşte că sunteţi cuplul secolului.

— Da, da, perfect, cum nu se poate mai romantic, dar despre ce bani vorbeşti…?

— Bine, asta-i altă poveste. O poveste care are legătură cu scrisoarea pe care o vei citi peste un an şi pe care, bineînţeles, ţi-o voi înmâna eu, pentru că îmi va fi remisă mie, exact peste un an. Ce chestie, nu ţi se va trimite ţie direct, se pare că o servitoare prezintă mai multă încredere, continuă ea cu capul foarte semeţ. Deocamdată, va trebui să te mulţumeşti să accepţi banii pe care ţi-i voi da eu. Destui ca să faci să devină realitate tot ce ţi-am povestit.

— Şi de unde o să scoţi banii ăia, Amina? Intervine

vreun jaf de bancă în acest delir?

Amina rămase tăcută pentru o clipă.

— Scrisoarea, draga mea, ţi-am mai spus, scrisoarea va dezvălui tot ce vrei să ştii, dar peste un an. Karma mea este în primejdie dacă deschid gura înainte.

Gâtul ei chiar era în primejdie, dar s-a salvat pentru că în momentul acela a sunat telefonul meu mobil. Am sărit de pe canapea când am constatat că era vorba de numărul lui Bău.

— Bău! am răspuns eu, nerăbdătoare.

— Bună. Eşti cu Amina?

— Da.

— Ufff… eram într-adevăr îngrijorat. Cum în urmă cu puţin timp o strângeai de gât în mijlocul străzii şi după aceea au apărut nişte poliţişti la care mi s-a părut că vă răţoiaţi, mă temeam de ce-i mai rău.

— Ai fost martor la tohte astea stând ascuns în spatele unei perdeluţe, ştiu.

— Măi să fie, slavă Domnului că poliţia n-are atâta spirit de observaţie ca tine! Ţi-a spus deja Amina despre bani şi despre scrisoare?

— Da, am răspuns eu, dar, sincer, credeam că Amina se află sub efectele vreunei crize psihopatice.

— Ei bine, nimic din toate astea. E adevărat tot ce ţi-a spus. Eu te-am sunat doar ca să-ţi cer să nu mai vii niciodată să mă vezi. Te-am sunat ca să-mi iau la revedere de la tine. Acum, nu mai e prudent să ne vedem. Fii cuminte, Maria, şi foloseşte bine banii pe care îi vei primi. Ah, şi te-am sunat şi ca să-ţi dau un mesaj şi un sfat…

— Un mesaj şi un sfat? am repetat eu.

Eram atât de surprinsă, încât nu mi-a trecut prin minte alt mod de a răspunde decât acela de a repeta vorbele pe care le rostea Bău.

— Chiar aşa. În stilul Elenei Francis[35]. Să-ţi explic: există un tip mişunând pe aici care mi-a spus că te aşteaptă mâine la el acasă. Nu ştie că va fi în continuare casa lui, crede că în curând va aparţine băncii, dar nu va fi aşa, va rămâne în continuare casa lui, împărţită cu tine, desigur, aşa cum probabil că te-a informat deja Amina. Bine, cert este că el te aşteaptă şi m-a rugat să-ţi transmit următoarele: „el te aşteaptă, dar vrea să mergi numai dacă accepţi să rămână cu tine”, aşa mi-a spus textual. Asta-i mesajul. Acum vine sfatul: lasă-l pe Daniel *să rămână cu tine*.

Şi şi-a luat rămas-bun niciuna, nici două. Dar nu cu un convenţional adio, nici cu un cordial la revedere şi nici nu a făcut uz de o voce tremurătoare care să lase să i se bage de seamă lacrimile de emoţie. Nimic din toate astea, ultimele lui două cuvinte s-au auzit senine şi categorice: „Succes, Mana”.

EPILOG

SCRISOAREA PE CARE MARÂA A CITIT-O DE-ABIA PESTE UN AN

Sunt destul de neruşinată încât să-ţi scriu această epistolă, ştiind cât de mult cd suferit din vina mea. Tu credeai că eram cea med bună prietenă a ta, nu-i aşa? Ei bine, susţin în continuare că mai sunt încă sau cel puţin aşa mă simt. Cea mai bună prietenă egoistă, într-adevăr, dar ce credeai, draga mea? O prietenă, la fel ca un amant, este în stare să îndeplinească în acelaşi timp ambele condiţii să fie infidelă şi să fie cea mai bună.

Sunt conştientă că faptul de a mă fi crezut moartă vreme de mai bine de un an” ţi-a pricinuit multă durere. Poate că tu şi căţeluşa aţi fost singurele care aţi suferit din

35 Prezentatoarea unei emisiuni de radio numite Cabinetul de consultaţii al Elenei Francis, difuzate în Spania între anii 1947 şi 1984 (n.tr.)

cauza presupusei mele pierderi… Şi Amina, desigur, pentru o vreme, dar ea a suferit mult mai puţin timp.

Cred că a-ţi cere iertăre poate fi contraproduciiv, e clar că nu mi-o vei ierta aşa, cu una, cu două, şi pe deasupra este posibil că, dacă încep să-mi cer iertare, te vei supăra şi mai mult, aşa că mă voi limita să-ţi relatez cele întâmplate şi voi spera din partea ta că vei lua în considerare această explicaţie cu suficientă generozitate încât să te foloseşti de ea ca de o apologie care să justifice măcar o bucăţică din ceea ce tu vei socoti, fără îndoială, ca fiind cea mai mare ticăloşie a mea.

Aş putea face un inventar cu toate nebuniile pe care le-am acumulat treptat de-a lungul vieţii mele, dar mă voi limita exclusiv la ceea ce te priveşte, la ce mi-ar putea folosi să te scandalizez peste măsură? Te voi incomoda exact cât trebuie, profitând de faptul că, potrivit gurilor rele, în sfârşit te simţi confortabil cu viaţa ta., chiar şi limba cea mai ascuţită dintre toate, cea a Aminei, îndrăzneşte să jure pe karma ei că eşti fericita şi împreună cu Reve al nostru, cine ar fi zis? Cenuşăreasa şi gangsterul. Înainte de orice, vreau să-ţi spun că mă face imens de fericită să ştiu că eşti îndrăgostită, îţi mărturisesc că nu am crezut niciodată că ţi se va întâmpla aşa ceva, ca să vezi ce părere aveam despre tine… mă rog ştiu că sună puţin cam prozaic, dar mă bucură să aflu că ai depăşit marele nostru obstacol madrilen: acela de a dispune de o locuinţă proprie. Nu îţi amintesc că o ai datorită mie, meschinăria mea nu merge atât de departe. De altfel, bănuiesc că, dacă ai putea, mi-ai azvârli în faţă banii pe care ţi i-am dat pentru apartamentul pe care îl împărţi acum cu Daniel. Ce bine ar fi dacă m-aş înşela şi ai avea în tine ceva de pramatie şi, la fel ca mine, ai fi în stare să trăieşti fericită cu puştiul tău într-o casă demnă, obţinută cu bani nedemni; cum altfel reuşeşte cineva în

ziua de azi să obţină o casă la Madrid? Mă rog hai s-o lăsăm baltă, nu vreau nici să mă gândesc la chipul tău indignat pe când îmi examinezi teoriile. Cert este că, în sfârşit, eşti îndrăgostită. Şi eu m-am îndrăgostit, ştii? Aşa ca tine, acum aproape doi ani, de Bău. Nu ţi-am mărturisit-o niciodată, dar ceea ce într-adevăr nu îţi ascundeam era obsesia mea că nu aveam posibilitatea aceea, şi anume să fac rost de afurisita de casă. Unde merg o profesoară şi un violoncelist? Să strângă fonduri la metrou, cântând la violoncel şi din glas pentru călători? Nu, mulţumesc. De-acum ştii – sau nu ştim? – că defectul meu cel mai mare este ambiţia. Bun, să zicem că eram o ambiţioasă paşnică, dar când te îndrăgosteşti, ceva se modifică în tine – ţi s-a întâmplat şi ţie când ai căzut în plasa lui Daniel? în cazul meu, a fost o zguduitură violentă şi, din fericire sau din nefericire, un acces asemănător l-a zguduit şi pe Bău. Am hotărât că vom avea bani, o casă a noastră şi că vom fi fericiţi şi vom mânca potârnichi, orice s-ar întâmpla. Şi s-a întâmplat.

Totul a pornit de la o discuţie: că dacă Oda Mae, Whoopy Goldberg din filmul Ghost, a fost sau nu proastă că a dăruit călugăriţelor prada. Bău avea teoria că da, că a fost puţin cam proastă, cu atâţia bani poţi să fii nemaipomenit de fericit, încât să-ţi poţi cumpăra chiar şi un apartament la Madrid, iar călugăriţele cine ştie pe ce vor cheltui banii? De la una am trecut la alta şi, nu se ştie cum, am ajuns la momentul jafului informatic de care se ocupa personajul rău din film. Eu i-am spus că mi separe o idee strălucită, escrocii din secolul XXI trebuie să îl pună la cale prin reţea, dar el susţinea că sistemele de securitate informatică ar zădărnici orice încercare de furt prin acest sistem. Ne-am dondănit. Am pus pariu. Eu am apelat la Ángeles – acum ştiu că o cunoşti – care este specialistă în securitate informatică şi, contând pe

colaborarea ei, am pregătit un proiectfictiv ca să-l conving pe Bău. Şi într-adevăr, am câştigat pariul, dar a apărut un efect colateral: Bău a rămas stană de piatră… Apoi a doua zi, piatra s-a însufleţit şi s-a prefăcut într-un nebun temerar care m-a molipsit cu nebunia lui. Planul părea bun, dar trebuia să punem multe amănunte cap la cap. Poliţia putea descoperi uşor locul de unde s-ar fi comis delictul., dacă nu terminalul măcar clădirea din care s-ar fi acţionat: mai devreme sau mai târziu, am fi putut fi descoperiţi Dar Bău a dovedit că are talent nu numai ca să cânte la violoncel şi-a imaginat toate şi fiecare dintre obstacolele care urmau să intervină şi a conceput un program care avea să cuprindă toate amănuntele. Bineînţeles că nu am mai fi rămas în Spania. Am fi făcut ca EI Dioni, am[36] fi plecat într-o ţară îndepărtată, vreun paradis al bandiţilor. Lui EI Dioni i-a ieşit prost o ştiam, a fost prins, dar, ştii de ce? Păi foarte simplu: toată lumea îl căuta întruna pe EI Dioni şi dacă toată lumea, reprezentată de INTERPOL, te caută la unison, este practic imposibil să te fofilezi nici dacă te duci în Laos. Mulţi neruşinaţi au încercat şi le-a ieşit pe dos. Dar eu şi Bău suntem mult mai isteţi decât borfaşii de duzină: singurul lucru pe care trebuia să-l obţinem era ca toată lumea să stea cuminte. Cum? Pur şi simplu făcându-i să se uite în altă parte, să le abatem privirea. Când avea să se descopere furtul (care, după cum bine ştii, s-a descoperit curând), ar fi putut să mă bănuiască pe mine, deoarece, dacă a fost săvârşit din liceu, eu fiind foarte aproape, aveau să cerceteze, să găsească indicii şi aş fi fost numaidecât pusă sub învinuire.

36 Numele sub care este cunoscut în Spania Dionisio Rodriguez Martin (n. 1949), fost supraveghetor din serviciile de pază spaniole care a furat în anul 1989 o fiirgonetă blindată a firmei la care era angajat conţinând suma de 298 de milioane de pesete, aproximativ 1 790 000 de euro. (n.tr.)

Cel mai bine era să mă pun dinainte sub învinuire, să mă las asasinată şi să dispar în felul ăsta de pe faţa pământului astfel ca INTERPOL-ul să nu se deranjeze niciodată să mă caute.

Partea asta a fost foarte amuzantă, chiar dacă vei fi indignată că am utilizat acest termen... Singurul lucru supărător a fost înţepătura ca să-mi extrag sânge cu o seringă cu gândul să pătez toată maşina. Dar să-l deghizez pe Bău în musulman corpolent şi lăţos a fost hazul de pe lume... Trebuia să las o grămadă de urme, cineva trebuia să-l vadă pe presupusul asasin... mai ales tu. Îmi pare rău, draga mea, te-am folosit, aveam nevoie de tine, eşti îndeajuns de isterică încât să convingi orice poliţist, oricât de ager ar fi fost, că ai văzut ce ai văzut, adică pe Bău deghizat, schimbându-şi glasul şi ameninţându-mă, doar că tu credeai că era un asasinat de-adevăratelea. gjci că n-am scrupule? Păi, adevărul e că n-am prea multe. Dar câteodată mă dezvinovăţesc pe mine însămi, ceea ce este un sistem pe care ţi-l recomand din tot sufletul să-l foloseşti, face adevărate minuni când e nevoie să şterg\ vreo dâră neagră de pe conştiinţă. Mă gândesc, de exemplu, că datorită acestor bani, mătuşa mea o va putea îngriji pe mama cu tot confortul pe care îl merită, de prea multă vreme îşi petrecea timpul dedicându-i-se trup şi suflet, fără să mai dispună de viaţă proprie. Apropo, îţi aminteşti când a fost Bău s-o viziteze pe mama? A informat-o pe mătuşa mea cu lux de amănunte, iar ei i s-a părut fenomenal, aşa că probabil port în gene escrocheria, şi asta e o consolare, nu crezi?

M-am folosit şi de Amina, dacă asta te consolează în vreun fel, era necesar. Când poliţia avea să vă interogheze\ nu voiam să fiţi suspectate, trebuia să las mii de indicii răzleţe în jurul vostru pentru ca ei să le pună cap la cap şi să hotărască repede că eram moartă şi că asasinul

dispăruse. Am scornit o poveste pentru Amina care, nu că mă laud, dar a fost perfectă. Am pus-o să se jure că nu va spune nimic, că va vorbi doar în cazul în care mie mi s-ar întâmpla ceva, aşa că totul avea să iasă la lumină în ultimul moment, când eu nu aş mai fi existat Mai sunt câteva amănunte care, în caz că încă mai citeşti această scrisoare şi n-ai distrus-o în timp ce boscorodeşti furioasă, poate că îţi ridică întrebări Unele detalii ca, de exemplu, modul în care am făcut rost de un paşaport fals, dar această parte s-a dovedit atât de simplă, încât mă face să mă îndoiesc că am aparţinut într-adevăr acestui univers al drojdiei societăţii, pentru că m-am descurcat de minune în el… iar eu nici nu-mi cunoşteam abilităţile.

Câteodată mi-e dor de Madrid. Mt-ţi pot spune unde mă aflu, nu am încredere în gafele tale, dar o să-ţi spun că aici nu e chiar atât de rău. Îţi pot mărturisi un singur amănunt, ţi anume că se vorbeşte spaniola. O vreme am locuit la Tijuana, lângă San Diego, ţi cum este la o aruncătură de băţ, Bău putea să meargă în fiecare zi să lucreze acolo, în Statele Unite, ca nu cumva poliţia să bănuiască ţi s-a vrea să verifice dacă într-adevăr Bău plecase din Spania să muncească în străinătate, fiind sătul de povara de a trăi într-un Madrid în care nu reuşea să câştige un ban cântând la violoncel.

Mi-ar plăcea foarte mult să-ţi vorbesc despre noua mea viaţă, despre ţara asta, dar, cunoscându-ţi logoreea, cine riscă să-ţi dea prea multe indicii? Chiar ţi aţa, Amina are permisiunea să-ţi povestească ţi alte lucruri, dar asta depinde bineînţeles de felul în care vei reacţiona la această scrisoare.

Aţa cum ei îi cer încontinuu să aibă grijă de tine, tot aţa îţi cer şi ţie să ai grijă de ea. Va fi o asistentă medicală minunată, dar ştiu că trebuie să se străduiască puţin mai mult dacă vrea să obţină diploma în trei ani; dacă urmează

ritmul de acum, va dura destul de mult. Ştii deja, arţ nevoie să fie puţin împinsă de la spate. Să nu renunţe la tarot, nu-i permite să-ţi irosească fantezia destul de răvăşită de nemaipomenitul ei cinism, veniturile pe care le Jurnizează serviciul telefonic cu prefixul 906 nu sunt deloc neglijabile. Când afacerea începe să meargă prost, cu siguranţă că o să găsească alt mijloc să-ţi exploateze marea înţelepciune.

Bine, draga mea, nu pot evita să nu-mi închipui expresia furibundă pe care probabil că o ai pe faţă în timp ce citeţii această scrisoare. Imaginea pe care o bănuiesc îmi face părul măciucă, aţa că ar fi mai bine să-mi iau rămas-bun. Ţine minte, pentru orice ai nevoie, apelează la Amina. Ei îi pot încredinţa secretele mele, ştii ţi tu, povestea cu karma, nu poate să-ţi spună unde sunt sau, în caz contrar, va trebui să aibă de-a face cu mine într-o viaţă viitoare.

Sărutări din partea mea ţi-a lui Bău

Blanca